DARWINİST PROPAGANDANIN ÇÜRÜK TEMELLERİ

CİLT. 1.

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Haziran 2007
İkinci baskı: Aralık 2007

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100. Mah. MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

İÇİNDEKİLER

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarka-

ca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir

tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

GİRİŞ

19. yüzyıl, olağanüstü bilimsel yetersizliğine rağmen, bilim adına ortaya atılmış büyük bir aldatmacayla tanındı. Bu, Charles Darwin'in öncülüğünü yaptığı, tüm canlıların şuursuz süreçlerle, amaçsız hayali dönüşümlerle, tesadüfen geliştiği iddiasında olan evrim teorisiydi. Cehalet ortamında gelişmiş olan bu teori, yanıltıcı telkinlerle, sahte delillerle, Yaratılış Gerçeğine karşı sistemli ve dogmatik mücadelesiyle, bir buçuk yüzyıl boyunca varlığını devam ettirdi. Ancak tesadüflerin, rengarenk kuşlar, kaplanlar, balinalar, sanatçılar, bilim adamları, profesörler meydana getirdiğini; görmeyen, duymayan, hissetmeyen şuursuz atomların, tesadüfler sayesinde gören, duyan, hisseden, düşünen şuurlu

varlıklar haline geldiğini savunan evrim teorisi, 21. yüzyılda büyük bir şok ile karşılaştı. Yaratılış, tüm ihtişamı ve gerçekliği ile insanlara sergileniyor, bilimsel deliller Darwinistlerin bir buçuk yüzyıldır sunduğu tüm sahte delilleri geçersiz kılıyordu. Evrim teorisi, tam anlamıyla çöküntüye uğramıştı.

19. yüzyılın bilimsel ve teknolojik cahilliği içinde ortaya atılmış, tesadüfleri sözde "mucizeler meydana getiren bir ilah" olarak kabul eden bu teorinin çürük temelleri, artık gerçek anlamda sarsılmaya başlamıştır. Darwinistlerin son çırpınışları, her zaman olduğu gibi yine sonuç vermemektedir. Teorinin aleyhine ortaya çıkan bilimsel deliller bir yana, aklını ve şuurunu kullanan herkes, bu köhne inancın saçmalığını, anlamsızlığını ve acizliğini açıkça görmeye başlamıştır. İşte tüm bunlar, evrim senaryosuna son noktayı koymuştur.

Bu kitapta okuyacaklarınız, evrim aldatmacasının temelini oluşturan kavramların geçersizliğini, çürüklüğünü, bilimsel değerden yoksunluğunu ve sahteliğini vurgulamak için yazılmıştır. Evrimcilerin kendilerine delil olarak göstermek istedikleri tüm iddiaların aslında Yaratılış Gerçeğini delillendirdiği, tüm bilimsel verilerin evrimi yalanladığı gösterilmektedir. Evrimcilerin, bir buçuk yüzyıldır gerçekleştirmeye çalıştıkları kitle aldatmacasının artık son bulduğu kanıtlanmakta, yeryüzündeki kusursuz, akıllı ve görkemli canlılığın, tüm övgülerin sahibi, Yüce ve Büyük olan Allah'a ait olduğu açıkça sergilenmektedir.

Darwinistler, çabalarının sonuç vermeyeceğini artık kendileri de fark etmişlerdir. Sahte deliller üretmekten yorgun, geçersizliği anlaşılmış ve eskimiş açıklamaları artık savunamıyor olmaktan dolayı da güçsüz düşmüşlerdir. Kendi türettikleri sahtekarlığı, düzmece yöntemlerle ayakta tutacaklarını zannetmiş ama çok büyük bir yanılgıya düşmüşlerdir. Çünkü tüm varlıkların Yaratıcısı olan Allah, onları görmekte, kurdukları planları bilmekte ve onları daima başarısızlığa uğratmaktadır. Darwinistlerin içine düştükleri sayısız yanılgının belki de en büyüklerinden biri, bu önemli gerçeğin farkında olmayışlarıdır.

Yüce Rabbimiz, tüm varlıkların, tüm alemlerin, yerde ve gökte olanların tümünün Yaratıcısıdır. Allah, tek bir karıncanın toprak altındaki yaşantısını, insan bedenindeki tek bir hücrenin her an her saniye yaptıklarını, bir timsahın yavrusuna olan hassasiyetini, yere düşen sayısız yapraktan her birinin durumunu, tek bir bakterinin bir canlı bedenini istilasını, zahmetsizce havalanıp uçan, yeryüzünden dilediği gibi rızık edinen bir kuşun teslimiyetini bilen, bunların tümünü yaratan, tüm bunları yoktan var edendir. Allah için tüm bunları bilmek, tüm bunları dilediği bir zamanda yeniden, dilediği biçimde tekrar yaratmak kuşkusuz ki çok

kolaydır. Yüce Allah'ın sanatı, tüm varlıklara, tüm yarattıklarına hakimdir. Bu sanat, üstündür ve kusursuzdur; Rabbimiz olan Allah'ın büyüklüğünün, kudretinin ve gücünün bir tecellisidir. Yerde ve gökte olanların tümünün Hakim'i olan Allah, mutlaka Hakkı hak olarak pekiştirip galip kılacak ve batılı yok edecektir. Rabbimiz bir ayetinde şöyle buyurur:

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)

Darwinistlerin, fazla geç olmadan bu mutlak galibiyetin ve Hakkın üstünlüğünün farkına varmaları ve bu aldatmacadan kurtulmaları gerekmektedir. Aksi takdirde kurdukları tuzaklar mutlaka başarısız olmaya devam edecektir.

Onların yürüyecek ayakları var mı? Ya da tutacakları elleri mi var? Veya görecek gözleri mi var? Yoksa işitecek kulakları mı var? De ki: "Ortak koştuklarınızı çağırın, sonra bir düzen (tuzak) kurun da bana göz bile açtırmayın." Hiç şüphesiz, benim velim Kitab'ı indiren Allah'tır ve O salihlerin koruyuculuğunu (veliliğini) yapıyor. O'ndan başka taptıklarınız ise size yardıma güç yetiremezler, kendilerine de. (Araf Suresi, 195-197)

GEN ALDATMACASI

Evrimci medya yoluyla insanlara telkin edilen materyalist varsayımlardan biri, insan davranışlarının sadece genetik faktörlerin etkisiyle belirlendiği iddiasıdır. Bu iddianın savunucuları, insanın göz rengi gibi yapısal özelliklerinin yanı sıra, davranışlarının da genler tarafından belirlendiğini varsaymaktadırlar. Süregelen genetik çalışmaların medyada devamlı olarak bu bakış açısından yorumlanması, laboratuvar gerçeklerine aykırı, hurafe türünden birtakım düşüncelerin toplum tarafından bilimsel bilgi olduğu izlenimine yol açmıştır. Böylece **"**bizi insan yapan şey genlerimizle sınırlıdır" şeklinde özetlenebilecek olan "gen aldatmacası" doğmuştur.

Genler ve davranışlar arasında bağlantı iddiaları geçersizdir

Gen aldatmacası, topluma sahnelenen yüzü ile perde arkasındaki gerçek karakteri açısından önemli bir tezat ortaya koymaktadır. Gazetelerini okuyan ve TV haberlerini izleyen insanlara, 'alkolizm geni', 'şizofreni geni', 'homoseksüellik geni' gibi hayali kavramların, bilimsel deneylerle ispatlanmış gerçekleri yansıttığı telkin edilir. Oysa bunlar, deneysel kanıtlarla doğrulanmış gerçekler olmaktan tamamen uzaktırlar. Bu iddiaların bilim dünyasında hiçbir kalıcılıkları bulunmamaktadır; ömürleri saman alevi gibidir. Bunları reklam amacıyla abartan gazetelerin manşetlerinde parladıktan kısa bir süre sonra söner giderler.

Evrimci bilim dergisi Science'da bu konuyla ilgili olarak yayınlanan Genler ve Davranış başlıklı makalede şunlar ifade edilmektedir:

"Bilim adamları belli genlerin veya kromozom bölgelerinin davranış özellikleriyle bağlantılı olduğunu tekrar tekrar iddia ettiler ama elde ettikleri bulgulara [başka çalışmalarda] yeniden ulaşılamaması üzerine bunları geri çekmek durumunda kaldılar... Bu iddiaların hepsi büyük coşkuyla ilan edildi; hepsi popüler medyada sorgusuz sualsiz selamlandı ama hepsi artık itibardan düşmüş durumda." 1

Genlerin insanı insan yapan bir niteliği yoktur

İnsanı insan yapan özelliği, üstün bir akıl sahibi olmasıdır. Genlerin ise bu özelliği meydana getirici hiçbir gücü bulunmamaktadır. Genler; DNA'da bulunan ve adenin, guanin, sitozin ve timin gibi moleküllerden meydana gelen zincirlerdir. Bu moleküller, düşünemeyen, hissedemeyen

varlıklardır. İnsan aklının bu genlerden kaynaklandığı inancı tamamen akıl dışıdır ve hiçbir bilimsel dayanağa sahip değildir. Nature dergisinde yayınlanmış olan bir kitap tanıtımında konuyla ilgili olarak şu ifadelere yer verilmiştir:

"... Genlerin nasıl akıl ürettiğini açıklayabilir miyiz? ... Bu kitaba göre genler beyni inşa ediyor. Ve bu beyinler esnek olmak ve öğrenmek için tasarlanmışlar. Ancak genlerden sıçrayarak akla gelmek dolaylı bir açıklama. Bu soru şu anda cevaplanamamakta ve bu cevabın nereden geleceği de tam olarak belli değil".2

Dolayısıyla insanın karakter özelliklerinin sadece genlerden kaynaklandığı inancı da bilimsel olarak dayanaksızdır. Science makalesinde bu gerçek şöyle ifade edilmektedir:

"Genler ve çevre arasındaki etkileşim, popüler medyada 'kavgacılık genleri', 'zeka genleri' gibi kavramlarla yaygınlaştırılmış halinden çok daha karmaşıktır... Genlerin etkisini gösteren veriler, aynı zamanda genetik olmayan faktörlerin de son derece etkili olduğuna işaret etmektedir".3

Gen aldatmacası ile ilgili bir çelişki de insanın gen sayısında ortaya çıkmaktadır. "İnsan Genomu Projesi"nde tespit edildiği kadarıyla, insanların sadece 30.000 kadar geni bulunmaktadır ve bu sayı solucandaki gen sayısının ancak üçte birine denk gelmektedir. Eğer tüm insan özellikleri birer genden ortaya çıkıyorsa o zaman insanla solucan arasındaki ansiklopedileri dolduracak kadar fazla farklılık, bu kadar az sayıda genle nasıl açıklanabilir? Elbette açıklanamaz. Celera Genomics'in yöneticisi ve ünlü genetikçi Craig Venter da 'Genler bizi biz yapan şeylerin tümünü açıklamaz" diyerek bu gerçeği kabul eder.4

Davranış ve genler arasında bağlantı kuran çalışmalar bilimsel olarak güvenilmezdir

Genler ve davranışlar arasında bağlantı iddiaları, bilim adamlarının, topladıkları verileri kendi ön yargıları doğrultusunda "derleyip düzenleyerek" intiba oluşturma çabalarından ibarettir.

Örneğin bir araştırmacı, insan davranışlarının gezegenlerin hareketlerinden kaynaklandığına dair saçma bir inanç besliyorsa, birtakım insanları test edebilir ve Satürn ve Jüpiter'in konum haritalarına bakarak gezegenlerin konumuyla bu kişilerin davranış özellikleri arasında paralellikler olup olmadığını araştırabilir. Bunların sonucunda "Satürn kavgacılık gezegenidir", "Jüpiter yeniliklere açık olma gezegenidir"

türünden iddialarla ortaya çıkabilir. Ancak yaptığı bu ölçüm ve ilişkilendirmeler, gezegenlerin insan davranışlarını belirlediğini kanıtlamayacaktır.

Ayrıca insan davranışları son derece komplekstir ve bunların en gelişmiş psikolojik testlerle dahi ölçülmesi neredeyse imkansızdır. New Scientist dergisinde Karen Schimidt imzasıyla yayınlanan makalede bu konuyla ilgili olarak şunlar yazmaktadır:

"Davranış, göz rengi gibi kalıtsal özelliklerin aksine, bilimsel olarak tanımlanması ve ölçülmesi zor bir şeydir. Birçok davranışsal özellik birbirinden az derecelerle çeşitlilik gösterir -insanlar çok utangaç, çok sosyal olabilir, ama aynı zamanda bunun ikisi arasında bir yerde de olabilir. Ve bu çeşitliliklerin en gelişmiş psikolojik testlerle dahi ölçülmesi neredeyse imkansızdır".5

Davranışın ölçümü neredeyse imkansız ise, bunun genlerle bilimsel olarak sağlam temellerde ilişkilendirilmesi 'tümüyle' imkansızdır. Çünkü genler binlerce sayıdadır ve üstelik birbirleriyle kompleks bir etkileşim içindedirler. Genler üzerinde var olan bilgi, kodladıkları proteinin aminoasit dizilim bilgisinden ibarettir. Hiçbir genin üzerinde hangi davranışı kontrol ettiği yazmamaktadır. Durum böyleyken "A davranışı X geni tarafından kontrol edilmektedir" gibi yaklaşımların herhangi gerçekçi bir zemine oturtulamayacağı açıktır.

Sonuç:

Saint Michael College Psikoloji Bölümü araştırmacıları Stanton Peele, Morristown, NJ ve Richard DeGrandpre'nin de belirttiği gibi: "Genetik araştırma, bilimin elbisesini giymiş olsa da, [Gen aldatmacasıyla ilgili] bu başlıkların çoğu gerçek değil, reklam amaçlı abartılardır". 6

İnsanı adeta "genlerinin etkisinde bir kukla" olarak tasvir eden bu bilim dışı yaklaşım, materyalizmin toplum için ne kadar yıkıcı olabileceği konusunda bir uyarı olarak alınmalıdır. Çünkü 'alkolizm geni', 'şizofreni geni', 'homoseksüellik geni' gibi uydurma kavramlar insanlara olumsuz yönde telkin yapar. Kendine ve çevresine davranışlarıyla zarar veren birisi, "Ben bundan kurtulamam, bunu bana genlerim yaptırıyor" şeklinde bir yanılgıya kapılabilir. İnsanların "genetik homoseksüeller, genetik hırsızlar, genetik şizofrenler" olarak nitelendirilmesi ayrımcılığa da yol açar.

Moleküllerin insan davranışlarını meydana getirdiğine inanmak, insanların eski çağlarda mutluluk, bereket vs. için taştan tahtadan oyma putlar önünde eğilip kalkmasından farksızdır. İnsanın kişiliği, madde üstü bir kavramdır. Ve davranışlarının kaynağı, Allah'ın kendisine kazandırdığı

vicdan ve nefsidir. Vicdanına göre hareket eden kişi doğru yoldadır. Nefsine uyarak kontrolsüzce davranan ise, her türlü sapkınlığı yapmaya açıktır. İnsanın kötülüklerden uzaklaşması ancak, Allah'a samimi yakınlığı ile mümkün olabilir. Genlerinin bir kişiyi "kötü bir insan" yapması mümkün değildir. İnsanı kötü ve zararlı yapan, yalnızca o kişinin kendi kararı ve isteğidir.

Yüce Allah Şems Suresi'ndeki ayetlerde şöyle buyurmaktadır:

Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', Sonra ona fücurunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)

GENETİK KARŞILAŞTIRMA ÇALIŞMALARI NEDEN EVRİM TEORİSİ İÇİN KANIT SAĞLAMAZ?

Medyaya sıklıkla yansıyan genetik karşılaştırma çalışmaları, evrim yanlısı, "Karıncayiyen İnsanlara Akraba Çıktı", "Memelilerin Atası Kır Faresine Benziyor" gibi başlıklarla duyurulur. Haberleri okuyan insanlardan birçoğu, çalışmalarda yürütülen metodların yanlışlığından ve bu haberlerin varsayımlardan ibaret olduğundan habersizdir. Bu kişiler genellikle konunun sadece kendilerine sunulan yönüyle, yani evrimi bilimsel bir gerçekmiş gibi yansıtan aldatıcı manşetlerle muhatap olur. Böylece kitlelere, bilim adamlarının evrim teorisini doğrulayan sonuçlara vardığı ve evrim teorisinin güçlendiği yönünde aldatıcı telkinler yapılır.

Çalışmalarda kullanılan metodlara ve yapılan varsayımlara bakıldığında ise tüm bu evrimci yorumların bilimdışı bir aldatmacadan ibaret olduğu ortaya çıkar. Çünkü çalışmada ortaya konulan evrimci iddialar, gerçekte evrimci araştırmacılar tarafından en baştan (bu çalışmadan bağımsız olarak) kabul edilmiş varsayımlardan başka birşey değildir.

Evrimcilerin bu çalışmalardaki mantık bozukluğu, "benzerlikler evrimi kanıtlar, o halde bu canlılardaki benzerlikler evrimle ortaya çıkmıştır" şeklinde özetlenebilecek bir kısır döngüdür. Bu sebeple, genetik karşılaştırmaya dayalı evrimci iddialar, evrimcilerin teorilerine körükörüne bağlılıklarından başka birşeyi kanıtlamamaktadır.

Evrimciler kısır döngüde düşünmekte, benzerlikler ise evrim kanıtı oluşturmamaktadır

"Kısır döngüde düşünme", varsayılan birşeyi kanıtlamak için varsayımda bulunma davranışıdır ve felsefede temel bir mantık bozukluğudur. Antropolog Marvin Lubenow, kısır döngüyü aşağıdaki gibi bir hikayeyle örneklendirir:

Şikago'da sokakta yürümekte olan bir adamın sürekli olarak parmaklarını şıklattığı görülüyordu. Sonunda birisi yanına merakla yaklaştı ve neden devamlı olarak parmaklarını şıklattığını sordu. Adam cevap verdi: "Çünkü filleri uzak tutuyor". "Neden ki, bu kentin en az on bin millik (on altı bin kilometre) çevresinde hiç fil yaşamıyor," dedi soran adam.

Parmaklarını şıklatan adamın buna tepkisi ilginçti: "Bak, görüyorsun değil mi, yöntemim ne kadar etkili!" 7

Söz konusu kişi bu hikayede, kanıtsız bir varsayımı yani parmak şıklatmanın filleri uzak tutacağı varsayımını kendince en baştan doğru kabul etmekte, sonra da fillerin çevrede bulunmamasını bunun kanıtı gibi yorumlamaktadır. Gerçekte ise elbette filler bu kişi parmaklarını şıklattığı için değil, bu canlılar Amerika doğal yaşam alanlarına dahil olmadığı için orada bulunmamaktadırlar.

Evrimcilerin durumu da, bu kişinin durumu gibidir. Evrimcilerin canlılardaki benzerlikleri evrim kanıtı olarak yorumlamaları da, önce "dünyadaki kırmızı renkli ve üstü açık arabalar aynı fabrikadan çıkmış olmalıdır" diye bir tanımlama yapmak, sonra da her kırmızı renkli üstü açık arabayı "bakın, işte birbirlerine benziyorlar, demek ki aynı fabrikadan çıkmışlar" diye yorumlamak gibidir. Gerçekte ortada buna dair herhangi bir kanıt yoktur; sadece kanıtsız bir varsayım ve bu varsayıma göre yorumlanmak istenen nesneler vardır.

Genetik benzerlikler, kurulmak istenen "evrim şeması"nı alt-üst etmektedir

Bugüne kadar yapılmış genetik karşılaştırmaların ortaya koyduğu genel tabloya bakıldığında, "moleküler benzerlikler" konusunun evrime delil olmadığı, aksine teoriyi çaresiz bıraktığı görülmektedir. South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş evrimci bir bilim adamıdır.

Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akrabalıklar kurmaya çalışmıştır.

Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. Schwabe, Science dergisindeki bir makalesinde şöyle demektedir:

"Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metod olarak kabul edilmeye başlandı. Bir moleküler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor. Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum."8

Burada şunu belirtmekte fayda vardır: Schwabe, bir evrimci olması sebebiyle canlılardaki moleküler benzerlikleri "moleküler evrim" terimi altında nitelendirmektedir. Oysa, hiçbir bilimsel alanda olmadığı gibi, moleküler alanda da bir evrim söz konusu değildir.

Ünlü biyokimyacı Prof. Michael Denton da moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

"Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi."9

Genetik benzerliklerin gerçek kökeni: Ortak yaratılış

Elbette canlılar arasında moleküler benzerliklerin olması son derece doğaldır; çünkü aynı moleküllerden oluşmakta, aynı suyu ve atmosferi kullanmakta, aynı moleküllerden oluşan besinleri tüketmektedirler. Metabolizmalarının ve dolayısıyla genetik yapılarının birbirine benzemesi de çok normaldir. Ancak bu, onların ortak bir atadan evrimleştiklerinin bir delili değildir.

Bu ortak yapılar, aslında Allah'ın tüm canlılarda yarattığı ortak bir yapının ortak malzemeleridir. Ortak yapı, günümüz teknolojisi ile yürütülen tasarım ürünü yapıların başta gelen özelliklerinden biridir. Örneğin farklı modellerde bilgisayarların paylaştığı çip, hard disk gibi ortak yapılar mevcuttur. Ancak, elbette, bu durum bilgisayarların birbirlerinden evrimleştiklerini göstermeyecektir. Canlılarda bulunan ve evrimcilerin spekülasyon malzemesi yaptkları ortak genler ise bilgisayar parçalarından çok daha kompleks ortak yapılar ortaya koyarlar. Örneğin, bir insanın tek bir hücresindeki DNA'da yaklaşık 100.000 ansiklopedi sayfasını doldurabilecek miktarda bilgi saklıdır. Üstelik DNA molekülü, bilgisayar mühendislerini şaşkınlık ve hayranlık içinde bırakan bir mikro-tasarımdır. DNA'daki bu yüklü miktarda bilgi, boyu yaklaşık 2 m'yi bulan, buna karşılık kalınlığı milimetrenin sadece beş milyonda biri kadar olan bir iplikçik üzerinde saklanır.

ABD'deki Güney California Üniversitesi'nden Led Adleman'ın yaptığı hesaplamalara göre, sadece 1 gram DNA molekülü, 1 trilyon CD'ye (compact disc) eş değerde bilgiyi saklayabilmektedir.10 Dahası, bir bilgisayar programı gibi işleyişe sahip olan DNA, teknolojinin çok ötesindedir. Bir karşılaştırma yapacak olursak, dünyanın en karmaşık bilgisayar yazılımlarından Windows kodu açık veya kapalı olarak sadece iki durumda bulunabilen elektronik ikililere dayanır. DNA kodu ise sonsuz varyasyon durumunda bulunabilen analog (benzer) parçalardan meydana gelmektedir. Bu yüzden DNA mantığı, binlerce kişi tarafından yazılmış ve test edilmiş Windows mantığından binlerce defa daha komplekstir. Microsoft'un başkanı ve yöneticisi Bill Gates, "The Road Ahead" isimli kitabında şöyle yazar:

"İnsan DNA'sı, bir bilgisayar programı gibidir, ancak bizim şu ana kadar üretebildiklerimizden çok, çok daha gelişmiştir."11

Açıktır ki, hiçbir akıl sahibi insan, bilgisayarlardaki ortak tasarımların ve Windows XP programının tesadüflerle, başka yapı ve sistemlerden

evrimleşerek ortaya çıktığını savunmaz. Bilgisayardan çok daha kompleks olan ortak biyolojik yapıların tesadüfen var olmadığı, tümünü Allah'ın mükemmel özelliklerle birlikte yarattığı apaçık bir gerçektir. Üstün güç sahibi Allah herşeyin Yaratıcısıdır:

"Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbidir, üstün ve güçlü olan, bağışlayandır." (Sad Suresi, 66)

GENETİK MÜHENDİSLİĞİ HAKKINDAKİ EVRİMCİ YANILGILAR

Genetik mühendisliği, bir organizmadan alınan genleri izole etme, bu genleri yönlendirme ve başka bir organizmaya katma çalışmalarının yapıldığı alandır. Bilim adamları bu sayede endüstriyel atıkları sindiren bakteriler üretebilmekte, canlıları klonlayabilmekte ve hastalık ve böceklere karşı dirençli bitkiler geliştirebilmektedirler.

Evrimciler bu çalışmalarla ilgili propagandalarında üç yanılgı ortaya koymaktadırlar:

1) Organizmalar arasında aktarılabilir olan ortak genlerin, canlıların ortak bir atadan türediği iddiasını kanıtladığı yanılgısı.

2) Organizmaların genetik mühendislik yoluyla geliştirilebilir olmasının evrim teorisini doğruladığı yanılgısı.

3) Genetik mühendisliğin çalışmalarının 'yaratma' olduğu yanılgısı.

Aşağıda bu yanılgılar açıklanmakta, genetik mühendisliğinin evrimcilerin iddialarını değil gerçekte Yaratılış Gerçeğini desteklediği ortaya konmaktadır.

I. Evrimcilerin genetik mühendislik ile ilgili propagandası en baştan çürüktür. Bu çalışmaların malzemesi olan genler, son derece kompleks yapılarıyla evrimi yalanlamaktadır.

Evrimciler, genetik mühendislikle ilgili iddialarında büyük bir çelişki ortaya koymaktadırlar. Genlerin farklı organizmalar arasında aktarılabilir olmasını evrimsel bir sürecin varlığına delil göstermeye çalışmaktadırlar. Gerçekte ise genler, böyle bir sürecin yaşanmadığının en kuvvetli kanıtlarından biridir.

Genler, organizmaya ait özelliklerin bilgisinin, özel bir şifre sistemiyle kayıtlı olduğu molekül zincirleridir. Bu zincirlerin halkalarını, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilen ve alfabenin harfleri gibi genetik bilgiyi kodlayan moleküller meydana getirmiştir. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. Sadece tek bir gen üzerindeki özel dizilim dahi, evrim teorisinin dayandığı tesadüf kavramını kesinlikle yalanlamaktadır. Evrimci bir biyolog olan Frank Salisbury bu durumla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 41000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.12

Dahası, evrimcilerin asıl olarak genlerin ilk olarak nasıl meydana geldiklerini açıklamaları gerekmektedir. Ancak evrim teorisi, içinde bulunduğumuz 21. yüzyılda bunun açıklamasını yapabilmiş değildir.

II. Evrimci yayınlar, ortak yapılar olan genlerin ortak atayı kanıtladığı propagandasını yapmaktadırlar. Halbuki ortak yapılar, ortak köken göstergesi, dolayısıyla ortak ata 'kanıtı' değildirler.

Ortak genlerin farklı organizmalar arasında aktarılabilir olması, objektif olarak 'ortak köken' göstergesi olarak kabul edilebilir. Ortak köken, Yaratılış Gerçeğiyle tamamıyla uyumlu bir gözlemdir. Çünkü tüm canlıları Allah benzer yapılarda yaratmıştır. Bu konuyu daha iyi açıklamak için günlük hayattan bir benzetme kullanabiliriz: Ortak yapıların farklı tipte tasarımlarda paylaşılması günümüz teknolojisi ile üretilmiş tasarım ürünlerinin başta gelen niteliklerindendir. Örneğin bujilerin, farklı tipte otomobil motorları arasında aktarılıp monte edilmesi mümkündür.

Evrimciler, ortak köken gözlemini ortak ata varsayımının bir kanıtı olarak sunmakla toplumu kasıtlı olarak yanıltmaktadırlar. Darwinist çizgide yayın yapan TV kanallarında bunun örneklerine sık sık rastlamak mümkündür. Buralarda yayınlanan belgesellerde yorumu alınan Darwinist laboratuvar araştırmacıları, canlılar arasında genleri nasıl aktarabildiklerini açıkladıktan sonra 'bunu yapabiliyoruz çünkü kullandığımız canlılar ortak bir atadan evrimleşmişlerdir' masalını anlatmaktadırlar. Böylece kendi varsayımları doğrultusunda yaptıkları yorumu, bir kanıt gibi anlatarak izleyenlerini yanıltmaktadırlar.

Gerçekte ise ortak köken, evrimcilerin ortak ata varsayımına ispat oluşturmamaktadır. Bu konuda ortaya koyabilecekleri hiçbir bilimsel delil yoktur. Hatta moleküler biyoloji bunun imkansızlığını açıkça sergilemiş durumdadır. Bujilerin farklı model otomobillerde paylaşılması, bujinin ya da otomobillerin maddenin evrimleşmesiyle ortaya çıktığını kanıtlamamaktadır. Aynı şekilde, genlerin farklı organizmalar arasında aktarılabilir olması da biyolojik yapıların tesadüflerle ve amaçsız doğa olaylarıyla evrimleştiğini kanıtlamamaktadır. Canlı yapılarındaki benzerliğin sunduğu tek sonuç, Allah'ın, tüm canlıları benzer yapılarda yaratmış olduğu gerçeğidir.

III. Gen mühendisliği ile geliştirilen organizmaların, evrimi doğruladığı yanılgısı

Evrimcilerin, laboratuvar ortamında genlerine müdahale edilen organizmaların gelişimini, örneğin bazı bitkilere böcek ve hastalıklara karşı direnç kazandırılmasını teorilerine kanıt oluşturuyormuş gibi kullanmaları, göz boyayıcı bir propagandadan ibarettir.

Evrim teorisi, canlılardaki değişimin hiçbir bilinçli faktör olmaksızın, tesadüfi doğa olaylarıyla kendiliğinden gerçekleştiğini iddia eder. Genetik mühendislik çalışmalarında elde edilen değişimlerin sebebi ise evrim teorisinin varsaydığı bilinçsiz sebeplerden tamamen farklıdır.

Bilim adamları, genleri belli bir amaç doğrultusunda yönlendiren, 'bilinçli bir düzenleyici' konumundadır. Bu insanlar, hücrenin işleyişi hakkında yıllarca eğitim alarak bilgi sahibi olmuşlardır. Çalışmalarının tüm aşamalarını bir planlama doğrultusunda gerçekleştirmekte, kontrollü müdahalelerde bulunmaktadırlar. Dahası bu tür çalışmalar özel laboratuvarlar, teknolojik aletler kullanılarak, tamamen özel olarak tasarlanmış ortamlarda yürütülmektedir.

Bir benzetme yapacak olursak, evrimci bir bilim adamı, eğer deniz kenarında rastladığı kumdan bir kalenin doğal sebeplerle ortaya çıktığına inanıp bunu bilimsel bir iddiaymış gibi öne sürecek olsa, deniz ve rüzgar gibi faktörlerin bu kaleyi nasıl meydana getirmiş olabileceğini açıklamalıdır. Eğer bu açıklamayı rüzgar ve denize dayandırmak yerine kendisinden biraz ileride kumlarla oynayan çocukların hünerlerine dayandırırsa, bu açıklaması geçerli sayılmayacaktır.

Nitekim biyoloji profesörü William D. Stansfield, kendisi bir evrimci olmasına karşın, bu gibi çalışmaların evrim kanıtı olamayacağını – laboratuvarda hücre sentezleme çalışmalarından verdiği örnekle – şöyle kabul etmiştir:

Yaratılışı savunanlar, bilimin basit kimyasallardan gerçekten canlı meydana getirebileceği günü iple çekmişlerdir. İddia etmektedirler, ve bunda haklıdırlar ki, böyle bir yaşam-formu insan yapımı olarak bile üretilebilse, bu, doğal yaşam formlarının benzer kimyasal evrimsel süreçlerle geliştiğini kanıtlamayacaktır. 13

Bundan da anlaşıldığı gibi tamamen kontrollü ve yüksek teknoloji ile donatılmış ortamlarda, kimi zaman yüzlerce bilim adamının yıllarca süren çalışmalarıyla sürdürülen genetik mühendisliği evrime delil değildir. Genetik mühendislerinin başarıları, canlıların evrimcilerin iddia ettiği gibi başıboş tesadüflerle meydana gelmesinin mümkün olmadığını göstermektedir.

IV. Gen mühendisliğinin 'Yaratma' olduğu yanılgısı

Allah'ın varlığını inkar eden materyalistler genetik mühendisliği çalışmalarını ateizm propagandasında kullanmakta ve bunları 'yaratma' olarak yorumlamaktadırlar. (Allah'ı tenzih ederiz)

Burada ateistlerin kavramamakta ısrar ettiği şey, 'yaratmanın' 'yoktan var etme' anlamına geldiğidir. Yaratmak Allah'a mahsustur. Gen mühendisliği çalışmalarında bilim adamları canlıların, Allah tarafından yaratılmış genleri üzerinde değişiklikler yapmakta veya bunları canlılar arasında aktarmaktadırlar. Bu çalışmalarda canlıları geliştirmek için kullanılan genetik bilgi, canlılar aleminde zaten mevcut olan bilgiden kullanılmaktadır. Örneğin bilim adamları, deniz anasının genini bir zebra balığının DNA'sına yerleştirerek bu balığın ışık saçmasını ya da keçinin DNA'sına örümcek geni yerleştirerek keçi sütünden örümcek ipliği üretilmesini sağlayabilmektedirler. Ancak ortaya çıkan canlılar görünürde yeni birtakım özelliklere sahip olsalar da, burada kesinlikle yeni genetik bilgi var olmamış, sadece, zaten mevcut halde bulunan bilgi canlılar arasında ortam değiştirmiştir.

Sonuç: Genetik mühendisliği çalışmaları Yaratılış Gerçeğini destekler

Evrimcilerin genetik mühendisliğiyle ilgili propagandası geçersizdir. Tam aksine, bu alandaki çalışmalar, ortaya koydukları planlanmış kontrollü ortamlar ve amaçlı değişimlerle Yaratılış Gerçeğine destek olur. Bilim adamları gelecekte bir gün, bir canlıyı köklü bir şekilde yeniden tasarlayabilmeyi başarsalar da bu durum değişmeyecektir. Moleküler biyolog Michael Denton, bu gerçeği şöyle ifade eder:

Gelecekte eğer gen mühendisleri canlı sistemleri, proteinden bütün organizmaya kadar, köklü bir şekilde yeniden tasarlamayı başarabilirse, bu sadece, temel altsistemlerin çoğunda neredeyse kesinlikle programlanmış eş zamanlı değişimler gerektirecek olan, bilinçli olarak yönlendirilmiş değişimler yoluyla olacaktır.14

GENETİK KOD EVRİMİ YALANLAR

Bir dağın yamacında beyaz taşlarla 'Vatanımızı koruyalım' sözlerinin yazılı olduğunu ve karayolu üzerinde seyreden araçlardaki insanların da bu yazıyı gördüğünü farz edelim. Hiç kimse bu şekilde bir dizilimin yer sarsıntıları ve fiziksel parçalanmanın etkisiyle yuvarlanarak, tesadüflerle meydana geldiğini düşünmeyecektir. Çünkü burada kayalar, kendi doğalarında bulunmayan bir mesaj iletmektedirler. Ve bu mesaj, alfabenin harfleri kullanılarak kodlanmıştır. Buradaki kodlama, belli sembollerin (alfabenin harflerinin) bilgi taşıyacak şekilde eşleştirilmesi yoluyla yapılmıştır. Bir kod ise bir zihnin ürünüdür.

Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu gerçek hakkında şunları söyler:

"Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olduğunu göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur."15

Nitekim mantıklı bir cümle şeklinde bir araya gelmiş olan taşları gören insanlar bu durumda bilinçli sebeplerin, örneğin civardaki bir askeri birliğin, zihinlerindeki düşünceyi kayalara bir kod yoluyla uyguladıklarını anlayacaklardır.

Şimdi bu taşları zihninizde milyonlarca kez küçültün ve moleküler ebatta hücrelerinizin çekirdeğinde dizili olduğunu ve 'genetik kod' sayesinde size ait özelliklerin bilgisini sakladığını düşünün. Genetik kod da, kaya örneğinde olduğu gibi, doğada bulunan oluşumları, nükleotid ismi verilen molekülleri sembol olarak kullanır. Ve kayaların taşıdığı mesaj, kayaların kendisinden kaynaklanmadığı gibi, genetik bilgi de bu moleküllerin kendisinden veya herhangi bir doğa kuvvetinden kaynaklanmamaktadır. Dolayısıyla genetik kodun, maddeci bir bakış açısıyla hiçbir açıklaması bulunmamaktadır. Yazar Dean Overman bu konuda şunları söylemiştir:

"Genetik kodun içerdiği bilgi, tüm bilgi veya mesajlarda olduğu gibi, maddeden yapılmış değildir. Anlam, kodun sembolleri veya alfabesinden kaynaklanan bir özellik değildir. Genetik koddaki mesaj veya anlam,

madde-dışıdır ve fiziksel veya kimyasal özelliklere indirgenemez, 'materyalizm koddaki anlamı açıklamaz'".16

Genetik kodun tesadüfi oluşumlar arasından amaçsız bir süreçte seçilmiş olma ihtimali yoktur.

Önde gelen bilgi teorisyeni ve biyofizikçi Hubert Yockey, en küçük genomda yaşamın mümkün olması için gerekli bilgi içeriğinin miktarını ölçmüş ve bunun rastlantısal olarak ortaya çıkma ihtimalinin 10186,000'de bir ihtimal olduğunu ortaya koymuştur.17 Yockey, genetik kodun rastlantısal olarak ortaya çıkması için ise doğal seleksiyonun, evrensel koda ulaşmadan önce, 1.40 x 1070 farklı genetik kod keşfetmesi gerektiğini hesaplamıştır. Gerçekleşme ihtimali 1050'de birden küçük olan olaylar, evrenin neresinde olursa olsunlar imkansız kabul edilirler.18

Buraya kadar anlatılanları özetleyecek olursak, genetik kod;

1) Maddeci bir yaklaşımla açıklanamamaktadır,

2) Tesadüfleri kesin olarak reddetmektedir,

Bilgisayar teknolojisinden çok daha üstün bir yapı ortaya koymaktadır.

Genetik kodla ilgili olarak maddeci bir yaklaşımla açıklanması mümkün olmayan bir dördüncü konu vardır ki, evrimcilere tam bir açmaz oluşturmaktadır. DNA, yalnız protein yapısındaki birtakım enzimlerin yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Hayatın kökeni araştırmalarının tanınmış bir ismi olan John Horgan bu ikilemi şöyle açıklar:

"DNA; yeni DNA üretmek de dahil olmak üzere yaptığı işi, katalitik proteinlerin ve enzimlerin yardımı olmadan yapamaz. Kısacası DNA olmadan proteinler var olmaz, ama DNA da proteinlerin olmadığı durumda oluşmaz."19

Tanınmış evrimci Dr. Leslie Orgel ise, 1994 tarihli bir makalesinde aynı gerçek karşısında şöyle demektedir:

"Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır."20

Evrimciler, genetik kodla ilgili gerçekler karşısında her yönden kuşatılmış durumdadırlar. Nature dergisinin 20 yıl boyunca editörlüğünü

yapmış olan Sir John Maddox, genetik kodun kökeni konusundaki çaresizliklerini şu sözlerle ortaya koymuştur:

"Genetik kodun kökeninin, yaşamın kendisinin kökeni kadar belirsiz olması can sıkıcıdır."21

Oysa elbette, genetik kodun kökeni gerçekte belirsiz değil aksine çok açıktır. Genleri yaratan, onlara bilgiler kodlayan, onları sürekli olarak Kendi kontrolünde tutan Yüce Allah'tır. Bu gerçeğe her ne pahasına olursa olsun zihinlerini kapatan evrimciler, içine düştükleri durumu kendileri oluşturmaktadırlar. Kayaların yuvarlanıp, tesadüflerin eseri olarak cümleler yazabileceğine, kağıdın üzerine rastgele dökülen mürekkebin bir kitap oluşturabileceğine inanmaya denk bir düşünceyi her durumda savunma zorunluluğu onları son derece zor, açıklamasız ve sonuçsuz bir durum içine sokmaktadır. Oysa insan, evrimci ön yargıları bir kenara bıraktığında genetik kod ile açıkça anlaşılan en büyük gerçeği; Allah'ın varlığını ve büyüklüğünü derhal görecektir. Ciltlerce ansiklopedik bilginin gözle görülmeyecek kadar küçük bir alanda saklanması, hücrede 'okunması', 'tercüme edilmesi', şuursuz moleküllerin tesadüflerin eseri olarak başlatıp yönetebileceği bir sistem değildir. Yüce Allah genetik kodu sonsuz ilmi ile var etmiştir.

Allah... O'ndan başka İlah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Genetik kod hücrede nasıl yorumlanır?

Genetik kod, hücredeki bilginin kodlanmasında kullanılan kuralları ifade eder ve protein sentezinde kullanılır. Proteinler, hücrenin faaliyetlerinde çok çeşitli görevler üstlenen moleküllerdir. Bunlar, amino asit adı verilen moleküllerin uç uca eklenmesiyle meydana gelen zincirlerdir. Bedenimizdeki aminoasitler yirmi çeşittir. Amino asitlerin uç uca eklenerek meydana getirdiği proteinlerin sayısı on binleri bulur. Proteinler, kendilerini meydana getiren aminoasitlerin niteliğine göre üç boyutta özel şekiller alarak katlanırlar. Proteinin formu, işlevi açısından kritik derecede önemlidir. Proteinin yapısında meydana gelecek bir

bozukluk, ilgili olduğu moleküllere bağlanamamasına yol açar. Bunun sonucunda ise organizmanın yaşamında aksaklıklar hatta ölümcül sonuçlar ortaya çıkabilmektedir.

Hücrelerimizdeki on binlerce proteinin bilgisi, DNA molekülünde saklanır. DNA molekülü, birbirine sarılmış iki iplikçikten meydana gelir. Bu iplikçikler arasında ve basamaklar halinde nükleotidler yer alır. Bu nükleotidler dört çeşittir ve isimlerinin baş harflerine göre A, T, G ve C ile gösterilir. Bir insan DNA'sında yaklaşık 3.1 milyar nükleotid art arda sıralanır. Bunlar aynı zamanda hücrede sentezlenen proteinlerin bilgisini saklayan 'kimyasal harfler'dir. Bu harfler, her biri bir proteinin bilgisini saklayacak şekilde gruplanmıştır. Bu gruplara "gen" ismi verilir. Bir gen, 50 ila 2000 nükleotidden meydana gelebilir. Genleri meydana getiren harfler ayrıca üçerli üçerli kodonları meydana getirirler. Bir benzetme yapılacak olursa kodonlar kelimeler, genler ise cümleler gibidir. Protein sentezi için hücrenin çekirdeğinde bulunan DNA'daki bilginin kopyalanması ve protein sentezi yapılan organele (ribozom) taşınması gerekmektedir. Bu işlem hücresel makineler sayesinde gerçekleşir. Bu sırada genetik kod sayesinde DNA'daki bilgi 'okunur ve tercüme edilir.'

Hücredeki protein sentezi iki ayrı 'alfabe' kullanılarak gerçekleştirilir. Bunlardan ilki, DNA'nın alfabesidir. Proteinin bilgisi, DNA'da A, T, G, C ile gösterilen kimyasal harflerle kodlanır. Diğer lisanın harfleri ise, proteinleri meydana getiren amino asitlerdir.

Bir proteinin bilgisini saklayan bir genin üzerindeki bilgi, transkripsiyon ismi verilen bir işlemle DNA molekülü üzerinden kopyalanır. Ve mRNA (mesajcı RNA) molekülü ile hücrenin ribozom isimli organeline taşınır. mRNA üzerindeki harfler ribozomda üçer üçer, bir diğer deyişle kodon kodon okunur. Bu sırada tRNA (transfer RNA) molekülü, her bir kodonun karşılığı olan aminoasiti protein zincirine eklenmek üzere getirir. Kodonlar okundukça amino asitlerin getirilip eklenmesi devam eder ve sonuçta ilgili protein üretilmiş olur. Bu, aynı zamanda bir tercüme işlemidir. Kodonların her birinin karşılığında ilgili amino asit yerleştirilmekte, bir diğer deyişle DNA diliyle yazılı bilgi bu defa amino asitler kullanılarak protein diliyle yazılmaktadır.

Bu mükemmel sistem ve komplekslik, evrimcileri tümüyle açıklamasız bırakan bir mucizedir. Muhteşem detayları burada ancak yüzeysel olarak özetlenen bu sistem, Allah'ın sonsuz bir ilimle yarattığı bir sistemdir. Bir ayette Allah'ın her şeye hakim olduğu şöyle bildirilmektedir:

Gökten yere her işi O evirip düzene koyar... (Secde Suresi, 5)

HURDA DNA YANILGISI

Hurda DNA" nitelemesi, evrimcilerin 1990'lı yıllarda ideolojik bir maksatla 'ürettikleri', ancak sonraki bilimsel bulgular karşısında terk etmek zorunda kaldıkları bir kavramdır. 'Hurda DNA' kavramı 5-6 yıl öncesine dek, bilim adamlarının fonksiyonlarını bilmedikleri büyük DNA yığınlarına verdikleri isimdi. Gen olarak tanımlayamadıkları bu çok uzun dizilimlere o an için 'junk DNA' (hurda/çöp/boş DNA) diyorlardı. DNA'nın

kendilerince "işe yaramaz" olarak nitelendirdikleri bu dev kısımlarının evrim için delil olduğunu öne sürdüler. İddialarına göre 'Hurda DNA', sözde evrim süresince biriken, ancak artık kullanılmayan DNA kısımlarıydı.

Oysa, bu iddia hiçbir bilimsel bulguya dayanmıyordu; yalnızca evrimcilerin kulağına hoş gelen temelsiz bir spekülasyondan ibaretti. Bu yanlışı evrimcilerin literatüre kolayca yerleştirebilmelerinin sebebi ise, o dönemde DNA hakkında çok az şey bilinmesi ve 'Hurda DNA' olarak adlandırılan kısımların işlevinin henüz keşfedilmemiş olmasıydı.

Oysa İnsan Genomu Projesi ve diğer genetik çalışmalarla birlikte, bu kısımların fonksiyonları birer birer keşfedilmeye, ortaya konmaya başlandı. Anlaşıldı ki, hurda olan şey DNA değil, evrimcilerin 'Hurda DNA' yakıştırmasıydı. Amerikan Science dergisinde evrimci Evan Eichler, şu itirafta bulundu: "Hurda DNA deyimi bizim bilgisizliğimizin yansımasından başka birşey değil." 22

Aynı şekilde evrimci Bilim ve Gelecek dergisinin Temmuz 2006 sayısında University College London'dan moleküler biyolog Dr. Kenan Ateş tarafından hazırlanan makalede, bir zamanlar "hurda DNA" olarak isimlendirilen ve protein kodlamasına katkıda bulunmayan bölümlerin aslında hücrede çok önemli görevler üstlendiği belirtiliyordu:

Bugünkü bilgilerimize göre, protein (ve tabii ki mRNA) kodlanmasına katılan genlerin exon bölümleri toplam insan genomunun sadece yüzde 1.2'sini meydana getiriyor. Geri kalan yüzde 98.8'lik dev bölüm, protein ve mRNA kodlanmasına katılmıyor. Bugüne dek bu dev bölümün, DNA'nın bir işe yaramayan, hiçbir fonksiyonu olmayan, çer çöp anlamındaki "junk DNA" olduğu söyleniyordu. Oysa son birkaç yılda aralanmaya başlanan ve yepyeni bir dünyaya açılan kapı bunun hiç de böyle olmadığını gösteriyor. Son birkaç yılın yepyeni bulguları, DNA üzerinde, bir işe yaramadığı, hiçbir fonksiyona yol açmadığı söylenen bu sözde fazlalık - çer çöp (junk) bölümlerin de kodlandığını gösteriyor. Protein yapımına katılmayan intron ve DNA'nın genlerin dışında kalan bölümlerinin aslında, hücre ve canlı yaşamında çok büyük görev ve fonksiyonlar üstlendiği görülüyor. Bu dev bölüm çok farklı sayı ve çeşitte, çok küçükten çok büyüğe, deyim yerindeyse bin bir çeşit farklı RNA kodluyor. Yeni bulunmaya başlanan bu RNA'lar doğrudan protein kodlamasalar da, hangi proteinin nerede, nasıl ve ne kadar, ne zaman kodlanacağını; ne zaman durdurulup ne zaman başlatılacağını; hangi genin hangi genle ya da hangi proteinin hangi proteinle birleştirileceğini; nereden nereye götürüleceğini; hangi hücre ve dokunun hangi organda ne kadar ve ne zaman yapılacağını; büyüme ve gelişmenin nerede nasıl düzenleneceğini; kök hücrelerin nerede hangi

hücre, doku ve organlara dönüşeceğini; hangi genin hangi koşullarda susturulup çalıştırılmayacağını ya da daha önce sessiz kalıp fonksiyon göstermeyen hangi genin hangi koşullarda yeniden çalışmaya başlatılacağını; bir gen okunurken hangi bölümün okunup hangi bölümün okunmayacağını, ne zaman, nereden nereye atlanacağını; hücrelerin hangi koşullarda çoğaltılacağını ya da öldürüleceğini; ne zaman kanser geliştirileceğini, hücre çoğalma ve bölünmesini, kromozomların yapısını, kısacası canlının biyolojik yaşamının neredeyse tümünün, nasıl düzenleneceğini baştan sona sağlıyorlar. (s.5-6)

Evrimcilerin Hurda DNA kavramı, protein kodlamayan DNA kısımları için uydurulmuş bir kavramdır. Bu kavramın çöküşünü incelemeye, kodlamayan DNA kategorilerini tanımakla başlayabiliriz.

Kodlamayan DNA, bazen genler arasına sıkıştırılmış vaziyette bulunur ve bunlara "intron" adı verilir. Bir diğer kısım kodlamayan DNA, aynı nükleotid dizisinin art arda sıralanmasıyla oluşmuş daha uzun zincirler meydana getirir. Bunlara "tekrarlı (repetitive) DNA" ismi verilir. Eğer kodlamayan DNA üzerindeki nükleotidler, tekrarlayan diziler yerine, genlerdeki karmaşık dizilimi andıracak şekilde sıralanmışlarsa, bu defa "sahte gen" (pseudogene) olarak isimlendirilirler.

Hurda DNA kavramı her üç kategoride de, aşağıda kısaca özetlenen şekilde çürütülmüştür.

1. Hurda DNA kategorisine dahil edilen intronların hücre faaliyetlerinde hayati roller oynadığı ortaya çıktı.

Evrimcilerin uzun yıllar Hurda DNA zannettiği kodlamayan DNA türü, intronlardır. İntronların özelliği, fonksiyonel genlerin içine sıkıştırılmış olmalarıdır. İntronlar, protein üretimi ve işlevleri sırasında ayrıştırılarak elenirler.

Evrimciler, intronların ilk bakışta protein üretiminde rol oynamamasına aldanmış, bunları Hurda DNA kabul etmişlerdir. Oysa yapılan araştırmalar intronların çok önemli yaşamsal faaliyetlerde rol oynadığını ortaya çıkarmıştır. Günümüzde intronlar artık farklı DNA'lardan meydana gelen ve hücrenin yaşamı açısından hayati derecede önemli rol oynayan kompleks bir karışım olarak kabul edilmektedir.23

The New York Times gazetesinin bilim köşesinde yayınlanan bir yazı, intronlarla ilgili evrimci yanılgıları ortaya koyması açısından ilgi çekicidir. C. Claiborne Ray tarafından hazırlanan ve "DNA: Hurda mı, Değil mi?" başlığını taşıyan kısa yazıda, intronlar üzerinde yapılan araştırmaların sonucu şu cümlelerle özetlenmiştir:

"Yıllar boyu yapılan çalışmalar, intronların hurda olmadığını, bunların aslında genlerin çalışma şeklini etkilediklerini ortaya çıkardı. …intronlar, şüphesiz, aktif roller oynuyorlar."24

2. Bir "Sahte Gen"in fonksiyonel olduğu ortaya çıktı

Mutasyona uğramış fonksiyonel genler işlevlerini kaybederek, DNA parçaları ortaya çıkarırlar. "Sahte Gen" (Pseudogene), bu DNA parçalarına evrimcilerce verilen isimdir. "Pseudo" kelimesi İngilizcede "sahte, yanıltıcı" anlamında kullanılır. Sahte genlerin evrimciler açısından özel bir öneminin olduğu söylenebilir. Çünkü evrimciler mutasyonların evrim meydana getireceği şeklindeki iddialarının geçersizliğini içten içe kabullenmişler ve sahte genlere de bir tür göz boyama aracı olarak sarılmışlardır.

Kısaca hatırlayacak olursak, canlılar üzerinde yapılan sayısız deneyde, mutasyonların, etkili oldukları canlılarda daima genetik bilgi kaybına neden oldukları görülmüştür. Bir saate vurulan rastgele çekiç darbelerinin saati geliştirmeyeceği gibi, mutasyonlar da organizmaları asla geliştirmemiş, bir diğer deyişle evrimleştirmemiştir. Evrim teorisinin iddialarının geçerli olması için genetik bilgide artış olması gerekmektedir, oysa mutasyonlar her zaman için genetik bilgiyi azaltmakta, tahrip etmektedirler.

Teorilerine destek gösterebilecekleri bir mekanizmadan dahi yoksun olan evrimciler, sahte genleri hayali evrim sürecinin "hayalet" mekanizmasının işlediğine kanıt olarak göstermeye çalışmışlardır. Evrimciler, protein kodlamayan bu DNA parçalarının sözde evrimin moleküler fosilleri olduğunu iddia etmişlerdir. Bu iddianın tek dayanağı, bu genlerin herhangi bir fonksiyonunun bilinmeyişiydi.

Ta ki 2003 Mayısı'na kadar.

Sahte genlerin fonksiyonel olduğunu gösteren bir çalışma, Nature dergisinin 1 Mayıs 2003 tarihli sayısında yayınlandı. Araştırmacılar, "İfade Edilmiş Bir Sahte Gen, Homolog Kodlayan Geninin Mesajcı RNA Kararlılığını Düzenliyor" (An expressed pseudogene regulates the messenger-RNA stability of its homologous coding gene) başlıklı yazılarında, bir deneye hazırlanan farelerde gözlemledikleri bir durumu haber veriyorlardı.25 Buna göre bir dizi farenin, Makorin1-p1 ismi verilen sahte genlerinin, genetik olarak değiştirilmesi sonucu farelerde ölümcül mutasyonlar meydana gelmişti. Farelerin böbrek ve kemiklerinin anormal şekilde geliştiği gözlemlenmişti.

Sahte gendeki dizilimde meydana gelen bir değişimin farenin organlarını etkilemesinin açıklaması basitti: Bu sahte gen işlevsiz değil,

gerekliydi. Bir başka deyişle evrimcilerin iddia ettikleri şekilde "sahte" değildi.

Nature dergisinde bu araştırmayı yorumlayan bir makalede söz konusu çalışmanın, evrimin "moleküler fosilleri" gözüyle bakılan sahte genler hakkındaki yaygın görüşlere meydan okuduğu yazılıyordu.26 Böylece bir evrim efsanesi daha çökmüş oldu ve DNA'nın içinde Allah'ın yarattığı harikalardan biri daha keşfedildi.

3. Tekrarlı DNA kesimlerinin işlevselliğinin ortaya çıkışı ve Hurda DNA kavramının yıkılışı

Science dergisinin 23 Mayıs 2003 tarihli sayısında yayınlanan bir araştırma, tekrarlı DNA ile ilgili bir işlev ortaya çıkardı. Pensylvannia Eyalet Üniversitesi'nden Wojciech Makalowski tarafından kaleme alınan yazı, evrimci varsayımların çöküşünü belgeler nitelikteydi: "Not Junk After All" (Artık Hurda Değil).

Makalowski durumu şöyle özetliyordu:

"Özellikle tekrarlayan elemanlarla ilgili olan Hurda DNA görüşü 1990'lı yıllarda değişmeye başladı... Şimdilerde giderek daha fazla sayıda biyolog tekrarlayan elemanlara genomik hazine olarak bakıyor. Bu rapor gösteriyor ki tekrarlayan elemanlar 'Hurda DNA değil', ökaryotik genomların önemli, birleştirici bileşenleri. O halde tekrarlayan DNA "Hurda DNA" olarak isimlendirilmemeli."27

Bu gerçek, evrimcilerin sığındıkları bir başka iddianın daha geçersizliğini gözler önüne sermiştir. Dikkat edilirse, Darwinistlerin, evrim teorisine delil olarak öne sürdükleri her iddia, sürekli onlar için bir hüsrana dönüşmektedir. Çünkü onların dayanakları, kendi iddiaları gibi sahtedir. Sahte olan her din, her hurafe gibi, Darwinizm de kendi iddialarıyla birlikte mutlaka yok olacaktır.

İşte böyle; çünkü Allah, hakkın ta Kendisi'dir. O'nun dışında, onların taptıkları ise, şüphesiz batılın ta kendisidir. Gerçekten Allah, yücedir, büyüktür. (Hac Suresi, 62)

Sonuç:

Bazı yayınlarda zaman zaman Hurda DNA kavramı altında evrim propagandasının sürdürüldüğü görülmektedir. Bu iddialar ancak söz konusu yayınlar adına bilgisizliğin yansımasının devam ettiğini göstermektedir. Bu yayınlar, eğer gerçekten bilimsel gelişmeleri aktarmayı hedefliyorlarsa, üzerlerine düşen görevin, Darwinist hurafeleri yaymak

değil, biyoloji bilgisinin ortaya koyduğu gerçekleri bildirmek olduğunu bilmelidirler.

mtDNA ANALİZLERİ NEDEN GÜVENİLMEZDİR?

Mitokondriyal DNA, hücrenin mitokondri isimli organelinde bulunur. Bu organel, hücre için bir enerji santrali görevindedir ve çekirdekteki DNA'dan ayrı olarak, kendi DNA'sına sahiptir. Bir halka biçiminde bulunan mtDNA, aynı zamanda evrimciler için de bir spekülasyon konusudur.

Evrimciler, mitokondriyal DNA'ların kalıtımsal olarak çeşitlenmesini bir "evrim" olarak yorumlar ve bu varsayımı moleküler saat ismini verdikleri bir başka varsayımla birleştirirler. 1965 yılında ortaya atılan moleküler saat hipotezi, nükleotid ve proteinlerdeki dizilimde, zaman içinde sabit aralıklarla değişimlerin yaşanacağı, dolayısıyla mtDNA değişimleri analiz edilen canlıların, hayali ortak atadan ne zaman ayrıldıklarının bulunabileceği yönünde bir varsayımdır.

Ancak burada, mtDNA'da bulunan ve canlıları sabit zaman aralıklarında değişime uğratan bir tür saat mekanizmasının bulunduğu anlaşılmamalıdır. Bir canlının fosilleşen kemikleri, çok çabuk dejenere olan DNA moleküllerini barındırmaz. Dolayısıyla DNA molekülünün doğa tarihinin incelenmesi söz konusu değildir. Evrimciler canlıların tarihini kendi dogmalarına uyarlama çabaları açısından böyle bir varsayımı "pratik" bulmaktadırlar, hepsi o kadar.

Her şeyden önce, tüm bu varsayımlar evrim teorisine hiçbir bilimsel kanıt oluşturmamaktadır. Örneğin moleküler saat analizine göre insanla şempanzenin 10 milyon yıl önce birbirinden ayrılmış olması gerektiğini iddia eden bir evrimci, zaten bu çalışmasına iki canlının "evrimsel akraba" olduğu inancına körükörüne bir bağlılıkla başlamıştır. Burada kısır döngü içinde düşünülmektedir ve varsayım üzerine varsayım inşa edilerek yapılan bu tip çalışmalar, evrimcilerin kendi inançlarını tekrarlamalarından öteye geçememektedir.

Daha önemlisi, mtDNA'nın kalıtımıyla ilgili son bulgular, önceden tahmin edilen kalıtım ilkelerinin yanlış olduğunu ortaya çıkarmıştır ve bunları esas alan evrimci iddiaları temelsiz bırakmaktadır.

Evrimciler, mitokondriyal DNA analizini -hücrede enerji sağlamakla görevli ve kendi DNA'sına sahip bir organel olan- mitokondrinin sadece anne tarafından aktarıldığı, böylelikle mitokondriyal DNA parçalarındaki değişimlerin anne, anneanne, büyük anneanne vs. kanalıyla en eski ataya kadar izlenebileceğini varsayarak yaparlar. Oysa mitokondrinin sadece anne yoluyla aktarıldığı fikri artık bir efsaneden ibarettir. Çünkü mitokondrinin babadan da aktarılabileceğini gösteren bilimsel bulgular ortaya çıkmıştır.

1999 yılında Proceedings of the Royal Society dergisinde yayınlanan iki ayrı makalede bu varsayımın geçersizliği ortaya konmuştur. Malezya'nın küçük bir adasında yaşayan insanların hücrelerinde babadan aktarılmış mitokondrilere rastlanmıştır. Nature dergisi evrimci bir yayın organı olmasına karşın bu bulguların "mitokondriyal DNA varsayımlarını haksız çıkardığını" şöyle itiraf etmiştir:

"Mitokondri aktarımında babadan geçen DNA ihtimali, tarih öncesi olayları zamanlandırmada insan mitokondriyal DNA'sından faydalanılan birçok evrimsel ve moleküler antropolojik çalışmanın yeniden değerlendirilmesi anlamına gelebilir."28

Benzer bir haber 2002 yılında New Scientist dergisinin internet sitesinde yayınlanmış ve Danimarkalı bir hastanın mitokondrilerini %90 oranında babadan aldığının anlaşıldığı bildirilmiştir. Sitede, bunun, evrim biyologlarının varsayımlarına vurduğu darbe şu şekilde aktarılmıştır:

"Evrim biyologları, türlerin birbirinden ayrılmasını mitokondriyal DNA dizilerindeki farklılıklardan yola çıkarak tarihlendiriyorlardı. Mitokondriyal DNA'nın çok nadiren de olsa babadan aktarılması, çalışmalarının çoğunu geçersiz kılmaya yeterli olacaktır."29

Son olarak, Annals of Human Genetics dergisinde çıkan bir yazıda bugüne kadar basılmış tüm mitokondriyal DNA analizlerinin yarısından çoğunun hatalı bulunduğu bildirilmiştir.30 Habere göre evrimcilerin başvurduğu mitokondriyal DNA veri bankaları hatalı işlenmiş bilgilere dayanıyordu. Peter Forster isimli araştırmacının ortaya çıkardığı bu durumu Nature dergisi şöyle haber veriyordu:

"Hatalar o kadar yaygın olabilir ki genetikçiler insan popülasyonları ve evrim çalışmalarında yanlış sonuçlara varıyor olabilirler. Forster'ın, dizilimlerin değişimine göre oluşturulan evrim ağaçlarını kapsayan hata-araştırma yöntemi, bu hataların çapını eksik tahmin ediyor olabilir."31

Böylece Forster'ın bu tespitiyle birlikte, evrimcilerin çalışmalarında kullandıkları istatistiki verilerin güvenilmezliği bir kez daha pekişmiştir.

Buradan da anlaşılacağı gibi günümüzde yaşayan insanların genlerine bakıp tamamen hatalı bir yöntemle sürdürülen ve sadece evrimci ön yargılarla yorumlanan genetik analizler evrime bir kanıt değildir. Mitokondriyal DNA analizlerinin tutarsızlığını ispatlayan somut bilimsel kanıtlar, bu alandaki evrimci iddiaları boşa çıkarmaktadır.

DOGMATİK EVRİMCİLERİN KUŞLARIN KÖKENİNE DAİR SON MASALI: DÖRT KANATLI DİNAZOR

Çin'de ele geçirilen tüylü dinozorlar üzerinde tamamen spekülatif, zorlama bazı yorumlar yapılmakta ve bunlar yaygın bir medya propagandasıyla topluma bilimsel gerçeklermiş gibi sunulmaktadır.

Böyle bir medya propagandasının konusu olmuş söz konusu fosillerden biri Microraptor gui'dir. Çin'de bulunan ve M. gui olarak isimlendirilmiş fosil örneği, 23 Ocak Perşembe tarihli Nature makalesinde32 tanımlanmış, bunun "dört kanatlı bir dino-kuşa" ait olduğu ve bu soyu tükenmiş canlının uçabildiği ileri sürülmüştü.

Kuşların dört kanatlı dinozorlardan evrimleştiği masalı ve M. gui, değişik aralıklarla yayınlanan makale veya haberlerde, Darwinizm propagandasında malzeme olarak kullanılmaktadır. Ancak bilinmelidir ki, ne bulunan 'dört kanatlı bir dino-kuş' fosili, ne de bir başka bilimsel bulgu, 'kuşların evrimi' iddiasına kanıt oluşturmaktadır. Bu propagandayı geçersiz kılan bilimsel gerçekler şu şekildedir:

1. Söz konusu fosilin yaşı 130 milyon olarak hesaplanmıştır. Bu tarih, en eski uçucu kuş Archaeopteryx'ten 20 milyon yıl daha gençtir. Bu durum, Microraptor gui'ye evrimcilerce yakıştırılan "kuşların atası" ünvanı adına açık bir çelişki oluşturmakta, dolayısıyla bunun bütünüyle uydurma olduğunu göstermektedir.

Archaeopteryx, günümüzden 150 milyon yıl önce yaşamıştır ve bilinen en eski kuş türüdür. Archaeopteryx'ten önce yaşadığı bilinen, fosili bulunmuş başka hiçbir kuş yoktur.(*)

Archaeopteryx'in uçuş anatomisi, birçok açıdan günümüz kuşlarınınkine benzer: Günümüz uçucu kuşlarındakinin aynısı olan asimetrik tüyleri, kusursuz kanat yapısı, günümüz kuşlarında olduğu gibi hafif ve içi boş olan iskelet yapısı; uçuş kaslarını destekleyen göğüs kemiği ve diğer pek çok özelliği, bilim adamlarını Archaeopteryx'in oldukça başarılı bir şekilde uçan bir kuş olduğuna ikna etmiş durumdadır.

Archaeopteryx'in günümüz kuşlarında görülmeyen iki özelliği ise gagasındaki dişler ve kanatlarındaki pençelerdir. Evrimciler bu özelliklere dayanarak Archaeopteryx'i bazı sürüngen özellikleri gösteren, ilkel bir kuş olarak göstermeye çalışmışlardır. Ancak bazı günümüz kuşlarında kanat pençeleri olduğu bilinmektedir. Archaeopteryx'in dişlerinin ise sadece bu

türe özgü olmadığı, tarihte "dişli kuşlar" olarak tanımlanabilecek başka türlerin de yaşadığı, diğer fosil bulgularından anlaşılmaktadır.

Tüm bunlar nedeniyle, Archaeopteryx'i "ilkel kuş" olarak tanımlayan evrimci tezin yanlış olduğu, canlının günümüz kuşlarına çok benzediği artık bilim adamlarınca kabul görmektedir. Bu konudaki en önde gelen otoritelerden biri olan Kansas Üniversitesi profesörü Alan Feduccia'nın belirttiği gibi "Archaeopteryx'in çeşitli anatomik özelliklerini inceleyen yeni araştırmacıların pek çoğu, bu canlının daha önce hayal edilenden çok daha kuş-benzeri olduğunu göstermiştir." Archaeopteryx hakkında yürütülmüş olan Darwinist propaganda ise yanlıştır; yine Feduccia'ya göre "Archaeopteryx'in Theropod dinozorlara olan benzerliği çok büyük ölçüde abartılmıştır."33 Peki Archaeopteryx'in uçma beceresine sahip en eski kuş oluşunun, M. gui ile ilgili propagandaya uygulamaları nelerdir? Açıktır ki, kuşlar bundan 150 milyon yıl önce de zaten vardılar. Zaten uçuyorlardı. O halde, eğer evrimciler "kuşların atası" olarak bir takım adaylar öne sürmek istiyorlarsa, bunların 150 milyon yıldan da yaşlı olmaları gerekir.

Sözünü ettiğimiz gerçek, "dört kanatlı dino-kuş" furyasının son derece yüzeysel ve hatalı olduğunu göstermeye tek başına yeterlidir. Çünkü "kuşların ilkel atası" olarak gösterilmek istenen ve adına M. gui denen fosil 130 milyon yıl yaşındadır. Yani Archaeopteryx'ten 20 milyon yıl daha gençtir. Kuşkusuz, bir fosilin, kendisinden 20 milyon yıl önce zaten uçucu kuşlar var iken, "kuşların ilkel atası" olarak gösterilmesi, bir çocuğun büyükannesinden daha yaşlı olduğunu öne sürmeye benzer ki, bunu savunmak tümüyle saçmadır.

2. Microraptor, anatomik olarak dinozorlara benzemektedir. Parmak sıraları da bu benzerlikle uyumludur. Microraptor'dan evrimleştiği öne sürülen kuşların parmak sıraları ise dinozorlarınkinden önemli derecede farklıdır. Parmak sırasındaki bu farklılığın ata-torun ilişkisi çerçevesinde açıklanması mümkün değildir ve bu durum M. gui'nin, kuşların atası olduğu tezine çok ağır bir darbe vurmuştur.

Evrimcilerce "Dört Kanatlı Kuş" olarak propagandası yapılan M. gui'nin dinozor olduğunu anlamak için elimizde birçok delil vardır. M. gui'nin elindeki parmak sıraları, kuşlardaki gibi 2-3-4 diziliminde değil, 1-2-3 dizilimindedir ve arka ayaklarında, Dromaeosaur'ların (144 milyon ila 66.4 milyon yıl önce yaşamış küçük ve orta boylu etçil dinozor grubu) karakteristik özelliği olan öldürücü pençe mevcuttur.34 Böyle farklı parmak sıralarına sahip M. gui ile kuşlar arasında ata-soy ilişkisi kurmak evrimci bir bakış açısından bile mümkün değildir.

Dr. Alan Feduccia, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine şiddetle karşıdır. Feduccia parmak sırasındaki farklılıkla ilgili olarak şunları söylemiştir:

"Bu [parmak sırasındaki farklılık] dinozorların modern kuşların atası olduğunu iddia edenler için yeni bir problem oluşturuyor. Örneğin iki, üç ve dört parmaklı bir kuş eli nasıl olur da yalnız bir, iki ve üç parmaklı bir dinozor eline evrimleşir? Bu neredeyse imkansızdır." 35

Kuşlar ile dinozorlar arasındaki anatomik farklılıklar parmak sırası ile sınırlı değildir. Genel olarak, kuşların anatomisi, ataları olduğu öne sürülen dinozorlardan -dolayısıyla M. gui'den- derin farklılıklarla ayrılmaktadır. Öyle ki, Dr. Alan Feduccia, bu farklılıklara dikkat çekerek kuşların dinozorlardan evrimleştiği teorisini yüzyılın utancı olarak tanımlamaktadır:

"25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi, paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır."36

3. M. gui ile ilgili bilimsel gelişmeler, bu canlının havada süzülme kapasitesinin önceden tahmin edilen şekilde olmayabileceğini göstermiştir.

M. gui'nin Nature'da tanımlanmasından kısa bir süre sonra, bu canlıyla ilgili senaryoya bilim dünyasından itirazlar yükselmeye başlamıştır. M. gui, başlangıçta yaygın bir medya propagandasıyla uçucu bir canlı olarak tanıtılmışsa da, birçok bilim adamı daha sonradan bu canlının aslında uçamayacağı yönünde yorumlar yapmıştır. M. gui'nin bu son yorumlar karşısındaki düşüşü National Geographic dergisinde şöyle özetlenmektedir:

"Ancak bilim adamları M.gui’nin havalanacak kadar hızlı koştuğunu düşünmüyor. Ayrıca nasıl bir engelli koşucu uzun etek giyip koşmaya kalkarsa tökezler, ayak tüyleri M. gui’yi de aynı şekilde tökezletmiş olabilir. Bilim adamlarına göre bu bol tüyler belki de uçan sincaplarda olduğu gibi paraşüt etkisi yaratıyordu.

Başka bilim adamları bu yeni fosilden tam olarak ne sonuçlar çıkarmaları gerektiğini bilmiyor, ancak bu hayvanların ağaçtan ağaca süzülürken uçmaya başladığı varsayımına da itiraz ediyorlar: Daha kolayı varken kanatlarınızı çırpıp niye enerji harcayacaksınız ki? Ayrıca bazı araştırmacılar M.gui'nin ayak tüylerinin süzülerek bile olsa uçmaya elverişli olmadığını öne sürüyor."37

Evrimcilerin bu konu ile ilgili olarak karşı karşıya kaldıkları zorluk, bu canlıyı hiçbir zaman gerçekleşmemiş bir evrim senaryosuna dahil

etmeye çalışmalarından kaynaklanmaktadır. Onlar, bu ve bunun gibi konularda zorluklar yaşamaya devam edeceklerdir çünkü tüm diğer canlılarda olduğu gibi, M. gui de evrimleşmemiş, tüm üstün özellikleri ile bir anda yaratılmıştır.

Kısaca özetleyecek olursak, bu itirazların bilimsel gerekçeleri şu şekildedir:

a) Kuşların pelvis kemiği, M. gui'nin havada süzüldüğü varsayımını reddetmektedir.

Evrimcilerin bu canlıyı uçuşun sözde evrimiyle ilişkilendirmesinin görünürdeki nedeni ön ve arka bacaklarında sahip olduğu tüylerdir. Bazı evrimciler bunun, ağaçlarda yaşayan ve ön ve arka bacaklarını yanlara açarak ağaçtan ağaca süzülebilen bir canlı olduğunu öne sürmektedir. M. gui'nin medyada yayınlanan rekonstrüksiyon resminde arka bacakların yanlara açık olduğu ve yere yatay şekilde durduğu görülmektedir. Oysa M. gui'nin arka ayaklarının yanlara açılabileceğini düşünmenin bir temeli yoktur. Kuşlarda arka ayakların yanlara doğru 180o açılması pelvis kemiğinin anatomisi yüzünden imkansızdır.

b) M. gui'nin bacaklarında olduğu varsayılan tüylerin bacağa bağlı olup olmadığı tartışmalıdır. Dahası bunlar kuş uçuşunu engelleyici niteliktedir ve bu yüzden kuşların uçuşunun sözde evrimsel kökenini destekleyebilecek bir kanıt oluşturmamaktadır.

Berkeley'deki California Üniversitesi Paleontoloji Müzesi Başkanı Kevin Padian, Bioscience dergisinin Mayıs 2003 sayısında yayınlanan bir makalesinde M. gui'nin uçuşun kökenine delil oluşturduğu tezine karşı çıkmış ve M. gui'nin anatomisinin bu senaryoya oluşturduğu engelleri sıralamıştır.38

Birincisi, Padian M. gui'de bulunduğu iddia edilen arka bacak tüylerinin bacağa gerçekten bağlantılı olup olmadığı konusunda ikna olmadığını belirtmektedir[**]. İkincisi, bunlar bacağa bağlantılı olsa bile, M. gui'nin iddia edilen süzülme hareketinin kuşlardaki güçlü kanat uçuşuna evrimleşmiş olabileceğine delil gösterilebilecek hiçbir dayanak yoktur. Kuşlar uçuş sırasında arka ayaklarını kullanmamakta ve bunları, tekerleklerini çeken bir uçak gibi, geriye uzatıp sabit tutmaktadırlar. M. gui'nin bacak tüyleri ise bunu imkansız hale getirmektedir. Nitekim Padian, "bacak tüylerinin daha gelişmiş kuşların kullandıkları uçuşun evrimiyle gösterilebilir hiçbir bağlantısı bulunmamaktadır" yorumunu yapmaktadır.

Nature dergisinin editörü ve aynı zamanda bir paleontolog olan Henry Gee ise, "Dört kanat, süzülmek için mükemmel bir tertiptir ama kuvvetli, çırpmalı uçuş için değil" diyerek M. gui'nin süzülme hareketiyle kuş uçuşunun ilgili olduğu iddiasına katılmadığını ifade etmektedir.39

Sonuç:

Evrimcilerin M. Gui'ye dayandırdıkları, dört kanatlı kuş propagandaları, bilimsel dayanaktan yoksun, hayali varsayımlardan ibarettir. Darwinistlerin kuşların evrimi iddiasını bilimsel bir gerçek olarak savunmalarının temelinde bilimsel gerçekler değil, evrime olan körü körüne bağlılıkları yatmaktadır.

Allah bir ayetinde şöyle buyurmaktadır:

Kendileri yaratılıp dururken, hiçbir şeyi yaratamayan şeyleri mi ortak koşuyorlar? (Araf Suresi, 191)

(*)225 milyon yıl yaşındaki Protoavis adı verilen bir fosilin "en eski kuş" olduğu yönünde bir iddia var olsa da, bu yaygın kabul gören bir tez değildir.

(**)Çin'de ortaya çıkarılan dinozor fosillerinin sahip olduğu yapılar, evrimcilerce tüy olarak yorumlanmakta ve kuşların dinozorlardan evrimleştiği iddiasına kanıt olarak sunulmaktadır. Halbuki son bir çalışma, ölü bir canlının kas liflerinin deforme olarak fosilleşmesiyle tüye son derece benzeyen bir görünüm ortaya koyabileceğini göstermiş, böylelikle evrimcilerin "tüylü dinozor" yorumunu karanlığa sürüklemiştir.

KUŞLARIN EVRİMİ İDDİASI NEDEN ÇIKMAZDADIR?

Evrimciler kuşların sürüngenlerden türediği iddiasındadırlar. Ama bu iddianın hiçbir kanıtı yoktur. Aksine, böyle bir değişimin imkansız olduğunu gösteren pek çok kanıt vardır. Örneğin kara canlısı olan sürüngenlerin nasıl olup da uçmaya başladıkları sorusu evrim teorisi için cevapsızdır ve nitekim bu, evrimciler arasında da çeşitli spekülasyonlara neden olmuş bir konudur. Bu konuda başlıca iki teori vardır.

İlk teori, kuşların atalarının ağaçlardan ağaçlara süzülen kara canlılarından zaman içinde evrimleştiklerini, yani ağaçlardan yere indiklerini **[arboreal** (ağaçla ilgili) **teori]**; diğer teori ise karadan havaya yükselerek evrimleştiklerini savunur **[cursorial** (koşmayla ilgili) **teori].** İkinci teoriye göre, avlamak istedikleri sineklerin peşinden koşan ve bu sırada ön kollarını, avlarını yakalamak üzere sıkça savuran kara canlılarının kolları zamanla kanatlara dönüşmüş ve bu canlılar her nasılsa kanatlanarak kuş olup uçmuştur! Bu iddialara göre bir kara canlısında, hem son derece kompleks bir yapı olan kanat tesadüfen meydana gelmiş, hem de bu canlı, son derece farklı bir anatomik yapıya sahip olan uçucu bir kuşa dönüşmüştür.

Kuşkusuz ki, her iki teori de tamamen spekülatif temellere dayanmaktadır. Teorilerin ikisi de hem son derece mantıksızdır hem de bilimsel kanıttan yoksundur. Üstelik burada, evrimcilerin görmezden geldikleri, kasıtlı olarak ihmal ettikleri önemli bir nokta vardır. Cursorial teoriye göre kara canlılarının peşinden koştuklarını iddia ettikleri sinek, zaten uçmaktadır. Bu canlı, saniyede 500 kere çarpan kanatlarıyla, olağanüstü denge sistemi ve kusursuz uçuş tekniğiyle mükemmel bir yaratılış harikasıdır. Ancak bütün bunlara rağmen evrimciler yine de uçmayı bir şekilde başarmış bir kara canlısının olduğunu "varsayarlar". Yale Üniversitesi Jeoloji Kürsüsü profesörü John Ostrom, evrimcilerin bu konudaki hayali yaklaşımlarını şöyle açıklar:

"Herhangi bir pro-avis'e (uçuş öncesi canlıya) ait hiçbir fosil kanıtı yoktur. O tamamen kuramsal bir kuş öncülüdür... Böyle bir canlının yaşamış olması gerekmektedir"**.**[40]

Böyle bir canlının, ancak evrimcilerin beklentilerine göre yaşamış olması gerekmektedir. Ama gerçekte bu, yaşanmamış bir evrim süreci ile ilgili uydurulmuş hayal ürünü bir canlıdır.

Medyada insanlara aktarılan kuşların evrimi senaryoları, bilimsel bir bulguya değil, evrimi bir dogma olarak benimseyen ve teoriye felsefi nedenlerle bağlılıklarını sürdüren araştırmacıların önyargılarına dayanır. Asıl dikkat çekici olan nokta ise, bilimin bulgularının gerçekte bu Darwinist iddiaları **kesin bir şekilde** reddediyor olmasıdır. Kuşlardaki özgün yapılar, ortaya koydukları "indirgenemez komplekslik" özelliğiyle evrimi yalanla-

makta, kuşları Allah'ın yarattığı gerçeğini doğrulamaktadır. Şimdi kuşlardaki yapıları daha yakından inceleyelim:

Kuş Akciğerinin İndirgenemez Kompleks Yapısı

Dinozorlar sürüngenler familyasındandırlar. Kuşlarla sürüngenler familyası incelendiğinde birbirlerinden çok farklı bir fizyolojiye sahip oldukları görülür. Öncelikle kuşlar sıcakkanlı oldukları halde sürüngenler soğukkanlıdır. Soğukkanlı sürüngenlerin metabolizmaları yavaş işler. Kuşlar ise uçma gibi yorucu bir hareket için çok fazla enerji tüketirler. Metabolizmaları sürüngenlerinkinden çok daha hızlıdır. Kuşlarda hücrelere oksijenin iletilmesi çok çabuk gerçekleşmelidir. Bunun için özel bir solunum sistemiyle donatılmışlardır. Akciğerlerde hava tek yönde ilerleyerek organizmanın oksijen kazanımını geciktirmez. Sürüngenlerde ise alınan hava aynı kanallardan tekrar geri gönderilmelidir. Tek yönlü hava kanalı sadece kuş akciğerinde bulunan, özgün bir yapıdır. Böyle kompleks bir yapının aşamalarla ortaya çıkması mümkün değildir. Çünkü canlının hayatta kalması için söz konusu tek yönlü hava kanalı sistemi ve akciğerler kusursuz bir şekilde ve her an var olmalıdır. Darwinizm'e getirdiği eleştirilerle tanınan moleküler biyolog Michael Denton bu konuda şunları söylemektedir:

"Böyle özgün bir solunum sisteminin evriminin, omurgalılardaki standart tasarımdan aşamalarla ve belli bir yön olmaksızın nasıl gerçekleşmiş olabileceğini zihinde canlandırmak; özellikle solunumun organizmanın hayatta kalmasında üstlendiği kritik rol gözönüne alındığında, çok zordur."[41]

1. Kuş Akciğerinin Özgün Yapısı Evrimi Yalanlıyor

Sürüngen-kuş evrimi senaryosunu imkansız kılan çok önemli bir nokta, kuş akciğerinin evrimle açıklanamayan özgün yapısıdır.

Kara canlılarının akciğerleri "çift yönlü" bir yapıya sahiptir: Nefes alma sırasında, hava akciğerdeki dallanmış kanallar boyunca ilerler ve küçük hava keseciklerinde son bulur. Oksijen-karbondioksit alışverişi burada gerçekleştirilir. Ancak daha sonra, kullanılmış olan bu hava, tam ters yönde hareket eder ve geldiği yolu izleyerek akciğerden çıkar, ana bronş yoluyla da dışarı atılır.

Kuşlarda ise hava akciğer kanalı boyunca "tek yönlü" hareket eder. Akciğerlerin giriş ve çıkış kanalları birbirlerinden farklıdır ve bu kanallar boyunca uzanan özel hava kesecikleri sayesinde hava daimi olarak akciğer içinde tek yönlü olarak akar. Bu sayede kuş, havadaki oksijeni kesintisiz olarak alabilir. Böylece kuşun yüksek enerji ihtiyacı karşılanmış olur. "Avi-

en akciğer" olarak bilinen bu özel solunum sistemi, konunun uzmanlarından H. R. Duncker tarafından şöyle anlatılmaktadır:

"Kuşlarda ana bronş, akciğer dokusunu oluşturan tüplere ayrılır. "Parabronş" olarak adlandırılan bu tüpler sonunda tekrar birleşerek, havanın akciğerler boyunca tek bir yönde devamlı akımını sağlayacak sistemi meydana getirirler... Kuşlardaki akciğerlerin yapısı ve genel solunum sisteminin çalışması tümüyle kendine özgüdür. Kuşlardaki bu "avien" sistemi başka hiçbir omurgalı akciğerinde bulunmaz. Bu sistem bütün kuş türlerinde aynıdır".[42]

Önemli olan, çift yönlü hava akışına sahip olan sürüngen akciğerinin, tek yönlü hava akışına sahip olan kuş akciğerine evrimleşmesinin imkansız oluşudur. Çünkü bu iki akciğer yapısının arasında kalacak bir "geçiş" modeli mümkün değildir. Bir canlı yaşamak için daima nefes almak zorundadır ve akciğer yapısını baştan aşağı değiştirecek bir yapı değişikliği mutlak ölümle sonuçlanacaktır. Kaldı ki bu değişiklik evrime göre milyonlarca yıl içinde kademe kademe gerçekleşmelidir, oysa akciğeri çalışmayan bir canlı birkaç dakikadan fazla yaşayamaz.

Avustralya'daki Otega Üniversitesi'nden moleküler biyolog Michael Denton, kuş akciğerinin kökenine evrimci bir açıklama getirmenin imkansızlığını şöyle belirtir:

"Böyle tamamen değişik bir solunum sisteminin, azar azar küçük değişikliklerle standart omurgalı dizaynından evrimleşmiş olduğu iddiası, düşünülmeden ortaya atılmış bir tezdir. Solunum faaliyetinin bu evrim süresince hiç aksamadan korunması, organizmanın hayatını sürdürmesi için gereklidir. En küçük bir eksik fonksiyon ölümle sonuçlanacaktır. Kuş akciğeri de, içinde dallanmış olan parabronşlar ve bu parabronşlara hava sağlanmasını garanti eden hava kesesi sistemi ile birlikte en üst düzeyde gelişmiş olana kadar ve beraberce, iç içe geçmiş mükemmel bir şekilde işlevini yapana kadar, bir solunum organı olarak görev yapamaz".[43]

Kısacası, kara tipi akciğerden hava tipi akciğere geçiş, ara geçiş safhasında bulunan bir akciğerin hiçbir işlevselliğinin olmaması nedeniyle mümkün değildir.

Bu konuda belirtilmesi gereken ikinci nokta, sürüngenlerin diyaframlı, kuşların ise diyaframsız bir solunum sistemine sahip olmalarıdır. Bu farklı yapı da yine iki akciğer tipi arasında gerçekleşecek bir evrimi imkansız kılar. Solunumsal fizyoloji alanında otorite sayılan John Ruben, bu konuda şu yorumu yapar:

"Theropod bir dinozorun kuşlara evrimleşmesi, diyaframında ciddi bir handikap oluşmasını gerektirecektir, ama bu durum canlının nefes alma

yeteneğini çok kritik bir biçimde sınırlayacaktır... Buna neden olabilecek bir mutasyonun selektif bir avantaj sağlaması imkansız gözükmektedir". [44]

Kuş akciğerinin evrime meydan okuyan bir diğer özelliği, hiçbir zaman havasız kalmayan ve kaldığında "çökme" tehlikesiyle karşılaşan ilginç yapısıdır. Michael Denton, bu konuyu da şöyle açıklar:

"**Bu denli farklı bir solunum sisteminin, standart omurgalı dizaynından evrimleşmiş olabileceğini düşünmek neredeyse imkansızdır.** Özellikle de solunum sisteminin çalışır halde korunmasının bir organizmanın yaşamı için ne kadar zorunlu olduğu düşünüldüğünde. Dahası, avien akciğerinin kendine özgü form ve fonksiyonu, daha bir çok özelleşmiş adaptasyonu gerektirecektir... Çünkü öncelikle, avien akciğeri vücut duvarlarına sıkıca tutturulmuştur ve hacim olarak genişlemesi mümkün değildir. Öte yandan, akciğerdeki hava tüplerinin çok dar yarıçapları ve bunların içindeki herhangi bir sıvının yüksek yüzey gerilimi nedeniyle, avien akciğeri, diğer omurgalıların aksine, kendi içinde çökmüş bir durumdan alınıp yeniden havayla doldurulamaz... (Bu yüzden) Kuşlarda, akciğerin içindeki hava kesecikleri, diğer omurgalıların aksine, hiçbir zaman boşaltılmaz. Aksine ciğerler ilk gelişmeye başladıkları andan itibaren daima ya sıvıyla (embriyo aşamasında) ya da havayla doludurlar."[45]

Yani, kuşların akciğer kanalları o kadar dardır ki, bu akciğerin içindeki hava kesecikleri diğer kara canlılarının ciğerleri gibi havayla dolup boşalamaz. Eğer kuş akciğeri bir kez tam olarak boşalsa, kuş bir daha ciğerlerine hava çekemeyecek ya da en azından bunu yapmakta çok büyük bir zorluk çekecektir. Bu yüzden akciğerin etrafına yerleştirilmiş olan hava kesecikleri sürekli bir hava akışı sağlar ve ciğerleri havasız kalıp sönmekten korur.

Elbette ki, sürüngenlerin ve diğer omurgalıların akciğerlerinden tamamen farklı olan ve olağanüstü derecede hassas dengelere dayanan bu sistem, evrimin iddia ettiği gibi bilinçsiz mutasyonlarla, kademe kademe gelişmiş olamaz. Denton, kuş akciğerinin bu yapısının Darwinizm'i geçersiz kıldığını şöyle ifade etmektedir:

"Kuş akciğeri, bizleri, Darwin'in 'eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır' şeklindeki meydan okuyuşuna cevap vermeye götürmektedir".[46]

Kuş akciğerinin özgün yapısı bize çok önemli birşeyin de hatırlatıcısıdır. Evrim teorisi, gerçeklerle taban tabana zıt bir dogmadır. Kuşların kökeniyle ilgili iddialarının ne kadar hayali olduğu ortadadır. Evrimciler, teorilerini destekleyebilecek hiçbir fosil kaydı olmadığı halde, kuşların ağaçlardan ağaçlara atlayan kara canlılarını ya da avlayacakları sineklerin pe-

şinden koşarken savurdukları önkolları kanatlara dönüşerek kuş olup uçan dinozorların hikayelerini anlatmaktadırlar. Darwin'den bu yana geçen yaklaşık 150 yıl boyunca kuş evrimini destekleyebilecek tek bir kanıt bulunamamıştır. Günümüzde Darwinistlerce desteklenmeye devam edilen kuşların evrimi teorileri sadece birer hayalden ibarettir. Modern bilim ise, kuşların evrimle ortaya çıkması mümkün olmayan yapılara sahip olduklarını göstermektedir.

Kuşların evrimi teorileri birer **HAYAL**, kuş akciğerindeki indirgenemez komplekslik bir **GERÇEK**tir ve bu canlıları Allah'ın yarattığını kanıtlamaktadır. Elbette ki on yıllarını bilime adamış uzmanların gerçeği bırakıp da hayallerin peşinde koşmayı sürdürmelerinin sebebi **BİLİMSEL** değil, **PSiKOLOJİK**tir, **İDEOLOJİK**tir.

Kısacası kuşların evrimiyle ilgili medyada gördüğünüz tüm iddia ve haberler, bilimsel doğrulara değil, felsefi nedenlerle ayakta tutulan bir dünya görüşüne, Darwinizm'e zemin sağlama çabalarına dayanmaktadır. Ancak böylesine sahte bir teoriye zemin sağlamak için her ne çaba gösterilirse gösterilsin, **kuşların evrimi propagandası bilimsel olarak geçersizdir.**

Allah bu gerçeği bir ayetinde şu şekilde haber vermiştir:

Onlar, üstlerinde dizi dizi kanat açıp kapayarak uçan kuşları görmüyorlar mı? Onları Rahman (olan Allah')tan başkası (boşlukta) tutmuyor. Şüphesiz O, herşeyi hakkıyla görendir. (Mülk Suresi, 19)

2. Kuş Kanadının İndirgenemez Kompleks Yapısı

Uçuşun hayali evrimini kabul etmek, belli aşamalarda kanatların "ilkel" ve dolayısıyla yetersiz olduğunu kabul etmeyi gerektirir. Ancak "yetersiz bir kanat" çok az da olsa uçmak için bile yeterli değildir. Uçuşun gerçekleşebilmesi için, canlıda kanatların eksiksiz ve kusursuz olarak bulunması gerekir. Bu durumu evrimci biyolog Engin Korur şöyle itiraf etmektedir:

"Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu, doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır."[47]

Bir paleontolog olan ve fosil kayıtlarının Darwinci kademeli evrim modelini açıkça yalanladığını gösteren Stephen J. Gould ise kuşların kanatlarının yavaş yavaş gelişmiş olamayacağını şu sözlerle ifade eder:

"Ancak eğer evrim, her biri doğal seleksiyonla seçilen ara geçişlerden oluşan uzun bir seriyi katetmek zorundaysa, böyle detaylı yapıları nasıl elde edebilirsiniz? % 2 kanatla uçamazsınız… Diğer bir deyişle, doğal seleksiyon ancak çok detaylı formlarda kullanılabilen böyle yapıların başlangıç aşamalarını nasıl açıklayabilir?"[48]

Korur ve Gould, kanatların kademeli gelişimi modelinin açmazları konusunda gayet haklıdır. Ancak burada vurgulanması gereken çok önemli bir nokta daha vardır. Evrim teorisinin iddialarına göre bir özelliğin seçilmesi için o özelliğin fonksiyonel olması gerekir. En önemlisi, rastlantısal değişimlerin aşama aşama gelişmesi sürecinde canlının yaşamını sürdürebilen "fonksiyonel bir bütün" olması şarttır.

American Zoology dergisinde yayınlanan bir makalesinde, biyoloji profesörü ve aynı zamanda bir kuşbilimci olan Walter. J. Bock bu konuda şunları yazar:

"…evrimsel bir seride organizmalar, bu serinin her bir aşamasında belli çevrelerden [çevre şartlarından] doğan seçilimsel ihtiyaçlarla başarılı bir şekilde etkileşim içinde olan fonksiyonel bütünler olmalıdır."[49] (vurgu bize ait)

Burada kanatların evrimi iddialarıyla ilgili çok önemli bir çelişki ortaya çıkmaktadır. Çünkü ön ayaklarda meydana gelecek mutasyonlar, canlıya çalışır bir kanat kazandırmadığı gibi, onu ön ayaklarından da mahrum bırakacaktır. Bu ise, bu canlının, diğer türdeşlerine göre daha dezavantajlı (yani sakat) bir bedene sahip olması anlamına gelir. Elbette ön ayakları fonksiyonel bir ayak veya fonksiyonel bir kanat olarak işe yaramayan bir canlı, avcılardan korunma, avlanma, eşleşme gibi yaşamsal faaliyetlerini eskiden olduğu gibi rahat bir şekilde yerine getiremeyecek, kazandığı bu dezavantaj yüzünden elenip yok olacaktır.

Kuşların Doğa Tarihi ve *Archaeopteryx*

Kuşların anatomilerindeki komplekslik bizlere bu canlıları Yüce Allah'ın yarattığını gösterirken, fosil kayıtları da bu gerçeği destekler şekilde canlıların "aniden ortaya çıktıklarını" kanıtlamaktadır.

Bilinen en eski kuş fosili, 150 milyon yıl yaşındaki *Archaeopteryx*'tir. Bu canlı, kusursuz uçuş kasları ve uçuşa uygun tüyleriyle, uçucu bir kuştur. Daha önce yaşamış yarı sürüngen-yarı kuş hiçbir canlının fosiline rastlanmamıştır. Dolayısıyla *Archaeopteryx*'in ilk kuş olduğunu ve modern kuşlar kadar "uçucu" olan yapısıyla evrim teorisi aleyhinde bir delil olduğunu söyleyebiliriz.

Yine de evrimciler 19. yüzyıldan bu yana *Archaeopteryx* hakkında spekülasyon yapmaktadırlar. Ağzında dişlerin, kanatlarında pençe benzeri tırnakların var olması ve uzun kuyruğu, fosilin bu açılardan sürüngenlere benzetilmesine neden olmuştur. Pek çok evrimci *Archaeopteryx*'i "ilkel kuş" olarak tanımlamış, hatta bu canlının kuşlardan çok sürüngenlere yakın olduğunu iddia etmiştir.

Ancak bu efsanenin çok yüzeysel olduğu; canlının hiç de "ilkel kuş" olmadığı; aksine iskelet ve tüy yapısının uçmaya son derece elverişli olduğu; sürüngenlere benzetilen özelliklerinin tarihte yaşamış ve hatta günümüzde yaşayan diğer bazı kuşlarda da bulunduğu zamanla ortaya çıkmıştır. *Archaeopteryx* hakkındaki evrimci spekülasyonlar günümüzde büyük ölçüde dinmiş durumdadır. Dünyanın önde gelen ornitoloji (kuş bilimi) uzmanlarından biri olan Kuzey Carolina Üniversitesi Biyoloji Bölümü profesörü Alan Feduccia'nın belirttiği gibi "*Archaeopteryx*'in çeşitli anatomik özellikleri üzerine yapılan yeni araştırmaların pek çoğu, bu canlının daha önce hayal edilenden çok daha kuş-benzeri bir canlı olduğunu göstermiştir". *Archaeopteryx* hakkında çizilen "yarı sürüngen canlı" portresinin ise yanlışlığı ortaya çıkmıştır; yine Feduccia'ya göre "*Archaeopteryx*'in theropod dinozorlara olan benzerliği çok büyük ölçüde abartılmıştır."[50]

Kısacası kuşların evrimi, biyolojik veya paleontolojik kanıtları olan tutarlı bir tez değil, Darwinist önyargılardan kaynaklanan tamamen hayali ve gerçek dışı bir iddiadır. Bazı uzmanların bilimsel bir gerçekmiş gibi söz etmeyi sevdiği kuş evrimi konusu, felsefi nedenlerle ayakta tutulan bir masaldan ibarettir. Bilimin gösterdiği gerçek, kuşlarda kusursuz bir yapının olduğu yani kuşları Allah'ın muhteşem özelliklerle ve donanımlarla yaratmış olduğudur. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

Görmedin mi ki, göklerde ve yerde olanlar ve dizi dizi uçan kuşlar, gerçekten Allah'ı tesbih etmektedir. Her biri, kendi duasını ve tesbihini şüphesiz bilmiştir. Allah, onların işlediklerini bilendir. (Nur Suresi, 41)

Tüydeki mikroskobik kanca sistemi

Evrimciler, kuşların sürüngenlerden evrimleştiğini savunurlar. Ancak bunu geçersiz kılan birçok faktör vardır. Bunlardan biri, iki canlı grubunun son derece farklı olan yüzey yapılarıdır.

Kuşlar tüylerle, sürüngenler ise pullarla kaplıdır. Bu yapılar birbirlerinden son derece farklıdır ve tüylerin pullardan evrimleştiği iddiasını destekleyebilecek tek bir fosil örneği yoktur.

Tüylerdeki Hassas Düzen

Tüyler, "hayvanlarda bulunan en kompleks epidermal (üst deriye ait) uzantılar" olarak nitelendirilmektedir.[52] Bu olağanüstü yapılar, kuşların uçma işlevini sağlar, yüksek seviyede verimli, ama aynı zamanda son derece hafif özelliktedirler. Kuş kanatlarındaki tüyler Yüce Allah'ın üstün yaratmasını gözler önüne seren mükemmel yapılardır. Tüyler; ebat, şekil, renk ve doku açısından o kadar fazla çeşitliliğe sahiptir ki, çok az sayıda sanat eseri renk uyumunda tüylerle kıyaslanabilir.[53]

Ünlü ornitolog (kuş bilimci) Alan Feduccia, tüylerdeki mükemmel yapıyı şöyle tarif eder:

"Tüyler hafif, dayanıklı, aerodinamik bir şekle, kıllar ve çengellerden oluşan detaylı bir yapıya sahiptirler. Bu da onları su geçirmez yapar ve gagayla yapılan kısa süreli bir düzeltme, düzleşmiş tüyü tamamen anatomik şekle tekrar sokabilir." [54]

İrice bir kuşun tek bir uçuş tüyünde bulunan kılların sayısı 1.000.000'u bulabilir.[55] Yandaki resimde, kıllar üzerinde bulunan minik kancaların 20,000 defa büyütülmüş resmini görüyorsunuz. Bu kancaların sahip oldukları yapı sayesinde, kıllar zorlandıklarında birbirinden ayrılabilirler ve böylelikle kuşun kanat ve tüylerinin sert rüzgarda zarar görmesini önlemiş olurlar.

Evrimciler tüylerin, kuşların sözde ataları olan sürüngenlerin pullarından evrimleştiğini iddia ederler. Oysa pullar, deride katlanmalardır; tüyler ise saça benzer şekilde derinin içindeki foliküllerden (küçük boşluk) çıkar. Tüyler, sap, kıllar ve kancalardan meydana gelir. Üstelik kıllarla pulların ortaya çıktığı yer de çok farklıdır.

Tüylerdeki Komplekslik

Tüyler ve diğer yapılar kuşun "elbisesini" (plumage) oluşturur. Elbise, dermal ve subdermal (derialtı) kaslar, bağlar, beyin ve duyu organları hep birlikte, kompleks bir ünite olarak çalışması gereken, 'parçaları birbirine bağlı' bir yapı oluşturur, aksi takdirde tüyün sağlıklı bir şekilde işlev görmesi mümkün olmaz. Ayrıca açı, kalınlık ve şekil gibi detaylarla olağanüstü bir hassasiyet söz konusudur. Öyle ki, en küçük sapmalar bile uçuşun sayısız sistemden oluşan müthiş kompleksklikteki yapısını zedeler ve sistemi çalışmaz hale getirebilir. Bunlara folikül yapısı ve kompleksliği de dahil

edildiğinde, bu sistemin evrimle ortaya çıktığı senaryoları büsbütün saçma bir hal alır. Gerçekte bu hayali evrimin aşamalarının tahmini dahi mümkün görünmemektedir.

Evrimci bir yayında bunun güçlüğü şöyle itiraf edilir:

"... ilk tüylerin evrimini düşünmede en önemli zorluk, bu yapının nasıl olup da, fonksiyonel olarak makul varsayıma dayalı morfolojik basamaklar[*] serisiyle ve sürekli seçici kuvvetler serisinden geçerek oluştuğunu açıklamadaki zorluktur."[56]

Bir başka evrimci kaynakta ise şu yorum yapılır: **"Tüylerin evriminin en eski aşamaları üzerinde bile spekülasyon yapmak zorluklarla doludur."**[57]

Pul ile Tüy Arasındaki Aşılmaz Farklar

Tüyle pul arasındaki büyük farklılık, ikisinin bilgisini genetik seviyede kodlayan genler arasında da mevcuttur. Bu durum ise kaçınılmaz olarak pullara sahip bir sürüngenin, sözde kuşa dönüşüm aşamasında, kuş tüyü için gerekli genetik bilgiyi *hangi mekanizmayla, nasıl* kazanmış olabileceği sorusunu gündeme getirir. Evrim teorisine göre doğada o zamana dek bulunmayan tüylerin genetik bilgisi *yeni* bilgi olmalı, ayrıca bu bilgiler sürüngenin DNA'sına doğal sebeplere dayalı bir mekanizmayla eklenmiş olmalıdır. Evrimciler sözde mekanizma olarak rastgele mutasyonları öne sürmektedirler. Ancak mutasyonların canlılara yeni genetik bilgiler eklemesi gibi bir durumun mümkün olmadığı, dolayısıyla onları evrimleştirici bir etkisinin olmadığı da bilinmektedir. Bir mekanizma göstermede çaresiz olan evrimciler yine de iddialarından vazgeçmemekte, *"vardır, o halde evrimleşmiştir"* mantığında hareket etmektedirler. Bir başka deyişle, tüylerin pullardan evrimleştiği iddiası *hiçbir bilimsel delil olmaksızın* savunulmaktadır.

Evrimciler tüylerin evrimi iddialarındaki çıkmazı, senaryoya spekülatif bir aşama ekleyerek gidermeye çalışmışlardır. Buna göre tüylerin dinozorlarda, önce ısı yalıtımında fayda sağlayacak şekilde ortaya çıktığı, sonra bunların uçuşa faydalı olacak şekilde evrimleşerek özelleştiği iddia edilmektedir. Bu, evrimcilerin "işte öylesine hikayeler"inden bir tanesidir.** "İşte-öylesine hikayeler" evrimcilerin sıklıkla başvurduğu ancak hiçbir bilimsel yönü olmayan hayali senaryolardır. Bu hikayelerin oluşturulması da son derece kolaydır. Önce bir canlıya ait özelliğin avantajlı yönü veya yönleri tarif edilir. Sonra bu avantajın nasıl evrimleşmiş olabileceğine dair bir

senaryo üretilir. Elbette bu şekilde oluşturulacak evrimci tezlerin pratikte bir sınırı yoktur.

Diğer tüm "işte-öylesine hikayeler" gibi, bu evrim hikayesi de yeni genetik bilginin nasıl ortaya çıkmış olabileceğine dair bir cevap verememektedir.

Kuşların Evrimi Senaryosuna Bir Darbe Daha

Bu konudaki bir diğer önemli nokta, uçamayan kuşlardaki tüy yapısının, tüylerin sözde evriminin önce ısı yalıtımı sonra uçuş için gerçekleştiği iddiasına tamamen aykırı özellikler göstermesidir. Tavuk gibi uçamayan kuşların tüyleri incelendiğinde bunların, uçan kuşlardaki tüylerden farklı olduğu görülür. Uçamayan kuşlarda tüyler, uçabilen kuşlardaki gibi aerodinamik yapıda değil, püskülleşmiş yapıdadır. Bu püsküller de memelilerin vücudunu kaplayan kıllarla benzerlik göstermektedir. Bu benzerlikle ilgili bilinmesi gereken şey, memelilerdeki kılların ısı yalıtımını çok sağlıklı bir şekilde düzenliyor olduklarıdır.[58] Buna göre uçmayı mümkün kılmayan ve püskülleşmiş yapıda olan tüyler ısı yalıtımı açısından avantaj sağlayacaktır.

Bu avantaj ise ısı yalıtımından uçuşa geçildiğini varsayan evrimci senaryoya darbe oluşturmaktadır. Çünkü bu senaryoya göre ilk başta ısı yalıtımı için evrimleştiği varsayılan tüyler püskülleşmiş yapıda olmalıdır ve bu durumda sadece daha iyi ısı yalıtımı sağlayan, yani daha fazla püskülleşmiş tüyler seçilecektir. Dolayısıyla püsküllü yapıdan aerodinamik yapıya doğru olduğu varsayılan hayali ilerlemeler elenecektir.

Bu durumda tüy yapısının ısı yalıtımından sonra uçmak üzere özelleşeceğini gösteren hiçbir kanıt olmadığı ortaya çıkar. Hatta uçamayan kuşlardaki kıl benzeri tüyler, bu hayali sürecin aslında tam aksi yönde çalışacağının düşünülmesini gerektirir. Kısacası evrimciler hayal kurmakta, gerçekleşmesi mümkün olmayan senaryolar geliştirmektedirler.

Pullar ve tüylerin yapıtaşları arasında biyokimyasal gelişim açısından önemli bir fark vardır. Her ikisi de keratinden (insan saçının da yapı taşı olan bir tür protein) meydana gelir; tüyler F-keratin, pullar ise A-keratinden yapılır. Ancak bu iki tip keratinin biyokimyasal yolları birbirinden çok farklıdır. Bu konuda önde gelen uzmanlardan biri olan A. H. Brush, şu yorumu yapar:

"Morfolojik seviyede tüylerin, sürüngen pullarıyla genellikle homolog oldukları düşünülür. Ancak tüyler gelişim sırasında; morfojenezde [şekil/form oluşumu], gen yapısında, protein şeklinde ve dizisinde ve filament oluşumu ve yapısında pullardan farklıdır."[59]

Fosil Kayıtları Tüy Evrimini Reddediyor

Pul ile tüy arasındaki aşılmaz yapısal farklılıklar evrimcilerin iddialarının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Bütün bunların yanı sıra bilinen en eski kuş olan *Archaeopteryx* günümüzün uçucu kuşlarından farksız, asimetrik bir tüy yapısına sahiptir. Yani bilinen en eski kuş -evrim teorisine göre beklenmesi gereken "ilkel" tüy yapısıyla değil- en mükemmel tüy yapısıyla birlikte ortaya çıkmıştır. L. Martin ve S. A. Czerkas şöyle der:

"Bilinen en eski tüylerin… mikroskop altında detaylı bir şekilde incelendiklerinde zaten eksiksiz, modern tüyler olduğu görülür."[60]

L. Martin ve S.A. Czerkas isimli araştırmacıların bu sözleri, fosil kayıtlarının tüylerin evrimi senaryolarını geçersiz kıldığını açıkça göstermektedir. Columbia Üniversitesi'nden bir biyolog aynı durumu şu sözlerle itiraf eder: **"Elimizde en ilkel tüyle sürüngen pulları arasındaki ara formların hiçbiri bulunmuyor."**[61]

Bir Aerodinamik Bilimcinin Yorumları

Leeds Üniversitesi'nde öğretim üyesi ve aerodinamik biliminde bir uzman olan araştırmacı Dr. Andy McIntosh, kendisiyle yapılan bir röportajda tüylerdeki üstün yapıyı şöyle anlatmaktadır:

"Kuş uçuşu harika birşeydir; tüyleri düşünün. Eğer bir tüye mikroskop altında bakacak olursanız, ana gövdeyi ve bundan sola ve sağa doğru çıkan tüyleri, bu tüylerden yine sola ve sağa çıkan daha da küçük tüycükleri görürsünüz. Burada ilgi çekici olan, sol elli olanların kancalara, sağ elli olanların kabartılara sahip olmasıdır. Tüy çok hafif bir yapıdır ve öyle tasarlanmıştır ki, eğer onu bükecek olursanız onunla birlikte herşey bükülür. Böylece kancalar kabartılara tutunur ve kabartılar üzerinde kayarlar. **Böyle hafif ve kullanışlı yapılar bir makine mühendisinin rüyasıdır.** Eğer siz böyle kaygan bir ekleme sahip olsanız, eklem mutlaka yağlama da gerektirecektir. Kuş ise, bunu yapabilmek için, kafasını boynunun etrafında 180^0 kadar döndürür ve gagasını omurgasının tam sırtında bulunan küçücük yağ bezine daldırır. Daha sonra gagasına bulaştırdığı yağı tüm tüylerine yayarak onlara bakım yapar. Bağlantı yerlerini yağlamış olur ve böylece tüyler mükemmel bir şekilde birleşebilirler. **Bu bir mühendislik harikasıdır…**

Dr. McIntosh, böyle üstün bir düzene sahip tüylerin evrimleştiği yani bilinçli olarak yaratılmadığı fikrini bilimsel bulmamaktadır. McIntosh, bu düşüncesini şöyle ifade etmektedir:

"Bir kitapta Hong Kong'a iniş yapan bir uçağı ve tam da o anda yere konmak üzere olan bir şahinin resmini görmüştüm. Şimdi, kuşlar ve uçak-

ları birlikte ele aldığınızda, birinin tasarlanmış olduğunu ama diğerinin olmadığını mı söylersiniz? **Ben bunu söylemeyi bilimsel açıdan uygunsuz buluyorum."**[62]

Kuşların Evrimi Senaryosuna Bir Başka Önemli Darbe: Tavus Kuşu Tüyleri

Kuşların evrimi senaryolarının geçersizliğini gösteren bir başka önemli örnek de tavus kuşunun tüyleridir. Bu canlının harika renkler ve desenlere sahip olmasını sağlayan yapı, hem çok estetik, hem de çok komplekstir. Bu yüzden Charles Darwin tavus kuşu tüylerindeki muhteşem güzelliklerle dolu yapıyı görünce iddialarının tutarsızlığıyla yüzyüze gelmiş ve şu itirafı yapmıştır:

"Bir tavus kuşunun kuyruğundaki tüyün görünümü, ne zaman bakacak olsam, beni hasta ediyor.**"**[63]

Tavus kuşu tüyünde, matematiksel denklemlere dayalı geometrik desenler vardır. Bu tüylerde, ışığı yansıtma açısına göre değişen gözalıcı renklerin şaşırtıcı bir özelliği pigmentlere bağlı olmamalarıdır. Bu yapıyı yakından inceleyen araştırmacılar, tüylerin katmanlarının son derece özel ayarlandığını ve desenleri ortaya çıkaran yapının indirgenemez komplekslikte olduğunu ortaya çıkarmışlardır. Elbette böyle bir tüy yapısı doğal sebeplere dayalı hayali süreçlerle açıklanamamakta ve Darwin'in teorisinin geçersizliğini göstermektedir.

Sonuç:

Gerçekte yaşayan kuşlarla sözde ataları olan yaşayan sürüngenler arasında derin anatomik farklılıklar bulunur. Omurgalı Palentolojisi konusunda dünyanın sayılı uzmanları arasında yer alan Robert Caroll bu konuda şunları söyler:

"Kuşlar, tüm omurgalı sınıfları arasında açıkça en özgün gruptur, ve en yakın akrabaları olduğu ileri sürülen sürüngenlerle aralarında anatomi ve yaşam şekli açısından dev farklılıklar vardır."[64]

Yukarıdaki bu sözler önemli bir gerçeğin itirafıdır. Bunlar, hem fosil kayıtlarında hem de iki canlı grubunun yaşayan örnekleri arasında bir evrim yaşandığı tezini yalanlamaktadır.

Evrimciler kuşların evrimi senaryolarını bilimsel kanıta dayalı tutarlı bir tez olarak değil, felsefi nedenlerle sarıldıkları bir dogma olarak benimsemektedirler. Kuş tüylerindeki kompleks yapı ve fosil kayıtlarında tüylerin evrimine delil gösterilebilecek hiçbir örnek bulunamamasının tek bir

izahı vardır. Kuşlar evrimleşmemiş, yoktan var edilmiş, yani yaratılmışlardır. Hiç şüphesiz kuşların mükemmel yapılarını ve uçma yeteneklerini herşeyi bilen, onları ve tüm varlıkları, yerde ve gökte olanların tümünü yaratan üstün güç sahibi Allah yaratmıştır. Allah kuşlara verdiği uçuş yeteneğini bir Kuran ayetinde şöyle bildirmektedir:

"Göğün boşluğunda boyun eğdirilmiş (musahhar kılınmış) kuşları görmüyorlar mı? Onları (böyle boşlukta) Allah'tan başkası tutmuyor. Şüphesiz, iman eden bir topluluk için bunda ayetler vardır." (Nahl Suresi, 79)

(*) Varsayıma dayalı morfolojik basamaklar: Tüylerin, varsayılan evrimleri boyunca izledikleri farzedilen, farklı görünümdeki yapısal basamaklar

(**)Bu isim evrimci paleontolog Stephen Jay Gould'un, İngiliz öykü yazarı ve şair Rudyard Kipling (1865-1936) tarafından 1902 yılında yayınlanan aynı isimli kitaba atfen yaptığı eleştiriden gelmektedir. Kipling, çocuklara yönelik hikayelerini derlediği bu kitabında; canlıların çeşitli organlarını nasıl kazanmış olabileceğine dair hayal gücüne dayalı gelişimsel masallar anlatmıştı.

ENDOSİMBİYOZ TEZİ VE GEÇERSİZLİĞİ

Evrim teorisine göre, bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleştiği varsayılmaktadır. Ancak bitki hücresinin, bakteri hücresinde bulunmayan son derece kompleks organlara sahip oluşu, bu senaryoyu savunan evrimcileri güç durumda bırakmaktadır. Bakteriler ile ökaryot hücreler arasında hiçbir "ara form" bulunamamıştır. Prof. Ali Demirsoy, bakteri hücrelerinin ökaryot hücrelere ve bu hücrelerden oluşan kompleks canlılara dönüşmesi senaryosunun temelsizliğini şu sözleriyle itiraf eder:

"Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl olup da organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu karmaşık yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapılı organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur."[65]

Bu gerçek karşısında evrimci biyologlar spekülatif teorilere başvurmuşlardır. Ancak yapılan deneyler, ortaya atılan bu hipotezleri desteklememektedir.[66] Bu teorilerden en popüler olanı ise "endosimbiyoz" tezidir.

Bu tez, 1970 yılında Lynn Margulis tarafından ortaya atılmıştır. Margulis, bakteri hücrelerinin ortak ve asalak yaşamları sonucunda bitki ve hayvan hücrelerine dönüştüklerini iddia etmektedir. Bu teze göre, bitki hücreleri, bir bakteri hücresinin bir başka fotosentetik bakteriyi yutmasıyla ortaya çıkmıştır. Fotosentetik bakteri ana hücrenin içerisinde evrimleşerek kloroplast haline gelmiştir. Son olarak ana hücrede, her nasıl olduysa, çekirdek, golgi, endoplazmik retikulum ve ribozomlar gibi son derece kompleks yapılara sahip organeller evrimleşmiştir. Böylece bitki hücreleri oluşmuştur.

Bu tez, hayal ürünü olan bir senaryodan başka bir şey değildir. Nitekim, konu hakkında otorite sayılan pek çok bilim adamı tarafından da çok

yönlü olarak eleştirilmiştir: Bu bilim adamlarına örnek olarak David Lloyd[67], M.W. Gray ve W.F. Doolittle[68] ya da Raff ve Mahler verilebilir.

Endosimbiyoz tezinin dayandırıldığı özellik, hücre içerisindeki kloroplastların ana hücredeki DNA'dan ayrı olarak kendi DNA'larını içermesidir. Bu özellikten yola çıkarak bir zamanlar mitokondri ve kloroplastların bağımsız hücreler oldukları ileri sürülür. Ne var ki kloroplastlar detaylı olarak incelendiğinde, bu iddianın tutarsızlığı ortaya çıkmaktadır.

Endosimbiyoz tezini geçersiz kılan noktalar şunlardır:

1) Eğer kloroplastlar iddia edildiği gibi geçmişte bağımsız hücreler iken büyük bir hücre tarafından yutulmuş olsalardı, bunun tek bir sonucu olurdu; bunların ana hücre tarafından sindirilmesi ve besin olarak kullanılması. Çünkü söz konusu ana hücrenin dışarıdan besin yerine yanlışlıkla bu hücreleri aldığını varsaysak bile, ana hücre sindirim enzimleriyle bu hücreleri sindirirdi. Bu durumu bazı evrimciler "sindirim enzimleri yok olmuştu" diyerek geçiştirmeye çalışabilirler. Ancak bu açık bir çelişkidir. Çünkü eğer sindirim enzimleri yok olmuş olsaydı, bu kez ana hücrenin, beslenemediği için ölmesi gerekirdi.

2) Yine, tüm imkansızların gerçekleştiğini ve kloroplastın atası olduğu iddia edilen hücrelerin, ana hücre tarafından yutulduğunu varsayalım. Bu kez karşımıza başka bir problem çıkar: Hücre içerisindeki bütün organellerin planı hücrenin DNA'sında şifre olarak bulunmaktadır. Eğer ana hücre yuttuğu diğer hücreleri organel olarak kullanacaksa, bu hücrenin onlara ait bilgiyi de DNA'sında şifre olarak önceden bulunduruyor olması gerekirdi. Hatta yutulan hücrelerin DNA'ları da ana hücreye ait bilgilere sahip olmalıydı. Böyle bir şey ise elbette imkansızdır; hiçbir canlı kendisinde bulunmayan bir organın genetik bilgisini taşımaz. Ana hücrenin DNA'sıyla, yutulan hücrelerin DNA'larının birbirlerine sonradan "uyum sağlamaları" da mümkün değildir. Bu, besin olarak kümes hayvanlarını tüketen insanlarda da bir süre sonra kanat gelişeceğini iddia etmekten farksızdır.

3) Hücre içinde çok büyük bir uyum vardır. Kloroplastlar ait oldukları hücreden bağımsız hareket etmezler. Kloroplastlar protein sentezlemede ana DNA'ya bağımlı olmalarının yanında çoğalma kararını da kendileri almazlar. Bir hücrede tek bir tane kloroplast ve tek bir tane mitokondri yoktur. Bunların sayıları birden fazladır. Tıpkı diğer organellerin yaptığı gibi bunların sayıları da hücrenin aktivitesine göre artar ya da azalır. Bu organellerin kendi bünyelerinde ayrıca bir DNA bulunmasının özellikle çoğalmalarında çok büyük faydası vardır. Hücre bölünürken, çok sayıdaki kloroplast da ayrıca ikiye bölünerek sayılarını 2'ye katladıklarından, hücre bölünmesi daha kısa sürede ve seri olarak gerçekleşir.

4) Kloroplastlar bitki hücresi için son derece hayati önemi olan güç jeneratörleridir. Eğer bu organeller enerji üretemezlerse, hücrenin pek çok fonksiyonu işleyemez. Bu da canlının yaşayamaması demektir. Hücre için son derece önemli olan bu fonksiyonlar kloroplastlarda sentezlenen proteinlerle gerçekleştirilir. Ancak kloroplastların bu proteinleri sentezlemek için kendi DNA'ları yeterli değildir. Proteinlerin büyük çoğunluğu hücredeki ana DNA kullanılarak sentezlenir.[69]

Evrimcilerin iddia ettikleri iki DNA arasındaki böyle hayali bir uyumu deneme-yanılma metoduyla elde etmeye çalışırken, DNA üzerinde meydana gelebilecek değişikliklerin ne gibi etkileri olabilir?

Bir DNA molekülünün üzerinde meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik kesinlikle canlıya yeni bir özellik kazandırmaz, aksine sonuç kesinlikle zararlı olur. Mahlon B. Hoagland, *Hayatın Kökleri* adlı kitabında bu durumu şu sözleriyle açıklamaktadır:

"Hatırlayacaksınız, hemen hemen her zaman bir organizmanın DNA'sında bir değişikliğin olması onun için zararlıdır; başka bir deyişle yaşamını sürdürebilme kapasitesinde azalmaya yol açar. Bir benzetme yapalım: Shakespeare'in oyunlarına rastgele eklenen cümlelerin onları daha iyi yapması pek olası değildir... Temelinde DNA değişiklikleri ister mutasyonla, ister bizim dışarıdan bilerek eklediğimiz yabancı genlerle olsun, yaşamı sürdürebilme ihtimalini azaltma özelliklerinden dolayı zararlıdır."[70]

Evrimcilerin öne sürdükleri iddialar bilimsel deneylere ve bu deneylerin sonuçlarına dayanılarak ortaya atılmamıştır. Çünkü bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması gibi bir olgu hiçbir şekilde gözlenmemiştir. Moleküler biyolog Whitfield, bu durumu şöyle ifade etmektedir:

"Prokaryotik endosimbiyoz (yutma) belki de tüm endosimbiyotik teorinin dayandığı hücresel mekanizmadır. Eğer bir prokaryot bir diğerini içine alamaz ise, endosimbiyozun nasıl kurulduğunu tahmin etmek güçtür. Maalasef, endosimbiyoz teori için hiçbir modern örnek yoktur."[71]

Amerikalı biyolog L. R. Croft ise bu konuda şu yorumu yapar:

"Bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması hiçbir şekilde gözlemlenmemişken, böyle bir iddiada bulunmak hiçbir şekilde bilimsel değildir. Kaldı ki kloroplast, ribozom, mitokondri, lizozom gibi organeller hücre dışına alınarak birbirlerinden ayrıldıklarında yaşayamamaktadır."[72]

Sonuç:

Tüm bunların ortaya koyduğu gibi endosimbiyoz teorisini destekleyici hiçbir gözlem bulunmamaktadır. Evrimcilerin bu teoriye bağlılığı, yaşam formlarının daha alt formlardan evrimleşmiş olduğuna dair dogmatik inançlarından kaynaklanmaktadır. Bu önyargılardan bağımsız olarak düşü-

nen bir insan için bitki hücresinin kökeni açıktır. Bu hücre sahip olduğu organellerle dev bir şehirden daha komplekstir. Tesadüfleri reddeden bu kompleks organizasyonun üstün bir yaratılış delili olduğu açıktır. Bu örnek de diğerleri gibi, Allah'ın yarattığı olağanüstü eserlerden biridir. Allah bir ayetinde şöyle bildirir:

Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, Güneş'e, Ay'a ve yıldızlara Kendi buyruğuyla baş eğdirendir. Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne Yücedir. (Araf Suresi, 54)

FOTOSENTEZLERİN EVRİMİ YALANI

Evrim teorisini bitkilerin kökeni konusunda tümüyle çıkmaza sokan bir konu, bitki hücrelerinin nasıl olup da fotosentez yapmaya başladıkları sorusudur.

Fotosentez, yeryüzündeki yaşamın en temel işlemlerinden biridir. Bitki hücreleri, içlerindeki kloroplastlar sayesinde su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Hayvanlar ise kendi besinlerini üretemez ve bitkilerden gelen bu nişastayı kullanırlar. İşte bu nedenle fotosentez canlı yaşamının temel şartlarındandır. İşin daha da dikkat çekici olan yanı ise, son derece kompleks bir işlem olan fotosentezin henüz tam olarak

çözülememiş oluşudur. Modern teknoloji, fotosentezi taklit etmek bir yana, detaylarını keşfetmeyi bile henüz başaramamıştır.

Peki bu denli kompleks bir işlem olan fotosentez, evrim teorisinin iddia ettiği gibi doğal süreçlerin bir ürünü olarak ortaya çıkmış olabilir mi?

Bitki hücresi, günümüzde hiçbir laboratuvarda gerçekleştirilemeyen bir işlemi yani "fotosentez" işlemini gerçekleştirir. Bitki hücresinde bulunan "kloroplast" isimli bir organel sayesinde bitkiler su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Bu besin maddesi, yeryüzündeki besin zincirinin ilk halkasıdır ve tüm canlıların besin kaynağıdır. Bu çok karmaşık işlemin ayrıntıları günümüzde hala tam olarak çözülememiştir.

Evrimci varsayımlara göre, bitki hücreleri fotosentez yapabilmek için, sözde fotosentez yapabilen bakterileri yutup kloroplasta çevirmişlerdir. Peki bu bakteriler fotosentez gibi kompleks bir işlemi yapmayı nereden öğrenmişlerdir? Hatta daha da önce, neden böyle bir işlem yapmaya başlamışlardır? Evrimci senaryonun diğer sorulara olduğu gibi bu soruya da verebileceği hiçbir bilimsel cevabı yoktur. Bir evrimci kaynakta yer alan yorumlar, bu konunun ne denli yüzeysel ve "masalsı" bir bakış açısıyla değerlendirildiğini göstermektedir:

"İlkel okyanuslarda oldukça fazla sayıda bakteri ve besin değeri taşıyan moleküller vardı. Zamanla okyanuslardaki bakterilerin besinleri azaldı ve bakteriler besin bulamamaya başladılar. Ve birden bakteriler kendi besinlerini kendileri üretmeye başladılar. Bu arada yeryüzüne gelen ultraviyole ve görünür ışık arasından bakteriler ultraviyolenin zararlı, görünür ışığınsa yararlı olduğunu bildiler. Besin elde etmek için zararlı olan ultraviyole ışığı değil de, görünür ışığı kullanmaları gerektiğini keşfettiler."[73]

Dikkat edilirse bu tarifte asıl olarak evrimin açıklaması gereken, bakterilerin nasıl kendi besinlerini üretmeye başladıkları, ultraviyole ışığın zararlı, görünür ışığın yararlı olduğunu nereden bildikleri ve bu keşfi hangi bilinç ile ve hangi moleküler değişikliklerle gerçekleştirdikleri soruları cevaplanmamaktadır.

Yine başka bir evrimci kaynak olan *Life on Earth* (Yeryüzünde Yaşam) adlı kitapta, fotosentezin kökeni hakkında şöyle masalsı iddialar yer alır:

"Bakteriler önce okyanuslarda beslenirlerdi. Sayıları arttıkça besin kıtlığı çekmeye başladılar. Farklı bir besin kaynağı bulabilenler başarılı olacak ve yaşamaya devam edebileceklerdi. Çevrelerinde besin bulmaktansa kendi besinlerini kendileri üreteceklerdi."[74]

Kısacası evrimci kaynaklar, insanın bile tüm teknoloji ve bilgisine rağmen henüz başaramadığı fotosentez gibi bir işlemin bakteriler tarafından bir şekilde tesadüfen "keşfedildiğini" söylemektedir. Gerçek bir masaldan hiç farkı olmayan anlatımların hiçbir bilimsel değeri yoktur. Konuyu biraz

daha detaylı olarak inceleyenler ise, fotosentezin evrim adına büyük bir çıkmaz olduğunu kabul etmek durumunda kalır. Örneğin Prof. Ali Demirsoy bu konuda şu itirafta bulunur:

"Fotosentez oldukça karmaşık bir olaydır ve bir hücrenin içerisindeki organelde ortaya çıkması olanaksız görülmektedir. Çünkü tüm kademelerin birden oluşması olanaksız, tek tek ortaya çıkması da anlamsızdır."[75]

Alman biyolog Hoimar Von Ditfurth ise, fotosentezin, bu yeteneğe sahip olmayan bir hücre tarafından sonradan "öğrenilemeyecek" bir işlem olduğunu belirtir:

"Hiçbir hücre, biyolojik bir işlevi, sözcüğün gerçek anlamında "öğrenme" olanağına sahip değildir. Bir hücrenin solunum ya da fotosentez yapma gibi bir işlevi doğuşu sırasında yerine getirebilecek konumda olmayıp, daha sonraki yaşam süreci içinde bunun üstesinden gelebilecek duruma gelmesi, bu işlevi sağlayacak beceriyi edinmesi olanaksızdır."[76]

Sonuç:

Fotosentez rastlantılar sonucu gelişmesi mümkün olmayan, olağanüstü komplekslikte bir işlemdir. Böylesine muazzam bir işlemin, bir hücre tarafından sonradan öğrenilmesi mümkün değildir. Bu durum, yeryüzünde ortaya çıkan ilk bitki hücrelerinin fotosentez yapacak özelliklere sahip olarak ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bitkiler, bugünkü özelliklerine sahip olarak, bir anda fotosentez yeteneğiyle birlikte var olmuşlardır. Onları her türlü yaratmayı bilen, üstün güç sahibi Yaratıcımız Yüce Allah yaratmıştır:

Yeri de (nasıl) döşeyip-yaydık? Onda sarsılmaz dağlar bıraktık ve onda 'göz alıcı ve iç açıcı' her çiftten (nice bitkiler) bitirdik. (Bunlar,) 'İçten Allah'a yönelen' her kul için 'hikmetle bakan bir iç göz' ve bir zikirdir. (Kaf Suresi, 7-8)

CİNSİYET SEÇMESİ TEORİSİNİN ÇÖKÜŞÜ

Kimi yayınlarda evrim masallarının konusu olmayı sürdüren cinsiyet seçmesi teorisi, gerçekte bilimsel gözlemler karşısında çökmüş bir teoridir. Cinsiyet seçmesi, eşeyli üreyen canlılarda, bir cinsiyette, genellikle de erkeklerde, daha çok çiftleşip daha çok yavru sahibi olmayı sağlayan fiziksel özelliklerin diğer cinsiyet tarafından seçilmesini tanımlar. Darwin, *Türlerin Kökeni* isimli kitabında cinsiyet seçmesi ile ilgili şu varsayımda bulunmuştur:

"... Dişi kuşların, kendi güzellik standartlarına göre, en hoş sesli ve güzel görünümlü erkek kuşları binlerce nesil boyunca seçmeleri sonucunda belirgin bir etki ortaya çıkacağından kuşku duymak için **hiçbir geçerli sebep göremiyorum"**[77]

Darwin'e göre, daha güzel ve dikkat çekici özelliklere sahip kuşlar, nesiller boyunca seçilerek, en sonunda farklı özellikler kazanabilecekler veya başka bir türe dönüşebileceklerdir. Darwin, on iki yıl sonra yayınladığı *İnsanın Türeyişi* isimli kitabında; kuşlardan maymunlara uzanan bir yelpazede yer alan canlı türlerinde, erkeklerde bulunduğu halde dişilerde olmayan gözalıcı fiziksel yapılarla ilgili bir iddia ortaya koydu. Darwin'in iddiasına göre erkeklere özgün estetik yapılar (tavus kuşlarında erkeklerde olduğu halde dişilerde bulunmayan kuyruk tüyleri gibi) dişilerin nesiller boyu yaptığı seçim sonucunda ortaya çıkmış olabilirdi.

Ancak Darwin yanılıyordu. Onun döneminde bilimsel inceleme imkanları yeterli olmadığı için, bu varsayımın ne derece yanlış olduğunun anlaşılması için zaman geçmesi gerekti. Bilimde yaşanan gelişmeler, Darwin'in göremediği sebebin var olduğunu; daha da önemlisi bu sebebin evrim teorisi için önemli bir çıkmaz olduğunu ortaya çıkardı.

Doğada çok sayıda canlı türünün eşleşme davranışlarını araştıran biyologlar, cinsiyet seçmesinde Darwinci bakış açısının "hiçbir açıklayıcılığının kalmadığını" açıkça ilan etmektedirler. Dünyanın çeşitli bölgelerinden bilim adamları çok farklı türlerle ilgili –ve cinsiyet seçmesi teorisiyle tamamen çelişen- durumlar rapor etmektedirler. Bu örnekler o kadar fazladır ki konunun uzmanı olan araştırmacıların, cinsiyet seçmesi teorisinin değerini tamamen yitirdiğine dair neredeyse şüpheleri kalmamıştır. Teori aleyhindeki tüm bu gözlem ve düşünceler, bilim adamlarını bir araya getiren toplantılarda da ele alınmaktadır.

Bu görüşlerin bir ağızdan dile getirildiği en önemli toplantılardan biri ise Amerikan Bilimi Geliştirme Derneği'nin 2003 yılı toplantısı oldu. Toplantı bünyesinde cinsiyet seçmesi teorisiyle ilgili bir sempozyum organize eden Stanford Üniversitesi biyoloğu Joan Roughgarden, konuyu kısa ve net bir şekilde şöyle özetlemiştir:

"Darwinci cinsiyet seçmesini **çürüten yüklü miktarda gözlemsel kanıt mevcut...** Kural dışı durumlar o kadar fazla ki 'açıklama gerekiyor' diye avaz avaz bağırıyorlar... Darwin'in cinsiyet seçmesi teorisinin **bağlamı bütünüyle çözülmektedir...** Yani Darwin temel önerilerinde **yanılmıştır, ancak daha da önemlisi,** [cinsiyet seçmesi teorisi] **henüz bir yaklaşım olarak bile** yetersizdir."[78]

17 Şubat 2003 günü gerçekleşen sempozyumda konuşan Kanada Lethbridge Üniversitesi Psikolog ve Nöroloğu Paul Vasey ise konuyla ilgili şu yorumu yapmıştır:

"...Cinsiyet davranışlarıyla ilgili geleneksel evrimsel teoriler, olup biteni açıklamada **yetersiz ve fakirdir"**[79]

Aslında söz konusu evrimsel teorilerin olup biteni açıklamada yetersiz olduğunu belirtmek yanıltıcıdır. Bu teoriler, canlıların hayali evrimsel gelişimi ile ilgili hiçbir noktayı açıklayamamaktadırlar.

Canlılardaki gözalıcı renk ve desenlerin cinsiyet seçmesiyle ortaya çıkamayacağının çok açık bir kanıtı da tavus kuşunun simetrik desenleridir. Canlıların yapılarını açıklamada tesadüflere dayanan Darwin, bu mükemmel desenlerin teorisine oluşturduğu açmazın kendisini hasta edecek seviyede olduğunu itiraf etmiştir:

"Bir tavus kuşunun kuyruğundaki tüyün görünümü, ne zaman bakacak olsam, beni hasta ediyor" [80]

Eğer Darwin, günümüz modern bilimi ile tanışmış olsaydı, tavus kuşları kendisi için çok daha büyü bir sıkıntı konusu olacaktı. Çünkü modern bilim, tavus kuşundaki detayların çok hassas yapılara dayandığını ortaya koymuştur. İngiltere'deki Bristol Üniversitesi'nde Makine Mühendisliği Bölümü'nde mühendislik tasarımı doçenti olan Stuart Burgess, tavus kuşu tüyündeki tasarımı çarpıcı bir şekilde ortaya koymuş, bu tasarımın hiçbir şekilde Cinsiyet Seçmesi teorisiyle açıklanamayacağı sonucuna varmıştır.

Evrim biyologlarının bilimsel konferanslarda açıkça itiraf ettiği ve tavus kuşu örneğinin de somut olarak ortaya koyduğu gibi, cinsiyet seçmesi teorisi doğadaki gerçeklerle hiçbir şekilde uyuşmayan, hayal ürünü bir teoridir.

Tavus Kuşu Tüyündeki Detaylı Yapı ve Ortaya Çıkan Gözalıcı Desenler

Bir erkek tavus kuşu kur yapma sırasında kuyruk tüylerini sergiler ve ortaya muhteşem bir yelpaze çıkarır. Erkek tavus kuşunda her yıl yenilenen yaklaşık 200 kuyruk tüyü vardır. Tüylerden 170 kadarı göz şeklindedir, bunlar 'göz tüyü' olarak adlandırılır. Kalan 30 tüy ise yelpazeye son derece estetik bir dış sınır çizen 't tüyleri'dir. Yelpaze oluşturan bu tüy tasarımında gözlerin oldukça düzenli bir yayılım gösterdiği, t ve göz tüylerinin de mikroskobik ölçüde çok kompleks bir yapıya sahip oldukları görülür. Gözlerin her biri görünür vaziyettedir, çünkü yelpazede ön sırada kısa tüyler, arka sırada uzun tüyler yerleştirilmiştir.

Bir göz tüyü üzerinde bulunan tüy kıllarının üst kısımda dar aralıklı, alt kısımda geniş aralıklı olduğu görülür. Aşağıdaki kısmın geniş aralıklı olması sayesinde bir kontrast (zıtlık) oluşturularak gözün bulunduğu kısım ön plana çıkarılmış olur. Bir tavus kuşunun tüyündeki renkler oldukça güzeldir, çünkü parlak ve göz alıcıdırlar. Bu göz alıcı renklerin bir özelliği, görüş açısına göre değişmeleridir. Burada renkler pigmentlerle (hayvan veya bitki dokularına renk veren madde) değil, ince-film adı verilen ve barbüllerde gerçekleşen optik (görme ve gözle ilgili) bir etki sayesinde ortaya çıkar. Barbüller kuş tüyleri üzerindeki en ince yapılardır ve ancak mikroskop altında görünürler. Yandaki resimde gösterilen bir tavus kuşu tüyü üzerinde kıllar ve her bir kıl üzerinde yaklaşık bir milyon barbül vardır. Tavus kuşunun göz tüyü üzerindeki barbüller, bronz, mavi, koyu mor ve yeşil renklerde görünürler.

Barbüllerde ortaya çıkan ince-film etkisi, yandaki resimde görüldüğü gibi, üç keratin tabakada gerçekleşir. Şeffaf keratin tabakalar ışığı kırar ve kırılan ışığın bazı bileşenlerini tutarlar. Yandaki resimde görülen yumuşak iç kısmın kahverengi renkte olması, keratin katmanlara karanlık tonda bir arka plan sağlayarak ışığın arkaya geçip kaybolmasını engeller. Böylece yansıtılan ışık renkleri ortaya çıkarabilir. İnce-film etkisi üç tabakada aynı anda gerçekleşir ve ortaya değişik renkler çıkar. Keratin tabakaların belli bir rengi üretmesi ancak son derece ince olmaları sayesinde mümkün olur. Keratin tabakaların kalınlığı milimetrenin sadece yirmi binde biri kadardır. Keratin tabakanın bu kalınlığı, en parlak rengi üretmede 'optimal' kalınlıktır. Çünkü tabaka kalınlığı, gözle görülebilir ışığın dalga boyunu geçmemelidir.

Göz şeklinin çok önemli bir özelliği de binlerce barbülün bireysel etkilerinin birleştirilmesiyle ortaya çıkan 'dijital' bir şekil olmasıdır. Birbirlerinden bağımsız olmalarına karşın komşu barbüller kusursuz bir koordinasyon ortaya koyarak göz şeklini oluştururlar. Birbirinden bağımsız çalışan barbüllerin şaşırtıcı bir özelliği de ortaya çıkardıkları göz şeklindeki simetridir. Eğer bir göz tüyü X-Y analitik düzlemi üzerine yerleştirilirse göz

şeklini oluşturan şekillerin, elipsoid ve cardioid gibi geometrik şekiller olduğu ortaya çıkar. Birbirlerinden bağımsız barbüllerin normalde rastgele ve düzensiz şekiller, dağınık desenler ortaya koymaları beklenir. Ancak üstteki resimde de görüldüğü gibi göz desenindeki geometrik şekiller matematiksel formüllere dayalı özel şekillerdir. Bu şeklin tesadüflerle ortaya çıkmış olma ihtimali, bir stadyumun tribünlerine rastgele dağılan izleyicilerin, giysilerindeki renklerle kusursuz bir Türkiye haritası oluşturması kadar azdır.

Görüldüğü gibi tavus kuşu tüyündeki düzen son derece komplekstir. Bu kompleksilik hakkında hiçbir şey bilmeyen Darwin, tüydeki güzelliklerin, daima gösterişli tüylere sahip erkekleri seçen dişilerin seçimi sonucu zaman içinde gelişmiş olabileceği gibi basit ve temelsiz bir mantığı savunuyordu. Darwin tüylerin, basit görünümlü bir tüy yapısından aşama aşama geliştiğini kabul ediyordu. Ancak tüylerdeki ince-film etkisi düşünüldüğünde böyle aşamalı bir gelişimin söz konusu olamayacağı görülür: İnce film etkisinde rol oynayan faktörlerden (arka planı oluşturan koyu renk, keratin katmanlar, keratinlerin ışığın dalga boyuna uygun kalınlığı) herhangi birinin eksik olması durumunda, tavus kuşu tüyü bu renkleri ortaya çıkarmayacaktır. Yani bu faktörlerin tümü aynı anda ve kusursuz olarak bulunmalıdır ve bu bir indirgenemez kompleksilik örneğidir. Bu nedenle de Darwin'in, tavus kuşu tüyünün aşama aşama gelişmiş olduğu iddiası geçersizdir. Tavus kuşu desenlerindeki mükemmellik ancak yaratılışla açıklanabilir.

Bu yapıdaki bir başka etkileyici yön ise, tüydeki tüm fiziksel yapıların bilgisinin DNA'da saklı olmasıdır. Keratinin katman sayısı ve kalınlığı, barbüllerin sayısı, kahverengi arka plan, kılların arasındaki mesafeler... Tümü, DNA'daki bilgiye göre üretilir. Tüm bu güzelliğin, evrimcilerin iddia ettiği gibi rastgele mutasyonlar sonucu ortaya çıkması mümkün değildir. Çünkü laboratuvarlarda yapılan sayısız mutasyon deneyi kesin olarak göstermiştir ki, mutasyonların organizmanın DNA'sına bilgi eklemesi söz konusu değildir. Mutasyonlar etkili oldukları zaman daima anormal yapılar (gözden çıkan bacaklar, fazladan ayak parmağı gibi) ortaya çıkmasına neden olur. Dolayısıyla tavus kuşu tüyündeki düzenin rastgele mutasyonlarla ortaya çıkması mümkün değildir. Rastgele mutasyonlarla böyle kompleks yapılar ve göz alıcı güzelliklerin ortaya çıkabileceğini kabul etmek; bir köy evinin yağmur, şimşek ve rüzgarla zaman içinde bir saraya dönüşebileceğini kabul etmek kadar mantıksızdır.

Darwin'in Cinsiyet Seçmesi Teorisinin Tutarsızlıkları

Cinsiyet seçmesi teorisi, gerçekte hiçbir bilimsel dayanağı olmayan bir varsayımdan ibarettir. Cinsiyet seçmesi teorisine göre bir dişi bir erkekle belli bir özelliğe, örneğin uzun tüye göre çiftleşebilir. Buna göre uzun süre sonunda cinsiyet seçmesinin belli bir özelliği geniş çapta üretebileceği varsayılır.

Oysa tavus kuşu tüylerindeki sayısız detayın, dişinin seçimine bağlı olarak oluştuğunu kabul etmek, dişinin her bir detayı inceleyip süzgeçten geçirdiğini farz etmeyi gerektirir, ki bu mümkün değildir. Nasıl olur da bir kuş, bir tüydeki şekilleri sahip oldukları simetriye göre seçebilir ve matematiksel denklemlerle sabit güzellikte şekiller oluşmasına yol açabilir? Göz tüylerinin bir tanesini dahi gizli bırakmayacak bir yelpaze nasıl oluşturabilir? Bu yelpazenin tepesindeki estetik tüylerini bir sınır oluşturacak şekilde nasıl dizebilir? Elbette yapılan bir seçim sonunda bunların oluştuğunu farz etmek saçmadır.

Darwin'in cinsiyet seçmesi teorisinin en zayıf noktası, hayati bir soruya, cinsiyet seçmesi döngüsünün rastgele tesadüflerle nasıl başlamış olabileceği sorusuna verecek bir cevabı olmamasıdır. Cinsiyet seçmesi sözde evrim sürecinde başlamışsa, hem erkekteki güzel özellikleri kontrol eden gen hem de dişide seçimi kontrol eden gen (böyle bir genin varlığı henüz gösterilmiş değildir) aynı anda ortaya çıkmış olmalıdır. Çünkü bu genlerin herhangi birinin tek başına bulunması cinsiyet seçmesi meydana getirmez. Bu kısıtlama, tümüyle imkansız olduğu kanıtlanmış olmasına rağmen, yine de genlerin aşamalarla ortaya çıktığını kabul eden evrim teorisinin cinsiyet seçmesi iddiasına ölümcül bir darbedir.

Tavus Kuşlarındaki Bu Üstün Güzellik Yüce Bir Yaratıcı'nın Varlığının Göstergesidir

Tavus kuşunun kuyruk tüylerindeki özellikler hayatta kalması için gerekli olan kuyruğa, fazladan bir güzellik kazandırmaktadır. Diğer yandan kuyruğun güzelliği, işleviyle ilgili değildir. Tavus kuşundaki eklenmiş güzellik özelliği, tüm bu güzelliği özel olarak yaratmış olan üstün bir Yaratıcı'nın belirgin bir işaretidir. Canlıda, böylesine hassas detaylarla göz kamaştırıcı güzellikler var eder, onu yoktan yaratmış olan Yüce Allah'tır.

Dolayısıyla Darwin'in cinsiyet seçmesi teorisinin hiçbir tutarlı yönü bulunmamaktadır. Bu teori çeşitli türlerde erkeklerde görülen güzelliklerin kökenini açıklamadan son derece uzaktır. Darwinistlerin, doğadaki muhte-

şem yapıları, geçerliliği olmayan çeşitli teoriler ortaya atarak basitleştirmeye çalışmak yerine, bu yapıların sahip olduğu komplekslikleri açıklayabilmeleri gerekmektedir. Herhangi bir evrim süreci yaşanmamış olan evrende, kendi teorilerini destekleyecek herhangi bir delil bulabilmeleri imkansızdır.

Sonuç:

Tavus kuşundaki bu mükemmel yapıyı tesadüflerle açıklamaya çalışan herkesin Darwin gibi kendini hasta hissetmesi son derece doğaldır. Çünkü bu, akıl ve sağduyuya tamamen aykırıdır. Mükemmel yaratılış örnekleri karşısında, insanın gözlerini kapaması, tüm bunları yok saymasıdır. Çünkü açık bir gerçek vardır ki, tavus kuşundaki bu güzelliklerin ve mükemmel detayların tesadüflerle ortaya çıkması mümkün değildir. Diğer tüm canlılarda olduğu gibi bu canlıyı da, Yüce Allah, sonsuz bilgi ve ilmi ile yaratmıştır. Allah bir Kuran ayetinde şöyle bildirmektedir:

"Göklerin ve yerin mülkü O'nundur; çocuk edinmemiştir. O'na mülkünde ortak yoktur, her şeyi yaratmış, ona bir düzen vermiş, belli bir ölçüyle takdir etmiştir." (Furkan Suresi, 2)

FANTASTİK PROPAGANDASI: GELECEĞİN YARATIKLARI

Evrimci bir yayının sayfalarını çevirirken, "hominid ata" olarak nitelendirilen hayali canlıların renkli ve gözalıcı rekonstrüksiyon çizimlerine hiç rastladınız mı? Peki bu çizimlerin yetersiz fosil kayıtlarına dayandırıldığını biliyor musunuz? Eğer bu sorulara cevabınız 'evet' ise, evrim propagandasının hayal gücüne ve gözboyayıcı resimlere fazlasıyla dayandığının farkında olmalısınız. Ama bunu daha iyi görmek için, bir de "geleceğe dair" hazırlanmış evrim senaryolarına göz atmak gerekmektedir: Örneğin gelecekte yaşanacak sözde evrimi anlatan bir senaryo şu şekildedir: Yarasalar kanatlarını yitirerek yere inecekler ve yerde yiyecek bulamayınca su altında yaşamayı deneyecekler, timsahlar evrimleşerek "desert shark" (çöl köpekbalığı)'a dönüşecekler, ağaçlarda yaşayan maymunlar yere inerek vahşileşecekler ve aslanların yerini alarak onlara benzer bir görünüm elde edecekler…

Şaşırtıcı gelebilir ama, evrimci yayınlarda son zamanlarda yaygınlaştırıldığı görülen bu senaryoların arkasında bilim-kurgu senaristleri değil, sözde 'bilim adamları' bulunuyor! Söz konusu bilim adamları, TV belgesellerinde veya popüler bilim dergilerinde yayınlanan benzer içerikli makalelerinde, evrimin bilimsel bir gerçek olduğu ve gelecekte de devam edeceği masalını anlatıyorlar.

Oysa tüm bunlar asılsız ve bilim dışı olarak yürütülen bir propagandayla ilgilidir.

1. Geleceğe Dair Evrim Senaryolarının Bilimsel Değeri Yoktur

'Evrimin Geleceği' senaryolarını savunanlar, gelecekte yaşayacağını varsaydıkları hayvanlar ile ilgili oldukça detaylı bilgiler vermekte hiçbir sakınca görmememektedirler. Hangi hayvanın hangi organının neye dönüşeceğini anlatmakta, davranışlarının nasıl etkileneceğini, neyle beslenip, nerelerde yaşayacaklarını belirtmektedirler. Hatta bunların her birini kendilerince isimlendirmektedirler. Ancak bu değişimlerin nasıl meydana gele-

ceğine dair tek bir bilimsel açıklamada bulunmamakta, bunu denemeye dahi çalışmamaktadırlar.

Oysa, bir bilim adamı, gelecekle ilgili bir tahminde bulunurken bunu mutlaka güçlü ve kesin bilimsel verilere dayandırmalı, tahminlerini tamamen bilimsel yöntemler kullanarak ortaya koymalıdır. Aksi takdirde hurafelerle uğraşan **"kahin"**lerden veya **"falcı"**lardan hiçbir farkı kalmaz.

Söz gelimi bir jeolog, bir kara parçasının milyonlarca yıldır ne kadar hızla yer değiştirdiği ile ilgili tüm verileri göz önünde bulundurarak bu kara parçasının 50 milyon yıl sonra nerede bulunacağı ile ilgili bir tahminde bulunabilir. Veya, bir genetik bilimci, genler üzerine yapılan tüm araştırmaları göz önünde bulundurarak, yakın bir gelecekte, genetik kökenli hangi hastalıkların yeryüzünden tamamen silinebileceğine dair bir tahminde ve açıklamada bulunabilir.

'Evrimin Geleceği' senaryosunu savunanların varsayımları ise hiçbir bilimsel veri ile desteklenmediği gibi, tamamen **bu kişilerin hayalgüçlerine dayalıdır.** Nitekim *Focus* dergisi, benzer senaryolara "Geleceğin Hayvanları" başlığı altında yer verdiği Mayıs 2000 tarihli sayısında bu gerçeği itiraf etmiştir. Focus, senaryolarına yer verdiği bir paleontoloğun, **insani bazı özelliklerine yenilerek hayal gücünün etkisi altında kalarak çalıştığını** belirterek bu çalışmanın bilimde olması gerektiği gibi **bilimsel yöntemlerle gerçekleştirilmediğini kabul etmiştir.** Dergide bununla ilgili olarak şunlar yazılmıştır:

"Kuşkusuz bilim kendi yöntemleri olan, aynı deneylerin aynı koşullarda aynı sonuçlar verdiği bir alan... **Bu bilimselliğin sınırları içinde çalışanlar,** elbette bu katı kurallara uyuyorlar. Ama, zaman zaman insan olmanın dayanılmaz hafifliğini hissediyorlar. Bu nedenle **HAYAL GÜÇLERİNİ ZORLAYABİLİYORLAR. İşte "Geleceğin Zoolojisi" isimli eserin sahibi İskoçyalı paleontolog Dougal Dixon da bunlardan biri...** Eserinde geleceğin hayvanlarını mutlaka bilimsel bir süreçten geçiriyor, **kendisinden de çok şeyler katıyor...**" (Vurgu bize ait)

Sadece hayal gücüne dayanılarak yapılmış ve fantazi bir senaryodan öte herhangi bir anlamı olmayan bu çalışmanın, bilimsellik iddiası taşıyan *Focus* gibi dergilerde veya benzer şekillerde *Animal Planet* gibi TV kanallarında yer alması ise son derece yanıltıcıdır. Okuyucuların bu senaryolara dair haberleri bir bilim kurgu kanalında veya dergisinde, "fantezileriniz", "hayalgücünün eserleri" gibi konulu program veya sayfalarda izleyip/okumalarında herhangi bir sakınca olmayabilir. Ancak bir kişinin hayal gücünün ürünü olan bu garip yaratıkların resimleri ve detaylı bilgileri, bilim ile ilgili yayınlarda yer alıyor ve kullanılan manşetlerde, bu hayali canlılarla ilgili fanteziler bilimsel bir sonuç gibi aktarılıyorsa bu yanlıştır. Kısacası ev-

rim teorisine körü körüne inanan bazı bilim adamlarının "hayal güçlerini zorlayarak" uydurdukları masallar, bilimsellik görüntüsü altında kitlelere empoze edilmemelidir.

Bu yöntem, aslında son derece tanıdık bir yöntemdir. Teorilerini bilimsel bulgulara dayandıramayan evrimciler sık sık bu gibi yanıltıcı haberler yapmakta, asla gerçekleşmemiş senaryoları, konu ile ilgili bilgisi olmayan ya da sınırlı olan kişilere bilimsel gerçek gibi sunabilmektedirler. Kendi önyargılarını ve hayal güçlerini "bilim" diye göstererek insanları aldatmaya çalışmaktadırlar. Fransa'nın en tanınmış zoologlardan biri olan Pierre Paul Grassé, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, hiçbir destekleyici kanıt sunulmaksızın savunulan evrim senaryoları için şu yorumu yapmıştır:

"Hayal kurmaya karşı bir yasa yok ama bilim buna dahil edilmemelidir."[81]

2. Geçmişte Evrim Yaşanmamıştır, Gelecekte Yaşanacağını Düşündürebilecek Hiçbir Kanıt Yoktur

Bu gibi çalışmaları aktaran yayınlar, evrim teorisini bilimsel olarak ispatlanmış bir gerçekmiş gibi sunmakta, ve "geçmişte evrim yaşandığına göre gelecekte de evrim yaşanacaktır" gibi son derece yanlış bir düşünceyle yola çıkmaktadırlar. Oysa **geçmişte evrim yaşanmadığı gibi gelecekte de evrim yaşanmayacaktır.** Bu, modern bilimin bulgularıyla ortaya konmuş bir gerçektir.

Evrimciler, onlarca yıldır geçmişle ilgili sayısız senaryo üretmişler ve kullandıkları telkin ve propaganda yöntemleri ile bu hayali senaryoları bilimsel gerçeklermiş gibi insanlara empoze etmişlerdir. Ancak 20. yüzyılın ikinci yarısında meydana gelen bilimsel ve teknolojik gelişmeler evrimcilerin tüm düzenlerini altüst ederek, evrimin asla gerçekleşmediğini açık ve kesin olarak ortaya koymuştur.

Evrimin en önemli açmazlarından biri evrimleşmenin hangi mekanizmalarla gerçekleştiğini açıklayamamasıdır. Sözgelimi, yazının başında aktardığımız evrim senaryosunda, yarasaların büyük bir değişim geçirecekleri, önce kanatlarını yitirecekleri ve ardından su altında yaşamaya başlayacakları iddia edilmekte ve bu iddia hayali bir çizimle de desteklenmeye çalışılmaktadır. Bu çizimde görülen ise yarasaların kanatlarının yerini iki kolun aldığıdır. Bu iddianın bilimsel bir nitelik kazanabilmesi için, yarasanın kanatlarının nasıl olup da bir kola dönüşeceğini, uçan bir memeli olan yarasanın nasıl olup da su altında yaşayabilecek, nefes alabilecek, avlanabilecek nitelikler kazanacağının bilimsel olarak açıklaması gerekir.

Evrimcilerin iddia ettiği bu hayali değişime göre, yarasanın birçok organında önemli değişiklikler meydana gelmeli ve bu değişiklikler son derece amaca yönelik bir sıra izlemelidir. Tamamen ihtiyaçtan kaynaklanan bu değişimlerin öyle bir mekanizma tarafından gerçekleştirilmesi gerekir ki, havada yiyecek ihtiyacını karşılayamayan yarasanın önce kanatlarını kol haline getirip onun karada avlanmasını kolaylaştırmalıdır. Yarasanın karada da yeterli besin bulamadığını görünce ise bu mekanizma, yarasaya solungaçlar ve diğer donanımını da sağlamalı ve yarasayı suyun altında yaşatmalıdır.

Peki ama doğadaki bu hayali yetenekli mekanizma nedir? Evrimciler 150 yıldır doğadaki bu "olması gereken" mekanizmayı tartışmaktadırlar. Ancak doğada var olan hiçbir mekanizmanın böyle bir dönüşümü gerçekleştiremeyeceği son derece açık ve kesindir. Evrimcilerin evrimleştirici iki mekanizma olarak öne sürdükleri "doğal seleksiyon" ve "mutasyonlar"ın ise aslında böyle bir süreci gerçekleştirebilecek özellikte olmadıkları bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçektir. Bunu evrimciler dahi kabul etmektedirler. Doğal seleksiyon ve mutasyonlar, bugün bilim çevreleri tarafından da kanıtlandığı gibi "yeni yaratıklar" oluşturamamaktadır. Bu, bugün bilim çevreleri tarafından kabul görmüş bir gerçektir. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya; **Evrim Aldatmacası, Hayatın Gerçek Kökeni**)

Dahası, doğanın geleceğiyle ilgili bu evrimci iddiaları bizzat doğanın kendi tarihi kesin olarak yalanlamaktadır. Doğa tarihini incelediğimizde karşımıza, evrimin geleceği senaryolarında ileri sürüldüğü gibi "farklı anatomik yapılara evrimleşen" canlılar değil, aksine aynı anatomik yapıyı ilk yaratıldıkları andan itibaren yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeden koruyan canlılar çıkmaktadır. Bilim adamlarının "stasis" (durağanlık) adını verdikleri bu olgu, her canlı türünde açıkça gözlemlenebilir: 400 milyon yıllık bir balık fosili (örneğin *Coalecanth*) ile günümüzde yaşayan örneği birbirinden farksızdır. Aynı şekilde yüz milyonlarca yıl öncesine ait yumuşakçalar, solucanlar, böcekler, amfibiler ve kaplumbağaların fosilleri, günümüzdekilerle aynı yapıdadırlar. Harvard Üniversitesi paleontologlarından ve tanınmış evrimci Stephen Jay Gould, bu gerçeği şöyle kabul etmiştir:

"Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönsel değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur."[82]

Dolayısıyla bundan 10, 50 ya da 200 milyon yıl sonra yaşayacak olan canlıların -eğer yaşarlarsa- bugünkülerden farklı olacağını düşünmemizi gerektirecek bir bilimsel delil de yoktur. Çünkü canlılar, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçek ile, ilk yaratıldıkları andan itibaren değişmemişler-

dir ve bundan sonra da evrimcilerin iddia ettikleri şekilde bir değişime uğramayacaklardır.

3. Evrimin Geleceği Senaryolarının Tek Amacı Evrim Propagandası Yapmaktır

Evrim teorisi, bundan 2 yüzyıl önce -19. yüzyılda- ortaya atılmış ve günümüzde bilimsel bulgularla geçersizliği ortaya çıkmış bir teoridir. Charles Darwin'den bu yana bilimin her alanında ve teknolojide muazzam gelişmeler meydana gelmiştir ve 19. yüzyıldaki evrimcilerin doğruluğuna inandıkları birçok şeyin aslında imkansız olduğu anlaşılmıştır.

Ancak tüm bunlara rağmen evrim teorisi, diğer köhne teori ve fikirler gibi çöpe atılmamış, aksine büyük bir özenle muhafaza edilmeye çalışılmıştır. Çünkü evrim teorisi, yüzyıllardır, inançsızlıklarına, başıboş ve sorumsuz insan anlayışlarına, maddeye verdikleri öneme bilimsel bir kılıf ve insanların gözünde bir meşruiyet arayan çevrelere sahte de olsa bir destek kazandırmıştır. Bu nedenle büyük umutlar bağladıkları teorilerini bilimsel yöntemlerle savunamayan evrimciler, telkin, göz boyama ve propaganda yöntemleri ile bunu sağlamaya çalışırlar. Konuyu detaylı incelemeyen insanlar ise "bilimsellik" maskesi altında gizlenen gazete ve dergiler, kitaplar vs. aracılığıyla evrimin gerçek olduğuna ikna edilirler.

İşte, gelecekte evrim sonucunda oluşacağı iddia edilen, bilim kurgu filmlerinden fırlamış hayali yaratıklar, bu propagandanın bir parçasıdır. Bu, evrimcilerin ilk kez kullandıkları bir yöntem de değildir. Sözgelimi, bilinen evrim savunucularından biri olan Richard Dawkins, "geleceğin insanı"nı çizmiştir. Etkileyici bir görüntü verilmek istenen bu sözde "geleceğin insanı" da aynı amaçla ortaya atılmıştır ve hiçbir bilimsel yöntem kullanılmadan tamamen hayal ürünü olarak üretilmiştir. Buradaki amaç yalnızca evrim propagandasını sahte yöntemlerle ayakta tutabilmektir.

Evrimcilerin bu denli bilim dışı yöntemlere, adeta "çocuk kandırma" metodlarına başvurmaları, gerçekte Darwinizm'in bilim karşısında uğradığı yenilginin bir sonucudur. Hiçbir laboratuvar deneyi veya bilimsel gözlem evrim teorisini desteklemediği için, evrimci biyologlar "hayal güçlerini zorlayarak" uydurma canlılar çizmekte ve bu sayede konu hakkında bilgisi olmayan insanları aldatıcı yöntemlerle etkilemeye çalışmaktadırlar. Bunlar, Darwinizm'in son çabalarıdır. İnsanlık, bilim adına utanç verici bir safsata olan bu teoriden çok yakında tamamen kurtulacaktır.

De ki: "Şüphesiz Rabbim hakkı (batılın yerine veya dilediği kimsenin kalbine) koyar. O, gaybleri bilendir." De ki: "Hak geldi; batıl

ise ne (bir şey) ortaya çıkarabilir, ne geri getirebilir." (Sebe Suresi, 48-49)

MARS'TAN GELEN YAŞAM YANILGISI

Yaşamın Mars'tan Dünya'ya gelmiş olabileceği senaryosu, milyarlarca yıl önce Mars'tan kopup gelen meteorların bazı bakteriler taşıdığını, yeryüzünde hayatın tohumlarını bu bakterilerin attığını varsaymaktadır. Oysa bilimsel kanıtlar değerlendirildiğinde bu iddiaların tutarsız olduğu ortaya çıkmaktadır.

İngiltere'deki Kent Üniversitesi'nden Dr. Mark Burchell hayatın meteorlarla seyahat eden bakterilerle başladığı teorisini ele alanlardan biridir. Burchell, bu teoriyi ispatlamak için çalışmalar yürütüyor olmasına karşın daha ilk başta bir bakterinin meteor üzerine nasıl geçmiş olabileceği sorusunun bile cevapsız olduğunu itiraf etmektedir. Kendisiyle yapılan bir röportajda uzayda hayat konusunun içinde bulunduğu bilinmezliği şu şekilde ifade etmektedir:

"Uzayda yaşam üzerinde çalışmak daima zor olmuştur. Uzayda yaşamın var olduğuna dair elimizde herhangi bir kanıt yoktur ve biz henüz kendi gezegenimizdeki yaşamın kökeni hakkında bile emin değiliz."[83]

Burada hemen belirtmek gerekir ki, bakterilerin Mars'tan Dünya'ya seyehat ettiği ve yeryüzünde hayatın bu şekilde başladığı senaryosu, yaşamın 'nasıl' ortaya çıktığına dair hiçbir cevap verememektedir. Sadece soruyu, "yaşam Mars'ta nasıl ortaya çıkmış olabilir?" şekline dönüştürmektedir. Evrimcilerin, ilk olarak, uzayda var olduğunu iddia ettikleri bakterilerin kökenini açıklamaları gerekmektedir. Fakat yaşamın nasıl başladığına dair her soru karşısında olduğu gibi evrimciler bu soru karşısında da açıklamasızdırlar.

Burchell, güneş radyasyonları, kozmik ışınlar ve başka faktörlerin uzayda bakteri için son derece zorlu bir ortam oluşturduğunu ifade etmektedir. Bunların yanı sıra meteorun atmosfere girdikten sonra yanmaya başlaması, tamamen yanmadan yere ulaşsa bile saniyede 16 kilometreye varan hızlarla yeryüzüne çarpıyor olması, bakterilerin hayatta kalmasını imkansız kılmaktadır.

Tüm bunların ötesinde, hayatın meteorlarla yeryüzünde başladığı iddiasını temelden çürüten faktör, böyle bir bakteri uzaydan gelmiş olsa bile, bakterinin başka türlere dönüşmesinin mümkün olmadığıdır.

Genetik ve moleküler biyoloji bilimleri, bir bakterinin DNA'sına mutasyon yoluyla bilgi eklenerek daha karmaşık yapıda organizmaların oluşmasının mümkün olmadığını ortaya koymuştur.

Bu varsayıma sunulan hiçbir sözde kanıt yoktur. Örneğin Grönland'da bulunan ve yaşları 3.8 milyar yıllık olarak hesaplanan fosillerin Mars'tan gelmiş olabileceği ileri sürülmektedir. Oysa bu fosillerin gerçek bakterilere ait olduğu kesin olarak doğrulanmış bir bulgu değildir. Gerçek bakterilere ait olsa da, dünya üzerinde bulunmuş olan bu fosillerin uzaydan gelmiş olduğunu kanıtlayan veya bu iddiayı destekleyen hiçbir bilimsel delil bulunmamaktadır. Bilim dünyasında bu iddianın geçerli olup olmadığı hala tartışma konusudur.

Hayatın meteorlar yoluyla uzaydan gelmiş olduğunu savunanlar, meteor üzerinde rastladıkları mikroskobik parçacıklarla, dünyada rastladıkları organizmaların kalıntıları arasında benzerlikler kurmaktadırlar. Örneğin Mars'tan geldiği tahmin edilen bazı meteorlarda karbon kürecikler ya da magnetit kristaller bulunduğu ileri sürülmüş ve bunların meteor üzerinde yaşamış organizmalara ait kalıntılar olduğu iddia edilmiştir. Ancak bu benzerlikler kanıtlanmış değildir. NASA'nın Johnson Uzay Merkezi'nden Everett Gibbson bu konuda şunları söylemektedir:

"Yeryüzü mikrofosilleri, biyofilmleri ve üç Mars meteorunda rastlanan özellikler arasındaki benzerlikler ilgi çekicidir ancak kesin şekilde ispatlanmamıştır."[84]

Ayrıca çarpışma sırasında yaklaşık 6500^0C gibi yüksek bir ısı ortaya çıkması bu karbon kürecikleri canlı organizmalara ait olma ihtimalini ortadan kaldırmaktadır. 1996 yılında jeolojik mikro yapıların analizinde uzman bir ekip tarafından yapılan araştırmada, Mars'tan geldiği ileri sürülen bir meteor üzerindeki minerallerin oluşabilmesi için 6500^0C sıcaklık ortaya çıkması gerektiği ve bu kadar yüksek ısılara hiçbir organizmanın dayanamayacağı hesaplanmıştır.[85]

Bu yöndeki iddialara dayanak olarak 1911 yılında Mısır'ın Nakhla köyüne düşen bir meteorit öne sürülmekte, bunun üzerinde yaşam kalıntıları bulunduğu iddia edilmektedir. Ancak bu kalıntıları inceleyen bilim adamları, 2001 yılında *PNAS (Proceedings of the National Academy of Sciences)* dergisinde yayımlanan bir makalelerinde bu meteora bakarak Mars'ta yaşam olduğu sonucuna varmayı doğru bulmadıklarını belirtmişlerdir:

"Önceki açıklamaların aksine mevcut kristalografik ve morfolojik kanıtların, Mars'ta geçmişte yaşam bulunduğu tezini desteklemeye yeterli olmadığı görüşündeyiz."[86]

Sonuç:

"Mars'tan gelen hayat senaryoları" bilimsel kanıtlardan yoksundur. Evrimcileri bu hayali senaryolara sarılmaya iten şey, yaşamın yeryüzünde tesadüfen başladığı iddialarını delillendirmede tamamen çaresiz oluşlarıdır.

Yaratılışçı Phillip Johnson, yaşamın kökenlerini uzayda arama çabasının aslında "çözümü imkansız bir problemi, çözülmüş olduğu izlenimi verecek şekilde uzaya göndermek"ten ibaret olduğunu yazmıştır.[87]

Yaşamın kökenini, gezegenler arası seyahat eden bakterilerde aramak anlamsızdır. Dahası, çeşitli gezegenlerde bakterilerin varlığı, yine evrimciler açısından açıklamasızdır. Yaşamın gerçek kökeni yaratılıştır. Allah, yeryüzündeki milyonlarca canlıyı yoktan var etmiştir. Evrimciler, bu gerçeği kabul etmek istemedikleri sürece, tüm bilimsel veriler kendi aleyhlerinde olacaktır.

Yüce Allah Kuran'da şöyle bildirir:

İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka İlah yoktur. Herşeyin Yaratıcısıdır, öyleyse O'na kulluk edin. O, herşeyin üstünde bir vekildir. Gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder. O, latif olandır, haberdar olandır. (Enam Suresi, 102-103)

Mars'ta Yaşamın Muhtemel Varlığı, Evrim Teorisini Neden Desteklemez?

Evrimci medyanın 'ideolojik heyecan' ürettiği zamanlar vardır. Darwinistler böyle dönemlerde, kendi dünya görüşleri açısından heyecanlı buldukları bir bilimsel gelişme söz konusu olduğunda bunu yüksek sesle ve evrimci yorumların eşliğinde duyururlar. Meseleyi soğukkanlılıkla değerlendiren bir göz, yapılan yorumlarla bulgunun niteliği arasında bir uyuşmazlığın bulunduğunu, evrimcilerin, hayalci ve abartılı bir üslupla konuya yaklaştığını kolaylıkla görebilir. Mars'ta yaşamla ilgili spekülasyonlar da böyledir. Gezegende suyun varlığına dair haberler söz konusu olduğunda evrimci medya bunu derhal, *"Buz! Demek ki, su! Demek ki, hayat! "* tipinde manşetlerle vermekte, yaşamın sadece Dünya'ya has olmayabileceği, Mars'ta bir şekilde evrimleşerek meydana gelmiş olabileceği yönünde iddialar ortaya koyabilmektedir. Oysa ihmal ettikleri en büyük gerçeklerden biri, Mars'ta yaşamın muhtemel varlığının, evrim teorisi için bilimsel kanıt sağlamamasıdır.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, 'su = yaşam' şeklinde özetlenebilecek bakış açısı bilimsel değildir, yanlıştır. Su, yaşam için çok gerekli bir madde olmasına rağmen yaşamın dayandığı tek madde değildir. Yaşam için gerekli çok sayıdaki şartı tamamen gözardı ederek, son derece karmaşık yapıdaki canlılığı, suyun bulunduğu her yerde kolayca ortaya çıkabilecek bir olgu

olarak sunmak bilimsel değil, bilgisizce ortaya atılmış ideolojik bir bakış açısının göstergesidir.

Amerikalı astronom Dr. Hugh Ross, 'Mars'ta Su; Bu Ne Anlama Geliyor?' başlıklı yazısında şunları yazmıştır:

'[Mars'ta yaşam spekülasyonlarıyla ilgili] İdeolojik heyecanın sebebi, 'Sıvı su eşittir yaşam' şeklindeki popüler (ama mantığa aykırı) fikirdir. Suyun, yaşam için gerekliliği tartışılır olmamasına rağmen, bilim, sıvı suyun yaşam için *çok sayıdaki* gereklilikten sadece biri olduğunu göstermiştir, **tek gereklilik olduğunu değil.** Araştırmacılar, bir gezegen sistemindeki bir gezegende yaşamın var olması için yüzden fazla, sudan bağımsız, farklı gereklilik tanımlamışlardır. Bu gerekliliklerin çoğu, sıvı suyun yansıttığından çok daha fazla ölçüde hassas-ayar yansıtır.

Tüm diğer gereklilikler sağlanmış olsa bile, sıvı su yaşamı desteklemek için yeterli değildir. Canlılar, yaşamlarını sürdürebilmek için suyun her üç halde (gaz, sıvı ve buz) uzun süre bulunmasına ihtiyaç duyarlar. Kara yaşamı, bunlara ilaveten, bol miktarda ve sabit bir su döngüsüne ihtiyaç duyar ki Mars Global Surveyor[*], bunun Mars'ta hiç bulunmadığını göstermektedir'.[88]

Ross'un sözleri, evrimcilerin heyecanının yersizliğini çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Ancak Mars'ta yaşam spekülasyonlarıyla ilgili belirtilmesi gereken bir nokta daha vardır. Uzayda suyun, hatta yaşamın varlığı kanıtlansa da, bu durum nedeniyle ideolojik bir heyecan hisseden kesimlerin görüşlerine bilimsel bir kanıt oluşturmayacaktır. Yaşamın uzayda var olması sadece yaşamın, dünya dışında da mevcut olduğunu gösterecektir, yaşamın bu gezegende rastlantıların ürünü olarak evrimleştiğini değil.

Mars'ta yaşam formları bulunsa bile bunların Dünya'dan Mars'a yolculuk etmiş olması gerekmektedir. Nitekim "Başka gezegenlerde yaşam var mı?" sorusunu soran bir *New Scientist* makalesinde, 'Mars'ta yaşam bulunsa bile bu yönde herhangi bir sonuca varılamayacağı, çünkü Kızıl Gezegen ile Dünya arasında kaya alış-verişinin düzenli olarak sürdüğü' belirtilmiştir.[89]

Dolayısıyla gelecekte bir gün, Mars'ta yaşamın varlığı kanıtlanırsa, evrimci yorumlara başvuranlar hayalci ve abartılı bir yaklaşım sergilemiş olacaklardır. Örneğin deniz seviyesinden beşbin metre yüksekte bulunan bir dağ zirvesinde bir otomobilin bulunması küçük bir ihtimaldir. Ama gerçekten bulunacak olursa bu otomobilin doğa kuvvetleri ve tesadüflerin etkisiyle yüz milyonlarca yıllık bir süreçte orada kendi kendine var olduğunu ilan etmek akılcı olmayacaktır. Otomobilde bulunan ve tesadüfleri reddeden tasarım dolayısıyla bunun oraya nasıl gelmiş olabileceği üzerinde dü-

şünmeye başlamak daha gerçekçi bir tavır olacaktır. Böyle yapan birisi, örneğin, otomobilin o bölgedeki bir jandarma kurtarma birliğinin aracı olduğunu görebilecektir. Yaşamın Mars'ta evrimleşmiş olabileceğine dair spekülasyonların, bu hikayede otomobilin dağ başında kendiliğinden ortaya çıktığını iddia etmekten daha akıl dışı olduğu bilinmeli, medyanın bu propagandaya verdiği primin ideolojik sebepli olduğu akılda tutulmalıdır.

[*] Mars Global Surveyor: 1997 yılında, Mars etrafındaki yörüngesine oturtulan uzay aracıyla gerçekleştirilen altı aşamalı araştırma görevi.

DARWINİSTLERİN YANILTICI ETİKETİ: YAKINSAK EVRİM

Yakınsak evrim' terimi, canlılardaki benzer yapıların benzer çevresel ihtiyaçlara bağlı olarak birbirinden bağımsız süreçlerde gerçekleştiği varsayılan hayali evrimi tanımlamak için Darwinistler tarafından kullanılır. Örneğin, evrimcilerce yakınsak evrimle ortaya çıktığı varsayılan yapılardan birisi, kanattır. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış bazı uçan sürüngenlerde de kanat vardır. İşte bu gibi genel hatlarıyla benzeyen yapıları evrimciler, evrim delili gibi kullanmaya çalışırlar. Ancak bu son derece yanıltıcıdır.

Evrim teorisine göre, canlılardaki benzer yapılar ortak atadan kalıtımın ürünü kabul edilir (homoloji tezi). Oysa kuş, yarasa, uçan sürüngen ve sinekler birbirinden derin fizyolojik ve morfolojik farklılıklarla ayrılan, hayali evrim ağacında bile birbirlerine çok uzak canlılardır. Ve bu dört farklı sınıfın, evrimcilerce önerilebilmiş hayali de olsa ortak bir atası bulunmamaktadır.

Peki nasıl olup da, evrim teorisinin iddialarına göre bile birbirlerinden on milyonlarca, yüz milyonlarca yıl önce ayrılmış olan bu canlıların soylarında böylesine çarpıcı benzerlik ortaya koyan yapılar gelişebilmiştir?

Açıktır ki, burada homoloji teziyle açıkça çelişen bir durum söz konusudur. Evrimciler işte bu noktada "yakınsak evrim" hikayesine başvurmakta, kanatın bu canlıların ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde birbirinden bağımsız olarak, dört defa evrimleşmiş olduğunu iddia etmektedirler. Ancak bunu yaparken tarihsel bir gerçekten söz eder gibi bir anlatım ortaya koymakta fakat bilimsel bir delil getirememektedirler. Görünürde kendinden emin olan bu anlatım şekline profesyonel bilim dergilerinin sayfalarında sık sık rastlamak olasıdır.

Ancak bu durum yanıltıcı olmamalıdır. 'Yakınsak evrim' tamamen hayali bir süreçtir, bilimsel olarak açıklanmış bir süreç kesinlikle değildir. Evrimciler, yakınsak evrim gibi hayali bir süreci kullanarak doğadaki birtakım benzerlikleri açıklar gibi bir görünüm vermek isterler. Aslında yaptıkları şey teorilerini açıkça reddeden birtakım benzerlikleri hasıraltı etmektir. Yakınsak evrimle ilgili aşağıda açıklanan gerçekler okunduğunda, bunun evrim teorisini ayakta tutmak için kullanılan bilim dışı bir araç olduğu anlaşılacaktır.

1. Aralarında evrimsel ilişki kurulamayan canlılarda görülen benzerliklere iki çarpıcı örnek:

Evrim teorisine göre, keseliler ile plasentalı memelilerin 100 milyon yıl kadar önce birbirlerinden ayrılmış olduğu varsayılmaktadır. Ancak ne gariptir ki, evrime göre birbirlerinden bu kadar derin zaman dilimleriyle ayrılan bu canlılardan bazıları neredeyse aynı özelliklerde yapılara sahiptir.

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki ilginç benzerliklerden biri, **Kuzey Amerika kurdu ile Tazmanya kurdu** arasındadır. Bu canlılardan ilki plasentalılar, ikincisi ise keseliler sınıflamasına dahildir. Evrimci biyologlar, bu iki farklı canlı türünün tamamen ayrı birer evrim tarihine sahip olduklarına inanırlar.[90] (Avustralya kıtasının ve çevresindeki adaların Antartika'dan ayrılmasından itibaren, keseli ve plasentalı memelilerin ilişkilerinin kesildiği varsayılır ve bu dönemde hiçbir kurt türü yoktur.) Ancak ilginç olan, Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika kurdunun iskelet yapılarının neredeyse tamamen aynı olmasıdır. Özellikle kafatasları, yan sayfadaki şekilde görüldüğü gibi, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir.

Bir diğer çarpıcı örnek, farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Mürekkep balığı ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. Evrimcilerce insanla mürekkep balığının benzer gözlere sahip ortak bir atası olarak önerilebilen hiçbir aday bulunmamaktadır, çünkü ikisi birbirine biyolojik olarak son derece uzaktır.

2. Yakınsak evrim, bilimsel olarak açıklanmış bir süreç değildir

Evrimciler, Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika kurdu arasındaki kafatası anatomisi benzerliğini; mürekkep balığı ile insan arasındaki göz anatomisi benzerliğini ya da sinek, yarasa, uçan sürüngen ve kuş arasındaki kanat anatomisi benzerliğini yakınsak evrimin ürünü kabul etmektedirler. Ancak bu gibi benzerlikleri profesyonel bilim dergilerinde açıklar görünen bilim adamlarının, yakınsak evrimden tarihsel bir gerçekmiş gibi söz etmeleri yanıltıcı olmamalıdır. Bu kendinden emin üslup herhangi bir bilimsel veriye dayanmamakta, sadece söz konusu bilim adamlarının evrime olan dogmatik bağlılığını kanıtlamaktadır.

Evrimcilerin bir dogma olarak doğru kabul ettikleri yakınsak evrimin nasıl gerçekleşmiş olabileceği sorusu, aslında evrimciler için tamamen cevapsızdır. Örneğin, İngiliz bilim dergisi *New Scientist* "Yaşamın Gizemleri" başlığıyla yayınladığı bir makalede evrimci Frans de Waal'dan şu sözleri aktarmaktadır:

"Yakınsak evrimle ilgili büyük problemlerden biri, yaşamın aynı probleme birden fazla kez birbirine sıradışı derecede benzer olan çözümlerle

geldiği bulgusudur. Kamera tipi göz, buna iyi bir örnektir. Peki, yaşamı belli çözümlere yönlendiren şey nedir? Yaşamın üzerinde hareket etmeye zorlandığı bir tür 'temel zemin', daha derin bir prensipler grubu veya modeli var mıdır?"[91]

Waals, kamera tipi gözün sözde yakınsak evrimin hangi prensiplerine göre gerçekleşmiş olabileceği konusunu bilimin en büyük soruları arasında anmaktadır. Evrimci Frank Salisbury ise bu soruyu düşünmenin başını ağrıttığını yazmaktadır:

"Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve artropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (neo-Darwinist) teoriye göre, **farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır."**[92]

Buradan anlaşıldığı gibi evrimci Waals ve Salisbury gözün yakınsak evrimle ortaya çıktığına inanmakta ancak kendilerine sorulacak **"nasıl?"** sorusuna verecek hiçbir cevapları olmadığını ifade etmektedirler.

Darwinizm'in etkili eleştirmenlerinden Cornelius G. Hunter, evrimcilerin yakınsak evrimle ilgili iddialarını detaylarıyla araştırmış bir bilim adamıdır. Hunter, evrimcilerin yakınsak evrim açıklamasının bilimsel değeri hakkında şunları ifade etmektedir:

"Kuşkusuz evrim teorisyenleri tüm bunları [aralarında evrimsel ilişki kurulamayan canlılardaki benzerlikleri] kendilerince açıklayabilir ama açıklamalar, evrimin 'süreç içinde belli bir çevresel koşullar kümesinde hayvan veya bitki hayatı için en verimli yapıyı nasıl seçtiği' hakkında kapsamlı genellemelerin ötesine geçmemektedir."[93]

Kısacası evrimcilerin bunları açıklamada yaptığı şey, söz konusu organların faydasına bakarak, bunların hayvana bu faydayı kazandıracak şekilde evrimleştiği ve bunun birden fazla kez gerçekleştiği masalını anlatmaktan ibarettir. Ve yakınsak evrime dair evrimci yargılar, her ne kadar kendinden emin görünürlerse görünsünler, birer **bilimsel açıklama** değil, evrimi bir dogma olarak kabul etmiş bilim adamlarının **inanç ifadeleridir.**

3. Benzerliklerin homoloji ürünü mü yoksa yakınsak evrim ürünü mü olduğu açıklaması, ön yargıya dayalı bir tercihin sonucudur. Ve bu tercihle ilgili belirsizlikler "gerçekten endişe vericidir".

Evrimcilerin homoloji tezi, benzer morfolojilere (yapılara) sahip tüm canlılar arasında evrimsel bir ilişki kurma mantığına dayanır. Oysa evrimcilerin hayali sınıflandırmalarına göre, aralarında yakın akrabalık ilişkisi kurulamayan canlılar arasındaki benzerliklere sık sık rastlanmaktadır. Ne-

o-Darwinizm'in önemli eleştirmenlerinden moleküler biyolog Michael Denton, homolojiyle açıkça çelişen bu durumu şöyle ifade eder:

"Doğa, yakınsaklığın örnekleriyle doludur: balinaların, ihtiyozorların ve balıkların genel şeklindeki benzerlik; balina ve ihtiyozorun yüzgeçlerinin kemik yapısındaki benzerlik; bir katır ile bir böcek türü olan katır çekirgesinin ön bacaklarındaki benzerlik; omurgalılar ve kafadan bacaklıların göz tasarımındaki büyük benzerlik ve kuşlar ile memelilerin kulak salyangozundaki benzerlik. Tüm bu örneklerde benzerlikler, oldukça çarpıcı olmalarına karşın, yakın biyolojik ilişki göstergesi değildirler."[94]

Bu durum karşısında, evrimciler bu organların **"homolog"** (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, **"analog"** (aralarında evrimsel ilişki olmadığı halde birbirine çok benzeyen) organlar olduğunu söylerler. Örneğin insan gözü ile ahtapot gözü onlara göre analog bir organdır. Ancak bir organı homolog kategorisine mi, yoksa analog kategorisine mi dahil edecekleri sorusu, tamamen evrimcilerin ön yargılarına göre cevaplanır. Elbette bu cevaplar evrimciler arasında süregelen tartışmaları hiçbir zaman sonuçlandırmamaktadır. Hatta bu durum evrimciler açısından endişe verici bir boyut taşımaktadır. Darwinizm'in günümüzdeki en bilinen savunucularından Richard Dawkins bunu şöyle itiraf eder:

"Eğer taksonomistler akrabalık derecesini ölçmede benzerlikleri kullanıyorlarsa neden bu hayvan çiftlerini birleştirir görünen esrarengiz yakınlıklara aldanmamışlardır? Veya, soruyu daha endişe verici bir şekilde sorarsak, taksonomistler bizlere iki hayvanın – örneğin tavşanın ve yaban tavşanının - gerçekten yakından bağlantılı olduğunu söylediklerinde, muazzam bir yakınsaklıkla aldanmadıklarını nasıl bilebiliriz? Bu soru gerçekten endişe vericidir çünkü taksonomi tarihi, taksonomistlerin geçmiş meslektaşlarının tam da bu nedenden ötürü yanıldıklarını ilan ettikleri örneklerle doludur... Gelecek nesil taksonomistlerin, fikirlerini bir kez daha değiştirmeyeceklerini kim söyleyebilir ki? Yakınsak evrim, yanıltıcı benzerlikleri böylesine etkili şekilde aldatıcı kıldığına göre, taksonomiye nasıl bir güven besleyebiliriz?"[95]

Bu sözlerden de anlaşıldığı gibi evrimciler bir organın homolog değil analog ya da analog değil homolog olduğuna dair iddialarını savunmada, henüz kendilerini bile ikna edici derecede sağlam görünür kriterlere sahip değildirler.

4. Evrimcilerin, teorilerinin aleyhindeki kanıtları örtbas etme yöntemi: Yakınsak evrim

Yukarıda anlatılanlar, yakınsak evrimin herhangi bilimsel bir dayanaktan yoksun, tamamen hayali bir açıklama olduğunu açıkça göstermek-

tedir. Ancak evrimciler, tüm bilimsel yetersizliğine rağmen bu hayali açıklamaya sıklıkla başvurmaktadırlar. Neden? Çünkü bu hayali açıklama, bilimsel araştırmaların önlerine koyduğu ve evrimciler açısından son derece *rahatsız edici* bazı gerçekleri örtbas etmelerine yardımcı olmaktadır.

Denton'ın da belirttiği gibi doğada, aralarında biyolojik ilişki kurulamayan canlıların son derece benzer yapılara sahip olması sık rastlanır bir durumdur. Buna dair her örnekte, evrimcilerin "benzerlikler ortak atadan kalıtımın delilidir" şeklinde özetlenebilecek homoloji tezi sarsılmaktadır. Bu durumda bilimsel olarak uygun tutum, oldukça fazla ve somut bulgu tarafından reddedilen homoloji tezinin yanlışlığının kabul edilmesidir. Ancak evrimciler, homoloji tezinin aldığı yaraları konu edecekleri yerde, ortadaki toz bulutunu, hemen yakınsak evrimi sahneye davet ederek perdelemeye çalışmaktadırlar. Böylece ortak atadan kalıtım tezini reddeden bilimsel bulgulara, yakınsak evrim etiketi kullanılarak, evrimle açıklanmış izlenimi verilmektedir.

San Diego Üniversitesi'nde görev yapmakta olan Casey Luskin, bu benzerliklerin bir plan sonucu ortaya çıktığını savunan bir bilim adamıdır. Luskin, evrimcilerin yakınsak evrim açıklamalarının, teoriyi reddeden kanıtları 'halı altına süpürmekten' farksız olduğunu belirttikten sonra şöyle demektedir:

"Ancak aleyhteki bu örnekler bir yere gitmemektedir ve kanıtların tutarsız bir şekilde ele alınması, bilimde hayatta kalmak için uzun vadede uygun bir davranış değildir".[96]

5. Yakınsak evrim akla aykırı bir senaryodur

Biyoloji hakkında biraz bilgi sahibi olan bir kişi, yakınsak evrim iddiası üzerinde düşündüğünde, bunun akla tamamen aykırı bir senaryo olduğunu görebilir. Şimdi bunu kısaca açıklayalım.

Kanat, kafatası ve gözdeki benzerlik örnekleri, canlıların dış görünümüyle yani morfolojileriyle ilgilidir. Canlıların morfolojisi yani dış görünümü de DNA'daki genetik bilgiye göre belirlenir. Bu yüzden yakınsak evrim senaryosu, bu yapıların moleküler seviyede bir evrimin ürünü olduğunu varsaymaktadır. Bu iddiaya göre bunları üreten moleküller birbirlerinden bağımsız yollardan, benzer yapıları geliştirecek şekilde, yani yakınsak evrimle evrimleşmiş olmalıdır. Ancak bu senaryo, bilimsel bulgular karşısında gerçekdışı bir hayal olmaktan öte anlam taşımamaktadır. Bunu açıkça ortaya koyan bir örnek, evrimci Paul Erbich'in çalışmasıdır.

1969 yılında yapılan bir bilimsel keşif, hemoglobinin çok değişik canlı kategorilerinde tamamen aynı yapı ve fonksiyonda bulunduğunu ortaya koyarak homoloji tezi (ortak atadan kalıtım) iddiasına öldürücü bir darbe vur-

muştur. Evrimci Paul Erbich, 1985 yılında yayınlanan bilimsel makalesinde, çok farklı canlı kategorilerinde paylaşılan hemoglobin molekülünün rastlantısal evriminin ihtimal hesabını yapmıştır. Erbich, bu molekülün farklı farklı kollardan evrimleşme senaryosunu matematiksel olarak irdelediği yazısında şunları yazmıştır:

"Yaklaşık olarak aynı yapı ve fonksiyona sahip (homolog) proteinler filogenetik olarak [hayali hayat ağacı üzerindeki bağlantıları açısından] farklı olan hatta uzak olan kategorilerde ortaya çıkarılmaktadır (örneğin omurgalılarda, bazı omurgasızlarda ve hatta belli bitkilerde bulunan hemoglobin molekülleri)... **Yaklaşık olarak aynı yapı ve fonksiyona sahip iki proteinin yakınsak evrimle ortaya çıkma ihtimali makul sayılamayacak kadar azdır, böyle bir yakınsaklığın gerçekleşme ihtimalini görünürde artırabilecek olan mevcut tüm şartlar sağlanmış olsa bile. Buna göre, iki farklı ancak fonksiyonel olarak bağlantılı proteinin rastlantısal evriminin makuliyet derecesi daha fazla görünmemektedir".** [97]

Erbich'in matematiksel incelemeye dayalı bu yorumu, sadece *iki* protein düzeyinde yakınsak evrimin olasılığı hakkındadır. Örneğin, insan ve mürekkep balığında paylaşılan göze dair yakınsak evrim senaryosunda ise, yapısal ve fonksiyonel olarak çok geniş bir çeşitlilik ortaya koyan miktarda protein söz konusudur. Erbich'in yorumlarına göre gözün yakınsak evrimi senaryosunun tamamen ihtimal dışı ve akla aykırı bir senaryo olduğu açıktır.

Bunun akla ne derece aykırı olduğunu göstermek için şöyle bir örnek verilebilir:

Birbirlerinden habersiz olarak ve farklı ortamlarda çalışan ve mimar, mühendis ve işçilerden meydana gelen iki kalabalık gruptan birer "şehir" tasarlayıp imar etmelerinin istendiğini farz edelim. Ve bu şehir tren istasyonu, hastaneleri, parkları, konutları, yolları ile eksiksiz bir şehir olsun.

Bu iki grubun uzun bir süre çalıştığını ve ürettikleri şehirleri incelediğimizi farzedelim. Acaba bunların birbirlerine neredeyse tıpatıp benzer olma ihtimali olabilir mi? Elbette olamaz ve bunu iddia etmek akla aykırıdır.

Üstelik yakınsak evrim senaryosuna inanmak, bu iki şehrin birbirine son derece benzer olacağına inanmaktan daha da akıl dışıdır. Çünkü verdiğimiz örnekte, bir amaca yönelik olarak hareket eden bilgi ve yetenek sahibi işçiler çalışmaktadır. Evrimcilerin senaryosunda ise tesadüflere dayalı, hiçbir aklı bulunmayan, planlama ve ileriyi görme yetenekleri bulunmayan mutasyonların çalıştığı varsayılmaktadır. Kısaca hatırlayacak olursak, bilimsel gözlemler, mutasyonların genetik bilgiyi tahrip ettiğini, canlı için yıkıcı nitelikte olduğunu ortaya koymuştur.

Buna göre, yakınsak evrimi savunan evrimcilerin inancı; mevcut yapı malzemelerinin ardı ardına gelen depremlerle organize olacağı ve ortaya birbirine neredeyse tamamen benzer iki şehir çıkarabileceği inancı kadar kör bir inançtır.

6. Analog organların gerçek kökeni Yaratılış'tır

Evrimci ön yargılara körükörüne bağımlı olmayan birisi için, "Analog olarak nitelenen organların kökeni nedir?" sorusuna verilebilecek akılcı cevabın yaratılış' olduğu açıktır. Bu yazıda örnek verilen kanat, kafatası ve göz gibi organlar, kendi içlerindeki kompleks organizasyonlarıyla açık bir olağanüstülük ve kompleksklik ortaya koymaktadırlar. Dahası, bu organlar canlıların hayatlarını çevreye uyum sağlamış şekilde sürdürmelerine katkılarıyla da bir amaç ve dolayısıyla bir plana göre yaratılmışlardır.

Ayrıca bu organların her biri 'kompleks morfolojik yenilikler'dir. Fosil kayıtlarında kanatın da, kafatasının da, gözün de kademeli olarak geliştiğini gösteren deliller mevcut değildir. Bunlar kusursuz yapılarıyla aniden ortaya çıkarlar. Bu organların, doğa tarihinde yaşamış canlılarda geniş bir yayılım ortaya koyması ve aniden ortaya çıkmaları, tüm bu donanımların her bir canlı için ayrı olarak yaratılmış, ancak temelde ortak bir düzen ortaya koyan yapılar olduğunu göstermektedir.

Örneğin, birbirlerinden bağımsız olarak hareket eden farklı farklı uçak fabrikaları, mümkün olabilecek tüm tasarım tercihleri açısından birbirlerinden farklı uçaklar üretiyor olsalar da uçaklarının motorunu, sadece motor üreten belli bir fabrikadan seçip tamamen aynı motoru kullanabilirler. Kargo, askeri veya yolcu taşıma amacıyla üretilen bu farklı uçakların aynı motora sahip olması, motorun üç ayrı defa tesadüflerle ortaya çıktığının göstergesi değildir.

Motorda açık bir tasarım vardır. Ancak biyolojik yapılar çok daha büyük ve kompleks bir yapıya sahiptirler. Canlılardaki kusursuz biyolojik yapıları üstün güç sahibi olan Allah yaratmıştır.

Nitekim modern bilimin, gözün genetik altyapısıyla ilgili ortaya koyduğu bulgular da Darwinizm'i yıkmakta, Yaratılış Gerçeğini doğrulamaktadır. Darwinizm'in önemli eleştirmenlerinden matematik doktoru David Berlinski bu gelişmenin teoriyi geçersiz kılışını şöyle açıklar:

"Gözün kökeniyle ilgili kanıtlar için 'yeni ve hayret verici kanıtlar' diyen Mr. Gross'a katılıyorum. Şimdi, gerçeklere bakalım. Halder, Callaerts ve Gehring'in İsviçre'deki araştırma grubu *Drosophilia*'daki ey geninin fare ve insanda gözün gelişimini kontrol eden genlerle tıpatıp aynı olduğunu keşfetti. Uzun bir süredir yerleşmiş bir Darwinci açıklama olan yakınsak evrim şimdi artık gitgide karanlığa doğru gidiyor. Aynı grubun daha yeni

olan "Induction of Ectopic Eyes by Targeted Expression of the Eyeless Gene in Drosophila" (*Science* 267, 1988) başlıklı makalesi, ey geninin, su fıskiyesi (Ascidians), kafadan bacaklılar ve *Nemertean*'larda (renkli su solucanlarının oluşturduğu bir filum, kategori) karşılığı olan göz geniyle oldukça benzer olmasını göstermesiyle biyoloji tarihindeki en çarpıcı makaleler arasında yer alıyor.

Bu durum, *ey* geninin fonksiyonunun çok hücreli canlılar arasında evrensel olduğuna ve bu canlıların gözün temel tasarımını yarım milyar yıldır paylaştıklarına dair kuvvetli delil oluşturuyor. Ey geni açıkça, son derece farklı organizmalara genel talimatlar verebilen bir ana kontrol mekanizması. Bu gerçeklerin bilgisine sahip hiç kimse bunların Darwinci teoriyi desteklediğini hayal edemez. Nasıl olur da rastlantısal varyasyon ve doğal seleksiyon mekanizmaları, morfolojik gelişimin seyrini önceden tahmin etme ve oldukça farklı organizmalarda bunun ifadesini kontrol etme kapasitelerine sahip bir araç üretmiş olabilir?"[98]

Bu durum, gözün gelişimini kontrol eden bu genin yüz milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadığını ve söz konusu filumların doğa tarihi kadar eski olduğunu ortaya koymaktadır.

Dahası, bilinen ilk hayvan grupları 530 milyon yıl kadar önce Kambriyen döneminde aniden ortaya çıkmışlardır ve temel göz yapısının beşyüz milyon yıllık bir geçmişe sahip olması, böylesine kompleks bir genin hayvan tarihinin henüz başında bir dönemde aniden ortaya çıktığını göstermektedir. Elbette bu kompleks yapının böylesine farklı filumlarda aynı anda ortaya çıkışı ve yüz milyonlarca yıl değişime uğramaması Darwinizm'i kesin olarak yıkmaktadır. Bunun tek geçerli açıklaması, göz geninin bu canlılarla birlikte, ilk anda yaratıldığıdır.

Yaratılış, modern bilimin gösterdiği gerçektir ve analog organların gerçek kökeni Yüce Allah'ın kusursuz yaratmasıdır. Rabbimiz ayetlerinde şöyle buyurmaktadır:

Hamd, gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı (nuru) kılan Allah'adır. (Bundan) Sonra bile, inkar edenler, Rablerine (birtakım varlıkları ve güçleri) denk tutuyorlar. Sizi çamurdan yaratan, sonra bir ecel belirleyen O'dur. Adı konulmuş ecel, O'nun Katındadır. Sonra siz (yine) kuşkuya kapılıyorsunuz. Göklerde ve yerde Allah O'dur. Gizlinizi ve açığınızı bilir; kazandıklarınızı da bilir. (Enam Suresi, 1-3)

BENCİL GEN YANILGISI

Bencil gen yanılgısı, ateizm propagandasının en yaygın ancak bir o kadar da akıldışı olan iddialarından biridir. Bu tez, Oxford Üniversitesi'nde görevli evrimci bir zoolog ve aynı zamanda ateist olan Richard Dawkins tarafından ortaya atılmıştır.

Genlerin bencilliğine inanmak, aklı bir yana bırakmakla aynı şeydir

Dawkins, "The Selfish Gene" (Bencil Gen) adlı kitabında tüm canlıların aslında "bencil, çıkarcı ve sadece kendisini çoğaltarak varlığını korumaya çalışan genlerden ibaret olduğunu" ileri sürmüştür. Bu doğrultuda genlerin cansız moleküllerden bir araya geldikleri, yaşam başladıktan sonra, organizmaları kendilerini kopyalayıp yaymak için bir araç olarak kullandıklarına dair hikayeler geliştirmiştir.

Oysa bu iddia son derece çürük ve akıldışı bir varsayıma dayanmaktadır: Genlerin bir aklı, bilinci ve hatta "karakteri" olduğu varsayımına...

Bu varsayımın saçmalığını görmek içinse, genlerin ne olduğuna bakmak yeterlidir: Genler, birbirine eklenmiş ve özel bir "katlama ve paketleme" yöntemi ile sıkıştırılmış DNA parçalarıdır. DNA, bir canlı hakkındaki tüm kalıtsal bilgilerin kodlanmış olduğu bir şifreleme sistemidir. DNA, "baz" adı verilen dört farklı molekülün bir zincir boyunca birbirine eklenmesiyle oluşur. Adenin, timin, sitozin ve guanin adlı bu moleküllerin sıralanış biçimi, bir tür kod oluşturmakta ve böylece DNA canlı hakkındaki tüm fiziksel özelliklerin bilgisini saklamaktadır.

Genleri 'bencilleştirmek', onları soylarının devamını 'amaçlayan' varlıklar olarak anlatmak, sofra tuzunun ya da su molekülünün bencil ve çıkarcı olduğunu anlatmaktan farksızdır. 'Bencil sofra tuzu', 'bencil su molekülü' gibi kavramlar ne kadar bilimselse, 'bencil gen' de o kadar bilimsel bir kavramdır.

Bilimsel terimlerle süslenmiş propaganda masalları

Dawkins, bencil gen tezini savunurken, bilimin değil edebiyatın yöntemlerine dayanmaktadır. Bencil gen tezini "kişileştirme" üzerine kurması da bunun açık bir göstergesidir. Kişileştirme, cansız varlıklara, hayvanlara veya doğa kuvvetlerine insan özelliklerinin atfedilmesini ifade eder. Edebiyatta okuyucunun "hayal gücüne" hitap eden, gerçeklik aleminin dışında gezinen hikayelerde sıklıkla kullanılır. Bu özelliği dolayısıyla bir propaganda taktiği olarak da işlev görür.

Bilimde ve mantıkta ise bu tür yöntemlere yer yoktur. Nitekim Dawkins, bilimsellik ve masalcılık arasındaki sınırı korumadığı için bilim dünyasının eleştiri oklarını üzerine çevirmiştir.

Avustralyalı bilim adamı Lucy G. Sullivan, Dawkins'i, **"yazdıklarının sahte-bilimsel teorilerin palazlanmasına ve daha çok edebiyatın konusu olabilecek ilgi alanlarının bilime girmesine yol açtığı"** için eleştirmiştir.[99]

Harvard Üniversitesi'nden evrim genetikçisi Richard Lewontin, Dawkins'i 'piyasada satan hikayelerinde doğrulanmamış veya gerçeğe aykırı iddialara yer veren' yazarlar arasında saymıştır:

"Yeterli kanıta dayanmayan iddialar, bilim literatürünü, özellikle popüler bilim yazarlığı literatürünü doldurmaktadır. Carl Sagan'ın "bilimin popülerleşmesine katkıda bulunan en iyi çağdaş yazarlar listesi, E. O. Wilson, Lewis Thomas ve Richard Dawkins'i içermektedir, ki bunların her biri, piyasada sattıkları hikayelerinin içinde, doğrulanmamış veya gerçeğe aykırı iddialara yer vermişlerdir.[100]

Bizzat Dawkins'in kendisi, yaptığının bir taraftarlık olduğunu, tezinin bilimsel bir tez olmadığını itiraf etmekle tüm bunları propaganda amaçlı olarak sürdürdüğünü de gözler önüne sermektedir. *The Extended Phenotype* (Genişletilmiş Fenotip) isimli kitabının birinci sayfasında Dawkins şunları yazmaktadır:

Bu çalışmam, utanmazca bir taraftarlık. Hayvan ve bitkilere bakmak ve yaptıklarını neden yaptıklarını merak etmek için belli bir yöntemi savunmak istiyorum. Taraftarlığını yaptığım şey, yeni bir teori, doğrulanabilir veya yanlışlanabilir yeni bir hipotez ya da öngörüleriyle değerlendirilebilir bir model de değil.[101]

Sonuç:

Eski çağlarda Allah inancından yüz çevirmiş olan insanlar, tahtadan taştan oyma putların önünde bel büküp eğilirlerdi. Dawkins gibi ateistler de şuursuz moleküllerden medet ummakta, genlerden bir araya gelmelerini, bencilce planlar yapmalarını, kendi varlıklarının devamı için organizmaları kullanmalarını ve nihayet bu hikayeyi yazacak bilim adamlarını yaratmış olmalarını istemektedirler. Oysa genler de, tahtadan taştan putlar gibi aciz birer varlıktır. Her şeyin Yaratıcısı olan tek İlah, Yüce Allah'tır.

O'nun dışında, hiçbir şeyi yaratmayan, üstelik kendileri yaratılmış olan, kendi nefislerine bile ne zarar, ne yarar sağlayamayan, öldürmeye, yaşatmaya ve yeniden diriltip-yaymaya güçleri yetmeyen birtakım ilahlar edindiler. (Furkan Suresi, 3)

EVRİMCİLERİN 'İÇGÜDÜ' ALDATMACASI

Doğadaki canlılarda görülen birçok özellik evrim teorisi için çok büyük bir açmazdır. Arıların ve karıncaların büyük topluluklar halinde yaşayarak, sosyal yaşamın en güzel ve en disiplinli örneklerini göstermeleri, arıların mimarlık harikası petekleri inşa etmeleri, örümceklerin teknolojinin ancak taklitle erişebildiği kalitede ürettikleri ağlarla inşa ettikleri yapı-

lar, en vahşi hayvanın dahi yavrusuna veya diğer canlılara gösterdiği fedakarlık örnekleri ve daha sayılamayacak kadar çok akıl, muhakeme, karar alma gibi ancak insana mahsus özellikleri göstermeleri evrimin öne sürdüğü hiçbir mekanizma tarafından açıklanamaz.

Evrimciler bu yaşam şekillerinin ya da davranışların, canlıların içlerinden gelen bir dürtüyle meydana geldiğini söylerler. Ancak bu dürtünün nasıl bir şey olduğunu kendileri de açıklayamazlar.

Darwinistler, canlıların davranışlarına büyük bir "gücün" etki ettiği gerçeğini kabul ederler. Bir başka deyişle, canlılar arasındaki fedakarlığın, iş bölümünün ve mükemmel organizasyonun kaynağını bir gücün yönlendirmesine bağlarlar.

Ancak bu güce yalnızca "içgüdü" adını verip konuyu kapatırlar. İçgüdü dedikleri gücün gerçek sahibini de "tabiat ana" adını verdikleri klişeleşmiş bir kalıpla açıklarlar.

Oysa bugüne kadar hiçbir evrimci, içgüdü diye adlandırdığı şeyin canlıların bedenlerinde bulunduğu ana merkezi gösterebilmiş değildir. Eğer canlıya ait içgüdü diye hayali bir gücün varlığına inanıyorlarsa, bu dürtünün canlıların vücudunun neresinde olduğunu açıklamaları gerekmektedir. Acaba bu dürtü birkaç yüz gramlık et parçasından oluşan beyinde midir, yoksa vücudu oluşturan protein ve aminoasitlerin herhangi bir köşesinde mi?

Peki tabiat ana olarak adlandırdıkları şey nerededir ve nasıl bir güçtür? Nasıl bilinçli bir gücü vardır ki, her şeyi yönlendirmekte, canlılara fedakarlık, mimarlık yeteneği ve muhakeme yargı özelliği verebilmektedir? Darwinistler, eğer "içgüdü"yü, bilinçli bir güç olarak tanımlıyorlarsa, bu sorulara mutlaka cevap vermeleri gerekmektedir. Ama evrimciler, yaşamın başlangıcı ve hayali gelişimi ile ilgili her soruya oldukları gibi bu sorular karşısında da suskundurlar.

Canlıların vücudunu açıp baktığımızda, içgüdü adı verilen bu bilgi kaynağının canlıların neresinde olduğunu bulamayız. Çünkü içgüdü, manayı ifade eden ve maddesel karşılığı bulunmayan bir histir. Bu da her şeyin maddeler yığınından oluştuğu görüşünü savunup "manayı reddeden" Darwinistler ve materyalistler açısından büyük bir çelişki oluşturmaktadır.

İçgüdülerin evrim teorisinin bütününü tehdit eden bir bilmece oluşturabileceğini ilk olarak ifade eden isim ise şaşırtıcıdır. Bu kişi teorinin kurucusu Charles Darwin'dir. Darwin bu konuda şunları yazmıştır:

'İçgüdüler Doğal Seçmeyle kazanılabilir ve değişikliğe uğrayabilir mi? Arıyı büyük matematikçilerin buluşlarını çok önceden uyguladığı petek gözlerini yapmaya yönelten içgüdü için ne diyeceğiz?'[102]

'İçgüdülerin birçoğu öylesine şaşırtıcıdır ki, onların gelişimi okura belki teorimi tümüyle yıkmaya yeter güçte görünecektir'.[103]

'Bir tek kuşakta alışkanlıkla birçok içgüdü edinildiğini ve sonra bunu izleyen kuşaklara soyaçekimle iletildiğini varsaymak ağır bir yanılgı olur. Bildiğimiz en şaşırtıcı içgüdüler, örneğin balarısının ve karıncaların birçoğunun içgüdüleri, alışkanlıkla kazanılmış olamaz'.[104] (vurgular bize ait)

Evrim teorisinin açmazlarından biri olan içgüdü problemi Darwin'den bu yana aynen sürmektedir. Canlılardaki hayranlık uyandırıcı davranışları 'içgüdü' olarak niteleyip bu noktada duraksamakla hiçbir şey açıklanmış sayılmayacaktır. Yapılması gereken şey, içgüdünün kaynağını anlamaya çalışmaktır. Bu yapıldığında görülecektir ki, eğer bir canlıda içgüdü varsa, onu güden, ona neler yapması gerektiğini gösteren, ilham eden bir güç var demektir. Ve açıktır ki bu güç, evrenin tek sahibi ve hakimi olan Allah'tır. Bilim adamlarının içgüdü olarak algıladıkları davranışlar, Allah'ın canlılara ilhamından başka birşey değildir. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

... Hayır, göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur, tümü O'na gönülden boyun eğmişlerdir. (Bakara Suresi, 116)

Canlıların tesadüfen oluşamayacağını açıkça ortaya koyan sayısız örnekten bazıları şöyledir:

Hayvanlar arasında en vahşilerinden biri olarak bilinen timsahlar, 3 ay boyunca yumurtalarının başından bir an bile ayrılmadan onları korurlar.

Erkek penguen kutup kışında kuluçkaya yatarken, dişi yiyecek aramaya çıkar. Isının -40°C'ye düştüğü kış boyunca buzullar gittikçe büyür ve besine ulaşmak zorlaşır. Tek bir yumurta bırakan dişi penguenler hemen denize dönerler. Erkek, kuluçkaya yattığı dört ay boyunca kutup fırtınalarına karşı koymak zorundadır. Hiçbir şey yemeden yumurtaları koruyan erkek bu zaman zarfında yarı yarıya kilo kaybeder. Ama asla yumurtayı terk etmez. Dört ay sonunda yumurtalar kırılmaya başladığında dişi de gelir. Anne yüzlerce penguenin arasından eşini ve yavrusunu hemen bulur. Kursağındakileri boşaltarak yavrunun bakım işini üstlenir. Her yerin buzlarla kaplı olduğu ortamda yuva yapma olanağı yoktur. Anne ile baba, yavruyu soğuktan korumak için ayaklarının üstüne koyup, karınlarıyla ısıtırlar.

Göç eden kuşlardan olan albatroslar, her zaman kendi doğdukları yerde çiftleşirler. Bu nedenle üreme zamanlarında koloniler halinde bir araya gelerek toplanırlar. Dişiler gelmeden haftalar önce, erkekler gelip burada daha önceden bulunan yuvaları tamir ederek dişi ve yavrular için mükemmel bir konfor sağlar.

“EVRİMSEL SİLAHLANMA YARIŞI MASALI”

Beslenme zincirindeki av ve avcı türler, sahip oldukları saldırı ve savunma sistemleriyle silahlarla donanmış gibidirler. Bir zebraya saldıran aslan, avını yakalayıp etkisiz hale getirmede güçlü pençelerini ve sivri dişlerini kullanır. Buna karşın zebra, avcıdan kaçmada bacaklarının kuvvetine dayanır. Veya gökyüzünde süzülmekte olan bir kartalın gözleri bir tür radar, arazideki tavşanın kamuflaj sağlayan kürkü ise bir tür anti-radar kalkan görevi görür. Çarpıcı bir diğer örnek de bazı bitki türleri ile bu bitkiler üzerinde parazit bir yaşam sürdüren böceklerle ilgilidir. Bitkiler parazit böceklerin saldırısına uğradıkları zaman zehirli salgılar salgılayarak kimyasal bir savaş başlatırlar.

Bu özellikleri düşünüldüğünde canlılar arasındaki rekabet ile askeri alandaki savunma sistemleri arasında benzer bir durum olduğu görülmektedir. Bu benzerlik, hayvanlardaki üstün yaratılışın açık bir delilidir. Doğada olağanüstü kompleks yapılar bulunduğu gerçeğini inkar eden evrimciler ise, canlılardaki bu donanımları "evrimsel silahlanma yarışı" başlığı altında yorumlamaktadırlar. Böylelikle canlılardaki bu mükemmel yapıların evrimsel bir süreçte ortaya çıktığı izlenimini vermeye çalışmaktadırlar. Halbuki bu, hiçbir bilimsel dayanağı olmayan, yanıltıcı bir kelime oyunundan ibarettir.

Hatta 1999 yılında Nature dergisinde yayınlanan bir çalışma, bu yöndeki evrimci iddianın tam aksi yönde bulgular ortaya koymuştur. Bu çalışmayı gerçekleştiren araştırmacılar, vardıkları sonucu "silahlanma yarışı varsayımını reddediyoruz" şeklinde ilan etmişlerdir.105

Söz konusu çalışmada, ABD'deki Chicago Üniversitesi'nden Eli A. Stahl ve ekibi, Arabidopsis thaliana isimli bitki türünün, bakterilerin meydana getirdiği çürümeye karşı direnç genlerini incelemiş, ancak hiçbir 'yarış' izine rastlamamışlardır. A. thaliana'nın, Hindistan'dan Kazakistan'a kadar 26 ayrı bölgeden toplanmış örneklerini, Pseudomonas bakteriyel çürümesine karşı başlattığı fizyolojik tepkiyi kontrol eden genler açısından inceleyen bilim adamları, sadece 12 popülasyonda rpm1 ismi verilen direnç genine rastlamışlardır. Direnç geninin popülasyon içinde oldukça az

bir oranda bulunması, evrimsel silahlanma yarışı tezinin bir hayalden ibaret olduğunu ortaya koymuştur.

Ulusal Okyanus ve Atmosfer İşletmesi'nden çevrebilimci Peter M. Kareiva ise söz konusu bulgular üzerindeki yorumunda "Tırmanan silahlanma yarışının herhangi bir çeşidine dair yeterli deneysel kanıt bulunduğunu düşünmüyorum. Bu fikrin etkisi büyük ölçüde benzetmenin kuvvetinden meydana geliyor olmalı" sözlerine yer vermiştir.106

Bu bilgilerin ortaya koyduğu gibi, evrimcilerin, canlılardaki silahlanma örneklerine bakarak anlattıkları evrim masallarının doğada bir karşılığı bulunmamaktadır. Evrimsel silahlanma yarışı doğanın gerçeklerinde değil, evrimcilerin hayallerinde yaşamaktadır.

Diğer yandan, doğada evrim teorisini 'kalbinden vuran' silahlanma örnekleri mevcuttur. Bunlardan biri, Microstomum isimli su kurdunun bir tatlı su polipi olan Hydra'dan aldığı hayret verici bir sisteme dayanmaktadır. BBC'nin eski editörü Gordon Rattray Taylor, "evrim teorisini kalbinden vuran ve bilim tarafından açıklanamamış bir taktik" olarak tanımladığı bu sistemi Büyük Evrim Gizemi başlıklı kitabında ele alır ve Darwinist dogmanın çöküşünün çarpıcı bir örneği olarak anlatır.

Hydra, boyu yaklaşık 1.2 cm'ye kadar uzayabilen ve sualtı bitkilerine tutunarak yaşayan bir canlıdır. Bu canlı, etrafında yiyecekleri ağzına doğru yönlendiren kolların bulunduğu bir tüp ve bitkilere tutunmasını sağlayan bir ayaktan oluşmaktadır. Dikkat çekici bir özelliği, takla (parende) atarak ilerlemesidir. Önce başını tutunmuş olduğu yüzeye doğru eğer ve sonra ayağını atarak yer değiştirir.

Hydra'nın bazı türleri nematokist olarak bilinen ısıran hücrelere sahiptirler. Bu hücrelerin her birinde patlayıcı güç ile fırlatılabilen kıvrımlı, zehirli tüycükler bulunmaktadır. Bir başka duyusal tüycük ise hücrenin dışına doğru büyür ve herhangi bir şeye dokundukları anda nematokistlerin deşarjını sağlayan tetikleyici mekanizma olarak görev yapar. Bu tip hücreler Hydra'ların yüzeyinde gruplar halinde bulunmaktadır.

Hydra'nın bu savunma sistemi başlı başına ilgi çekicidir ama daha da dikkat çekici olan, Hydra'ları yiyerek beslenmelerini çeşitlendiren Microstomum denilen su kurtlarının bundan faydalanma şeklidir. Bu su kurdu Hydra'ları yediğinde nematokistleri ya da geliştiklerinde bunları oluşturacak olan genç hücreleri sindirmez. Ancak bir şekilde bu hücreleri vücudundan geçirir ve ısıran noktaları dışarı gelecek şekilde yüzeyine – yani derisine - yerleştirir. Sonra bir düşman yaklaştığında bu nematokistleri deşarj eder: Microstomum'un bir başka çeşidi ise,

düşmanın yaklaşıp dokunmasını bile beklemeden zehirli küçük oklarını bir mermi veya roket gibi firlatır.

Microstomum, silahlarıyla tamamen donandıktan sonra, Hydra'larla beslenmeyi keser ve normal beslenmesine döner. Ancak bütün cephanesini kullandıktan sonra yeniden silahlanmak için tekrar Hydra'larla beslenir. Bu olağanüstü programı uygulayabilmek için Microstomum'un üç değişik dokusunun işbirliği yapması gerekmektedir: Endoderm, parankim ve epiderm. Peki ama Microstomum bu kompleks yapıyı nasıl edinmiştir? Beslenmesini bu şekilde ayarlamayı nasıl öğrenmiştir?

En çarpıcı nokta, bunların hepsinin beyni ya da sinir sistemi olmayan küçücük bir canlıda meydana gelmesidir. Buna rağmen bu canlı, bir hafıza ortaya koyabilmektedir.107

Tesadüflerin nematokist hücresi üretmesi, bir kısım tesadüflerin bunları bazı canlılar için zararlı kılması, bir başka kısım tesadüflerin Microstomum'un zarar görmemesini, diğer tesadüflerin de bunları sırtına yerleştirmeyi sağlaması kesinlikle imkansızdır ve buna inanmanın akıl dışı bir kabul olacağı da açıktır.

Canlılardaki silahların bir 'amaç' ortaya koyduğu, tesadüfleri ve şuursuz doğa olaylarını dayanak alan evrimcileri açıklamasız bıraktığı bir gerçektir. Nitekim Gordon Rattray Taylor kitabında, evrim teorisinin, doğal seçilim ve rastlantısal varyasyonların, bu kadar koordinasyon gerektiren bir programı nasıl meydana getirebildiğini açıklamakta tamamen yetersiz kaldığını belirttikten sonra şunları yazmaktadır:

Fizyologlar da Hydra'dan alınan hücrelerin Microstomum'un vücudunda nasıl göç ettiğini açıklayamamaktadırlar. Normalde, memelilerin fertilize olmuş [döllenmiş] yumurtası embriyo haline gelirken çok benzer bir şekilde göç eder. Örneğin embriyoda hücre kümesinin çeşitli yerlerinden gelen hücreler, kalbi oluşturmak üzere bulunmaları gereken yerde bir araya toplanırlar, sanki kaderlerinin "kalp"ten başka bir şey olmamak olduğunu biliyorlarmış gibidirler. Burada Darwinistlerin inanmayı reddettikleri türden bir amaçlılığın bir başka örneğini görmekteyiz.108

Elbette ne Hydra ne Microstomum ne de diğer canlılar, bedenlerindeki silah sistemlerini kendileri akledip tasarlamış ve bu sistemleri bedenlerinde üretmeyi amaçlamışlardır. Bütün bunları, bu canlılara veren üstün bir Yaratıcı vardır. Kuşkusuz bu Yaratıcı, tüm canlıların Rabbi olan Allah'tır.

Yaratmayı başlatan, sonra onu iade edecek olan O'dur; bu O'na göre pek kolaydır. Göklerde ve yerde en yüce misal O'nundur. O,

güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Rum Suresi, 27)

MAYMUNLARIN ZEKİ DAVRANIŞLARI, İNSANIN MAYMUNLARDAN EVRİMLEŞTİĞİNİ GÖSTERMEZ

Maymunlarda çeşitli zeki ve sosyal davranışlar görülür. Evrimciler, maymunların başarıyla taklit ettikleri insan davranışlarına dikkat çekerek arada benzerlikler kurarlar. Maymunların zeka açısından insana en yakın canlı olduğunu iddia ederek, bu benzerlikleri insanın maymundan evrimleştiği iddiasına dayanak gösterirler. Oysa maymun zeka ve

davranışlarının evrime kanıt olduğu iddiası geçersizdir. Çünkü doğada, evrimcilerin hayali ağacında insana çok uzak olarak düşündükleri pek çok canlı, insani davranışlara oldukça yakın özellikler göstermektedir.

İnsanlardaki bazı davranışları taklit edebilen canlılara bazı örnekler şunlardır:

1. Pasifik adalarından New Caledonia'da yaşayan Corvus moneduloides türü kargalar alet yapımında şempanzelerden çok üstündür. 2002 yılının sonlarına doğru keşfedilen bir karganın bu alandaki yeteneği bilim adamlarını şaşkına uğratmıştır.109 BBC, "Betty, en yakın akrabalarımızı utandırdı" yorumunu yaparak şempanzelerin insandan sonra en zeki canlılar olduğu tezinin geçersiz olduğunu vurgulamıştır.110 2003 yılında kargaları New Caledonia adasındaki doğal ortamlarında inceleyen araştırmacılar, bu canlıların kişisel yetenekleriyle geliştirdikleri aletlerin bilgisini, bireyler ve nesiller arasında aktararak 'teknolojik ilerleme' ortaya koyduğu sonucuna varmıştır.111

2. İnsan dışında sembolik lisana sahip tek canlı bal arılarıdır.112 Bir arı, diğer arıların hiç görmediği bir yiyecek kaynağını yüzlerce metre uzakta olmasına karşın, adeta koordinat verircesine özel bir dans ile diğer arılara anlatabilir.

3. Arılar hiçbir maymunun yapamayacağı matematiksel hesaplamalar yaparlar. Örneğin peteklerini, alan/çevre oranı açısından optimum geometrik şekilde, altıgenler halinde üretirler.113

4. Termitler gözleri görmemesine rağmen mükemmel havalandırma sistemlerine sahip dev yuvalar yapabilirler. Bu durum gözü görmeyen insanların bir araya gelip 960 metrelik dev gökdelenler yapması anlamına gelir. Ayrıca kunduzlar da inşaat teknikleri uygulayabilir ve nehirlerin akıntısını kesen barajlar inşa edebilirler.

5. Schwarzula isimli yaban arısı veya yaprak kesici karıncalar çok daha karmaşık bir kültürü, çiftçilik kültürünü uygulamaktadırlar. Schwarzula, toplayıp yuvasında biriktirdiği bir tür larvanın salgılarını kullanarak 'hayvancılık' yapmakta114, yaprak kesici karıncalar ise mantar yetiştirerek 'tarım' yapmaktadırlar.

Maymun Davranışlarına Dair Zorlama Yorumlar

Evrimciler şempanzeleri; yüz ifadesini ve duygusal durumu anlama ile iletişim yeteneği açısından da insanlara benzetir ve propagandalarına malzeme yaparlar. Ancak şempanzelerin bu yetenekleri de evrimcilerin iddiaları açısından bir anlam ifade etmez. Çünkü bunun gibi karmaşık sosyal davranışlar sergileyen daha birçok canlı vardır. Örneğin kargalar,

akrabaları söz konusu olduğunda başka kargaların yiyeceğini çalarken farklı davranır; imparator penguenleri ise uzun bir dönem sonunda yanına döndükleri ailelerini binlerce penguen arasından kolaylıkla tanıyabilirler…

İnsan, akıl sahibi bir varlık olarak davranışlarını çeşitli değerler açısından değerlendirebilir, doğru ve yanlışa dair kanaatlere varabilir. Bu özelliği, akla, vicdana ve ahlaki değerlere sahip olmasından kaynaklanmaktadır. Evrimciler ise, insanın bedenen ve zihnen hayali evrim sürecinde ortaya çıkmış olan bir canlı olduğu masalını bir dogma olarak benimsemişlerdir ve çeşitli gazete ve dergilerde insan ahlakının sözde evrimsel kökenlerine dair spekülasyonlar ortaya koymaktadırlar.

Bu alanda yaptıkları çalışmaların çoğunluğunu, insanın en yakın akrabası olduğunu ileri sürdükleri maymunlar üzerinde gerçekleştirirler. Maymunlar, evrimci araştırmacılar için adeta birer sembol haline gelmişlerdir. Bu canlılara baktıklarında sözde evrimsel tarihlerini gördükleri zannına kapılır, hayali maymun adamların insanlarla ne gibi benzer davranışlar ortaya koymuş olabileceğini kurgularlar. Bu kurgulamalar zamanla öylesine yoğun bir hal alır ki, bir süre sonra deney maymunlarını kendi istedikleri yönde yönlendirdiklerinin farkına bile varmaz, maymunlara 'yaptırdıkları numaralar'ın, varsayımlarını doğruladığı zannına kapılırlar.

Örneğin, Minnesota Üniversitesi'nden Jeffrey Stevens'ın maymun ahlakıyla ilgili zorlama yorumlar içeren çalışması bunlardan biridir. Stevens, bir mağaraya yerleştirdiği, bir tanesi aç olan bir grup maymuna bir miktar yiyecek verdikten sonra, yiyecek paylaşımının nasıl gerçekleştiğini incelemiştir. Araştırmacı, primatların aç arkadaşlarına nadiren yiyecek verdiklerini, ama çalma veya dövüşme olasılığında yiyecek paylaşımının oldukça sık gerçekleştiğini görmüştür.

Stevens'ın bu durumdan yaptığı çıkarım oldukça ilginçtir. Stevens, maymunların huzur elde etmek için yiyeceklerini verdiklerini ve bu davranışın bir ebeveynin çocuğuna susması için oyuncak almasına benzediğini söylemektedir. Ayrıca yiyeceklerin küçük lokmalar halinde olması durumunda maymunların komşularını daha çok rahatsız ettiklerini belirtmekte, bunu da bir dilencinin sadaka verenin cebini boşaltmaya eğilimli olmasına benzetmektedir.

Ancak elbette bu benzetmeler sadece araştırmacının hayalini yansıtmakta, evrim teorisine hiçbir bilimsel destek sağlamamaktadır. Maymun olmayan çok sayıda türün, yiyecek paylaşımı açısından incelenmesi, bu bakış açısı ile çeşitli insan davranışlarına benzetilebilir. İnsanlar kimi durumda bencil davranmakta kimi durumda cömertlik gösterebilmektedirler. Bu bozuk mantığa göre kuşların, sırtlanların ya da

herhangi bir canlı türünün paylaşımıyla insan davranışları arasında benzerlikler kurulabilecek; insanla kuşların ahlakının ya da insanla sırtlanın ahlakının benzeştiği söylenebilecektir.

Bu benzetmeler Darwinizm'e körükörüne bağlı bir araştırmacının dilediği yönde, dilediği miktarda kurguladığı hayallerden ibarettir. Yukarıda belirtildiği gibi, söz konusu araştırmacı, maymunların mağarada küçük lokmalara odaklanmalarını dilencinin sadaka verenin cebini boşaltmasına benzetmektedir. Bu araştırmacı bir başka deney ortamında yiyeceğini cömertçe paylaşan bir maymunla karşılaşabilir ve bunu yine kendi istediği şekilde yorumlayabilir.

Bu benzetmeler her şekilde mümkündür ve bilimsel kanıt oluşturmaktan bütünüyle uzaktırlar. Bunların sürekli tekrarı yoluyla ise insan ve maymunlar arasındaki sözde benzerliklerin zihinlerde yerleşmesi ve bunların tek taraflı yorumuyla evrim teorisine suni bir destek sağlanması umulmaktadır. Bir hafta saldırganlık; bir hafta fedakarlık; bir diğer hafta ise kıskançlık açısından benzerliklerin -teoriye destek sağlıyormuşçasına- karşımıza çıkarılmasından umulan budur. Geçersiz bir dünya görüşünü yaygınlaştırmak ve kitleleri bu yönde düşünmeye alıştırmak…

İnsan ahlakının kökenini tesadüfi ve amaçsız bir süreçte aramanın anlamsızlığı ortadadır. Darwinistlerin hayallerinde yaşayan evren, şuursuz tesadüflere dayandırdıkları, hiçbir varlık amacı olmayan bir evrendir. Oysa kainattaki her detay evrimcilerin bu iddialarını yalanlamaktadır; bu detayların başında insanın vicdanlı, şuurlu, iyi ve kötü kavramını bilen, ahlak sahibi bir varlık olması gelmektedir. İnsan yaratıldığı ilk günden beri insandır ve yaratıldığı ilk günden beri ahlaki değerlerin bilincindedir. Doğru ve yanlış arasında ayrım yapmamızı sağlayan faktör, ahlak kurallarıdır. Ahlak kurallarının varlığı da bu kuralları koyan bir Yaratıcı'nın varlığını kanıtlar. İnsanı yaratan, ona doğruyu ve yanlışı gösteren Yüce Allah'tır.

Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfal Suresi, 29)

Sonuç:

Doğada, yetenekleri olan ne kadar canlı olursa olsun, onların bu özelliklere sahip olmaları söz konusu canlıların insanla akraba olduğunu göstermez. Dolayısıyla maymunlardaki "insan benzeri" davranışlar da

insanın evrimi senaryolarına bir dayanak değildir. Evrimciler kendi önyargıları doğrultusunda hayali benzerlikler kurmakta, şempanzelerin insana benzer yönlerini çarpıtıp evrim propagandasında kullanmaktadırlar. Halbuki propaganda amacıyla sürdürdükleri iddia kendi teorilerine de aykırıdır: Çünkü hayali evrim ağacında insana çok uzak olarak belirtilen canlılar, insanın en yakın akrabası olarak gösterilen şempanzeden çok daha zeki davranışlar gösterebilmektedirler. Kısacası şempanze zekasının insanınkine en yakın olduğu; bunun da evrim kanıtı olduğu iddiası temelsiz bir aldatmacadan ibarettir.

“İNSAN BİYOLOJİK BİR MAKİNEDİR” YANILGISI

Materyalistler, her şeyin maddeden ibaret olduğu hezeyanları dolayısıyla insanın sadece biyolojik bir makineden ibaret olduğu yanılgısına kapılmışlardır. İnsanın özelliklerini araştıran evrimci bilim adamlarının konuya yaklaşımını da bu yanlış bakış açısı belirler. Çeşitli insan davranışlarıyla ilgili görünen kimyasalları, beyin bölgelerini veya genleri; incelenen insan davranışının "tek" etkin kaynağı olarak yorumlarlar. Ve topluma insanın fiziksel ve kimyasal etkileşimlerle yaşamını sürdüren, "biyolojik bir makine" olduğu propagandasını yaparlar. Ancak 'insan biyolojik bir makinedir' görüşünde derin bir yanılgı söz konusudur. Bu görüşün mantıksal ve bilimsel olarak hiçbir dayanağı bulunmamaktadır.

Bu düşünce kendi kendini çürütmektedir

Materyalistler, insan aklının da nöronların elektrokimyasal faaliyetlerinin bir ürünü olduğunu varsaymaktadırlar. Ancak nöronlar da nihayetinde, oksijen, karbon, azot ve hidrojen gibi atomların bir araya gelmesiyle oluşmuştur. Dolayısıyla 'insan biyolojik bir makinedir' iddiası, atomların bir araya gelip kendileri hakkında yorumlarda bulunduklarına inanmakla aynı şeydir. Bunun ise ne denli saçma bir düşünce olduğu

açıktır. Atomlar, bir çekirdek ve bunun etrafında dönen elektronlardan meydana gelirler ve düşünme yeteneği ile hissetme özelliğine sahip değildirler.

Atomlar neşeyi, sevgiyi, hoşgörüyü, tevazuyu, merhameti hissedemez, kendileri hakkında düşünüp muhakeme yapamazlar. İnsan bilinci, materyalizm için, içinden çıkılması mümkün olmayan bir açmaz oluşturmaktadır. Evrimci biyolog Julian Huxley, nöron faaliyetleri ile bilinç arasındaki ilişkiyi, 'Aleaddin'in Lambası' hikayesindeki madde üstü bir olaya benzetmiştir:

"Bilinçli hal kadar olağanüstü birşeyin nasıl olup da bir sinir hücresinin başlatıcı hareketi sonucu ortaya çıktığı, aynı Aleaddin'in lambası hikayesinde lambanın ovuşturulmasıyla cinin görünmesi kadar anlaşılmazdır..."115

Evrimcilerin "İnsan biyolojik bir makinedir" iddiası, aklın kaynağını beyindeki kimyasal etkileşimlere dayandırmaktadır. Kimyasal etkileşimlerin ürünü olduğu varsayılan bir teorinin ise doğruluğunu bilmek mümkün değildir ve bu sebeple de "insan bir makinedir" iddiası geçersizdir.

Bu düşüncenin propagandasında konu edilen çalışmalar bilimsel olarak güvenilir değildir

İnsanın biyolojik bir makineden ibaret olduğu propagandasının ana unsuru, belli bir davranışı kontrol ettiği iddia edilen genlerle ilgili medya haberleridir. (Örneğin kıskançlık geni, alkolizm geni veya saldırganlık geni vs.) Bu iddialar medyada yüksek sesle ilan edilir ancak istisnasız olarak her biri sessizce çürütülmüştür. Evrimci bilim dergisi Science'da bu konuyla ilgili olarak yayınlanan Genler ve Davranış başlıklı makalede şunlar ifade edilmektedir:

"Bilim adamları belli genlerin veya kromozom bölgelerinin davranış özellikleriyle bağlantılı olduğunu tekrar tekrar iddia ettiler ama elde ettikleri bulgulara [başka çalışmalarda] yeniden ulaşılamaması üzerine bunları geri çekmek durumunda kaldılar... Bu iddiaların hepsi büyük coşkuyla ilan edildi; hepsi popüler medyada sorgusuz sualsiz selamlandı ama hepsi artık itibardan düşmüş durumda."116 (vurgu bize ait)

Laboratuvar gerçekleri, insan davranışlarının genlerle yönetildiği yönünde hiçbir bilgi ortaya koymamaktadır. Ancak medyada genler ve davranışlar arasındaki bağlantı iddialarının abartılı reklamlarla duyurulması toplumda bazı insan davranışlarını yöneten genlerin

bulunduğu şeklinde yanlış anlamaya yol açmıştır. "Gen efsanesi" olarak isimlendirilen bu propaganda hiçbir bilimsel dayanağa sahip değildir.

İnsan, şuursuz atomların rastlantısal bir oluşumu veya biyolojik bir makineden ibaret değil, Yüce Allah'ın üstün bir akıl ve sonsuz bir kudret ile var ettiği bir canlıdır. Allah Kuran'da şöyle bildirmektedir:

"Andolsun, Biz insanı, süzme bir çamurdan yarattık. Sonra onu bir su damlası olarak, savunması sağlam bir karar yerine yerleştirdik. Sonra o su damlasını bir alak (embriyo) olarak yarattık; ardından o alakı (hücre topluluğu) bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne Yücedir". (Müminun Suresi, 12-14)

DİLİN EVRİMİ AÇMAZI

Bizler konuşurken düşüncelerimizi dil sayesinde düzenli kalıplar ve karşı tarafın anlayacağı şekilde anlamlı ifadelerle aktarırız. Tüm bunlar son derece özelleşmiş kas hareketleri ve söz dizimi gerektirdiği halde çoğu insan bundan haberdar bile değildir, böyle bir şeyi dikkate bile almayız. Biz sadece konuşmayı 'dileriz'. Konuşmak istediğimizde 100'e yakın kasın uyumlu şekilde kasılıp gevşeyerek sesler, heceler ve kelimeler çıkarması

ve özne, yüklem, zamir gibi ögelerin uygun sırada dizilmesiyle karşı tarafın anlayacağı cümleler ortaya çıkar. Bu kadar kompleks aşamalara dayalı bir yeteneği kullanmak için bizim 'dilemek' dışında neredeyse hiçbir şey yapmıyor oluşumuz, konuşmanın biyolojik yapılarla sınırlı bir yetenek olmadığını açıkça göstermektedir.

İnsanın konuşma becerisi, evrim sürecinin hayali gereklilikleriyle veya hayali mekanizmalarıyla açıklanamayan son derece kompleks bir yetenektir. Evrimciler, uzun çalışmalarına rağmen, son derece kompleks bir yetenek olan konuşmanın, basit hayvansı iletişim şekillerinden evrimleştiği yönündeki iddialarına kanıt göstermede kuşkusuz ki başarısız olmuşlardır. Pennsylvania Üniversitesi'nden David Premack'in, 'İnsan dili, evrim teorisi için bir utançtır'117 şeklindeki sözleri bu başarısızlığı net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Ünlü dil bilimci Derek Bickerton, 'utancın' sebeplerini şöyle özetlemiştir:

"Konuşma insan öncesi bir nesilden gelmiş olabilir mi? Hayır. Hayvan iletişimi yapılarına benzeşmekte midir? Hayır... Hiçbir maymun, yoğun eğitime rağmen, gramer kurallarının köklerine vakıf olamamıştır. Kelimeler nasıl ortaya çıktı, sözlerin dizilişi nasıl ortaya çıktı? Bu problemler konuşmanın evriminin kalbinde yatmaktadır."118

Yeryüzünde mevcut tüm diller komplekstir ve bu kompleksliğin kademeli olarak nasıl kazanılmış olabileceği evrimcilerce hayal dahi edilememektedir. İngiltere'nin en fanatik evrimci biyoloğu Richard Dawkins'e göre, en ilkel olarak bilinen kabile dilleri de dahil olmak üzere, Dünya üzerindeki her dil yüksek derecede komplekstir:

"Bu konuda en açık örnek konuşmadır. Hiç kimse nasıl başladığını bilmemektedir... Anlambilim yani kelimeler ve anlamlarının kökeni de eşit derecede belirsizdir. ...dünya üzerindeki binlerce dilin hepsi de çok komplekstir.

Bunun kademeli olarak geliştiğini düşünmeye eğilimliyim, fakat böyle olması gerektiği tam olarak açık değildir. Bazıları, belli bir yer ve belli bir zamanda tek bir zeka tarafından icat edildiğini ve aniden başladığını düşünür."119

W. K. Wilkins ve J. Wakefield adlı iki evrimci beyin araştırmacısı ise bu konuda şunları söylemektedirler:

"Dil evriminin geçiş aşamalarıyla ilgili delil yoktur. Buna rağmen, alternatif fikirleri kabul etmemiz zordur. Eğer türe özgü bazı özellikler parçalara ayrılmış bir şekilde evrimleşmiyorsa, bu durumu açıklamak için iki yol gözüküyor. Ya henüz keşfedemediğimiz bir güç, belki de İlahi bir müdahaleyle, olması gerektiği gibi yerleştirilmiştir. Ya da türlerin

gelişiminde nispeten ani bir değişikliğin, belki de bir tür spontane ve yaygın mutasyonun sonucudur... Ama böyle tesadüfi bir mutasyonun rastlantısal doğası, bu iddiayı şüpheli bir hale getiriyor. Daha önce belirtildiği gibi (Pinker and Bloom, 1990), dil gibi kompleks ve görünüşe göre görevlerine bu kadar ideal bir şekilde uygun bir sisteme yol açacak mutasyonun ihtimali yok denecek kadar düşüktür."120

Çok karmaşık bir hesaplama gerektirdiği göz önüne alındığında konuşma kuralları insanı hayrete düşürmektedir. İşte bu nedenledir ki, bazı insanlar için konuşma yeteneğinin nasıl kazanıldığı büyük bir sır olarak kalmaktadır. Noam Chomsky bunu şu şekilde ifade eder:

"Konuşmanın oluşumu ile ilgili olarak buraya kadar hiçbir şey söylemedim. Sebebi ise, söylenebilecek çok az şey olması. Dışarıdan görünen birkaç husus dışında, konuşmak büyük ölçüde bir sırdır."121

Evrimci ön yargılara saplanıp kalmayan birisi için ise konuşma becerisinin kaynağı çok açıktır. Bu yeteneği insana veren Yüce Allah'tır. Allah insanlara konuşmayı ilham eder ve onları konuşturur. Bu gerçek bir Kuran ayetinde şöyle haber verilir:

... Dediler ki: "Her şeye nutku verip-konuşturan Allah, bizi konuşturdu. Sizi ilk defa O yarattı ve O'na döndürülüyorsunuz." (Fussilet Suresi, 21)

Evrimciler, dilin dayandığı biyolojik yapıların kompleksliğini açıklayamadıkları gibi, dili mümkün kılan bilincin kökenini de açıklayamamaktadırlar. Maddeye hiçbir şekilde indirgenemeyen insan bilinci ve dildeki komplekslik, dilin üstün bir akıl tarafından tasarlandığını, bir diğer deyişle yaratıldığını göstermektedir.

İnsana konuşmayı öğreten Yüce Allah'tır. Allah bir Kuran ayetinde bu durumu şöyle bildirmektedir:

'Ve Adem'e isimlerin hepsini öğretti...' (Bakara Suresi, 31)

BİYOCOĞRAFYA HİKAYELERİ

Biyocoğrafya, canlıların yaşam alanlarının haritaları, bu alanların özellikleri, organizmaların yayılmasındaki sorunlar ile yaşam alanlarına göre gruplanmış türler gibi konuları içerir. Bu konuların evrim teorisinin iddialarıyla bir ilgisi yoktur. Nitekim biyocoğrafya konusunda yayınlanan kitaplar da sayfalarının çoğunluğunda evrim teorisi lehinde herhangi bir delil vermeyen verilerle doludur.122

Örneğin canlıların yeryüzündeki dağılımına bakıldığında türlerin genellikle global bir dağılım ortaya koymadıkları görülür. Türler daha çok belli iklim ve çevre şartlarına sahip alanlarda kümeler halinde yayılmışlardır. Evrimciler, Darwin'den bu yana bu yayılımı evrim kanıtı olarak göstermeye çalışmış ancak bu çabalar, coğrafi yayılımın "ana" canlı kategorileri açısından, herhangi bir evrim senaryosuna oturtulamaması yüzünden sonuçsuz kalmıştır.

New York Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden G. Nelson ve N. Platnick, Sistematik ve Biyocoğrafya isimli uzmanlık kitaplarında, bu alanda yapılan çalışmaları değerlendirmiş ve vardıkları sonucu şöyle açıklamışlardır:

"Bu nedenle biyocoğrafyanın (veya canlıların coğrafi dağılımlarının) evrimin lehinde veya aleyhinde bir delil sunmadığı sonucuna varıyoruz."123

Bu sebeple biyocoğrafyanın bulguları evrim teorisi için bilimsel kanıt oluşturmamaktadır. Evrimcilerin "Bu canlı burada yaşıyor demek ki burada evrimleşmiş, şu canlı da orada yaşıyor demek ki orada evrimleşmiş" gibi iddiaları hayal gücüne dayalı masallardan ibarettir.

İnsan Aklının Evrimi Propagandası Niye Çürüktür?

İnsan, diğer canlılarla biyolojik açıdan bazı benzerlikler taşısa da, medeniyet kurmuş bir canlı olarak eşsizdir. Üniversiteler, hastaneler,

fabrikalar inşa etmiş, devletler kurmuş, besteler yapmış, olimpiyatlar düzenlemiş, uzaya gitmiş olan insan, tüm bunları aklı sayesinde başarmıştır. Evrimciler insan aklının, sözde yaşayan en yakın akrabası olarak kabul ettikleri şempanzelerle ayrıldıktan sonra yaşanan süreçte evrimleşerek bugünkü halini aldığını iddia ederler. Aklın sözde evriminde var olduğunu iddia ettikleri sıçramaları ise beyinde meydana gelen rastlantısal değişimlere ve alet yapımı yeteneğinin geliştirici etkisine dayandırırlar. Bu iddialarını TV belgesellerinde sık sık karşımıza çıkarır ve önce taştan bıçak, sonra da mızrak yapmayı öğrenen hayali maymun adamların hikayesini anlatırlar. Ancak bu propaganda geçersizdir. Bizlere aktarılan senaryolar bilimsel gösterilmeye çalışılmalarına karşın tamamen bilim dışıdır ve tek kaynakları Darwinist önyargılardır. Ve kuşkusuz en önemlisi insan aklının maddeye indirgenemez oluşudur. Bu gerçek materyalizmin geçersizliğini belgeleyerek aklın evrimi iddialarını temelinden yıkmaktadır.

Gerçekte aklın evrimle ortaya çıktığını iddia eden evrimciler, ilkel bir akıl seviyesine sahip olmanın neye benzediğini kişisel olarak tecrübe etme ve sözde evrimsel süreçteki şartları tekrarlama imkanına sahip değildirler. Nature dergisinin editörü Henry Gee, bir evrimci olmasına karşın sağduyulu bir yaklaşım göstermekte ve bu tür iddiaların bilim dışı olduğunu açıkça kabul etmektedir:

"Mesela, insanın evriminin, vücudun duruşu, beyin hacmi ile ateş, alet kullanımı gibi teknolojik başarılar ve lisanın ortaya çıkmasını sağlayan el-göz koordinasyonundaki gelişmelere bağlı olarak geliştiği söylenir. Ancak bu gibi senaryolar subjektiftir. Deneylerle asla test edilemezler, öyleyse bilimsel değildirler. Genelde kullanımda olmaları, bilimsel testlere değil, sahiplerinin iddia ve otoritesine dayanır."124

Bu tür senaryolar bilim dışı olmalarının yanı sıra mantıksal açıdan da tutarsızdırlar. Evrimciler sözde evrimle oluşan akıl sayesinde alet kullanımının başlayıp geliştiğini; alet kullanımı sayesinde de aklın geliştiğini savunmaktadırlar. Oysa böyle bir gelişim ancak insan aklı zaten mevcutken mümkündür. Bu anlatıma göre ilk olarak teknolojinin mi yoksa aklın mı evrimle ortaya çıktığı sorusu cevapsızdır.

Darwinizm'in etkili eleştirmenlerinden Phillip Johnson bu konuda şunları yazar:

"Aklın ürünü olan bir teori, teoriyi üreten aklı uygun bir şekilde asla açıklayamaz. Mutlak doğruyu keşfeden üstün bilimsel aklın hikayesi ancak ve ancak aklı verilmiş bir yetenek olarak kabul ederseniz tatmin edicidir. Aklı kendi icatlarının bir ürünü olarak açıklamaya çalıştığımız anda, çıkışı olmayan aynalı bir koridora girmişizdir."125

Evrimciler, aklın rastlantısal olarak geliştiği iddialarına dayanak olarak iki faktör gösterirler. Birincisi mutasyondur. Ancak mutasyonların aklı evrimleştirdiği iddiasının saçmalığı ortadadır. Mutasyonlar etkili oldukları zaman organizmada önemli bozukluklar meydana getirirler. Beyinde meydana gelmiş ve kişiyi zihinsel faaliyetler açısından daha ileri bir seviyeye ulaştırmış tek bir mutasyon dahi bilinmemektedir. Bu gerçeklere rağmen, mutasyonların insan aklını geliştirebileceğini iddia etmek, yüksekten yere doğru atılan bir radyonun düştüğünde bir televizyona dönüşebileceğini iddia etmek kadar saçmadır.

George Marshall Enstitüsü başkanı Robert Jastrow bu saçma iddianın dayandığı mantığı şöyle ifade eder:

"İnsan gözünün rastlantı ürünü olduğunu kabul etmek zordur; ancak insan zekasının, atalarımızın beyin hücrelerinde meydana gelen rastlantısal tahribatların ürünü olduğunu kabul etmek daha da zordur."126

Darwinistlerce, aklın sözde rastlantısal gelişimine dayanak gösterilen ikinci faktör ise "ortaya çıkma olgusu"dur. Darwinistler bunu, "tesadüf eseri gerçekleşen bir rastlantının, hiç beklenmeyen bir başka şeyin ortaya çıkışına yol açabileceği fikri" olarak tarif etmektedirler. Bunun "klasik bilimsel örneği"nin su olduğunu iddia ederler. Buna göre oksijen ve hidrojen kendi başlarına suya benzer bir özellik taşımamakta, ancak belli oranda birleştiklerinde ortaya çıkan su molekülleri de önceden tahmin edilemeyen özellikler ortaya koymaktadır.

Bu mantığa göre, insan bilincinin kökeninde, beyin kimyasında meydana gelen rastlantısal bir değişimin yattığı varsayılmaktadır.

Ancak bu benzetme sadece bir aldatmacadan ibarettir. Çünkü herkes gayet iyi bilir ki, insan bilinci su örneğindeki gibi kurala bağlı ve basit bir olgu değildir. Örneğin bir insan, yanında olmadığı halde aile yakınlarının görünümlerini ve seslerini hayal edebilir. Elbette görüntü ve seslerini sanki yanındalarmış gibi hissetmesi, beynindeki atomların belli kurallara göre birleşmesinden değil, kendi dilemesinden kaynaklanır. Kısacası beklenmedik özellikler ortaya koysalar da atomlar akıl artışıyla ilgili değildirler.

İnsan aklıyla ilgili Darwinist iddiaları temelinden geçersiz kılan nokta ise, teorinin dayandığı materyalist felsefenin insan aklına açıklama getirme ihtimalinin olmamasıdır.

Modern bilim, insan aklının, materyalistlerin iddia ettiği gibi beyin hücreleri arasındaki alışverişlerden kaynaklanmadığını göstermiştir. Modern teknoloji ürünü gelişmiş tarama cihazları, materyalistlerin, beyinde akıl meydana getiren bir bölge veya süreç beklentilerini boşa çıkarmıştır. İnsan aklına maddeci bir açıklama getirilememektedir.

Colin McGinn materyalizmin bu çıkmazını daha açık bir şekilde şöyle dile getirir:

"Uzun bir süredir beden-zihin problemini çözmeye çalışıyoruz. Bütün çabamıza rağmen bir sonuç alamadık. Bu problem gizemini hala sürdürüyor. Bana kalırsa bu sırrı çözemediğimizi samimi bir şekilde itiraf etmenin vakti geldi."127

Matematikçi ve teolog William A. Dembski ise bilince, beyin kaynaklı bir açıklama getirilmesi ümitlerinin tükendiğini şöyle dile getirir:

"Felsefecilerin genel olarak "planlamalı yaklaşımlar" (propositional attitude) adını verdikleri amaçlar ve istekler boyutuna gelindiğinde, bilinç bilimcilerinin bu olguyu nörolojik düzeyde anlamak ümidinden zaten vazgeçmiş oldukları görülür... Materyalizme olan bağlılık sürse de, insan aklını nöron düzeyinde açıklama ümidi artık ciddi bir düşünce değildir..."128

Beyinde, materyalistlerin umduklarının aksine, akıl ortaya çıkaran bir nitelik olamayacağı açıktır. Çünkü beyindeki hücreler oksijen, karbon, nitrojen gibi şuursuz atomlardan meydana gelmektedir. Elbette bu atomlar "düşünemez", "bilemez", hatırlayamaz" ve "sevemezler". Ayrıca bu atomlar yeryüzünde yaşamakta olan milyarlarca insanın beyninde aynıdır. Ancak milyarlarca farklı insan, beyinlerinde aynı atomları taşımalarına karşın milyarlarca farklı kişilik ortaya koyarlar. Aynı durumlarda farklı duygu ve düşünceler ortaya koyabilen tüm bu insanları, bir atom yığını kabul eden materyalist felsefenin ne büyük bir safsata olduğu ortadadır.

Modern bilimin bulguları, insana sadece maddeden meydana gelen sorumsuz bir varlık olduğunu söyleyen materyalizmi yalanlamaktadır. Bilimin gösterdiği gerçek, insan aklının temelinde doğaüstü bir bilincin bulunduğudur.

Şüphesiz bu durum, Kuran'da bize bildirilen önemli bir gerçeği doğrulamaktadır. İnsan aklının kaynağı, Yaratıcımız olan Allah'ın insana üflediği ruhtur. Allah Kuran'da bizlere bu gerçeği şöyle haber vermektedir:

Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 9)

EVRİMCİLERİN SAHTE İLAHI: DOĞA

Evrimciler doğada üstün bir yaratılış olduğu gerçeğini kabul etmekten kaçınmakla birlikte, yaşamın devamını mümkün kılan biyolojik yapılar karşısında hayranlıklarını dile getirmekten kendilerini alamazlar. Ancak bunu yaparken övgüler yağdırdıkları özellikleri, sahte bir ilaha atfederler. Bu sahte ilahın adı 'Doğa'dır. (Allah'ı tenzih ederiz) Evrimcilerin anlatımlarına göre bu sahte ilah canlılara sözde şefkat duymakta, onlara ihtiyaçları olan organları vermekte, yaşamın sürekliliğini sağlamaktadır. Düşünmekte, karar vermekte, durum değerlendirmesi yapmaktadır. Genellikle Tabiat Ana şeklinde başlayan cümlelerle bu sahte ilahtan, doğadan, kişilik ve akıl sahibi bir varlık gibi söz ederler. Buna göre doğa, kimi zaman canlılara ihtiyaçlarını veren bir ana, kimi zaman onlara mükemmel bir işlevselliğe sahip sistemler sağlayan bir mühendis, kimi zaman ise canlı türlerini eleyen ve sözde bunlardan yeni canlılar oluşturan ve bu şekilde türleri evrimleştiren bir seçicidir.

Doğada çok açık bir mükemmellik vardır. Ancak bunun doğaya atfedilmesi çok saçmadır. Evrimcilerin "Tabiat ana"sı, bildiğimiz taş, toprak, su, ağaç, bitki, vs.den oluşur. Acaba bunlardan hangisinin, organeller, hücreler, organlar ve sistemler yaratmaya ve bunlardan milyonlarca farklı canlı türü meydana getirmeye gücü olabilir? Hangisinin canlılara bilinçli ve akıl yüklü eylemler yaptırması mümkün olabilir? Elbette doğanın böyle bir gücü bulunmamaktadır. Doğa, bir yaratıcı güç değil, sadece bir malzemedir.

Söz gelimi insana zevk veren bir tablo, her zaman için bir ressamın varlığını gösterir. Mükemmel bir sanat eseri olan bir tabloyu inceleyen birisi tablodan aldığı zevkle 'boyalar ne güzel resimler yapmış, ne güzel desenler yaratmış' demeyecektir. Boyaların kendi başlarına resim yapmaya güçlerinin olmadığı, bir ressam tarafından bilinçli olarak kullanıldıkları ortadadır. "Tabiat ana" gibi kavramlar, ya da "doğa insana şu yeteneği vermiş, doğa insanı böyle yaratmış" gibi klişeleşmiş sözler de, son derece aynı şekilde mantıksız ve aldatıcıdır.

Tablonun ressama işaret ettiği gibi, doğa da üstün akıl sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını gösterir. Kaya, toprak, hava ve su gibi cansız maddelerden meydana gelen doğa; yaşamın devamı için gerekli doğa kanunlarını, yaşamın temelinde bulunan 'bilgi'yi, birbirinden üstün harikalıklarla donatılmış milyonlarca canlı türünü, bir tavus kuşunun tüylerindeki mükemmel renk ve desenleri ve kendisini merak edip araştıran bilim adamlarını var edemez.

Evrimciler, doğada hangi canlı neye ihtiyaç duyuyorsa, bu ihtiyaca hemen cevap veren ona göre sözde bir evrim başlatıp canlıya yeni özellikler katan 'sihirli' bir mekanizma olduğunu sanmaktadırlar. Bu hayali

irade, aslında evrimcilerin farkında olmadan tapındıkları tesadüf putudur. Oysa gerçekte putların hiçbir şeye gücü yetmez. 'Doğa'nın da, 'tesadüf'ün de canlılar yaratmak ve bunları geliştirmek gibi bir gücü yoktur.

Doğa, içindeki tüm canlılar ve sistemlerle tüm bunları yaratmaya güç yetiren, sonsuz kudret ve akıl sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını işaret eder. Allah sonsuz bilgi ve kudretiyle doğayı var etmiştir ve onu her an ayakta tutmaktadır. O, tüm alemlerin Rabbi'dir, yoktan var edendir. Dilediği an, her birini ve dilediği kadarını daha yeniden yaratmaya güç yetirendir. Yüce Allah Furkan Suresi'nde şöyle buyurmaktadır:

Göklerin ve yerin mülkü O'nundur; çocuk edinmemiştir. O'na mülkünde ortak yoktur, her şeyi yaratmış, ona bir düzen vermiş, belli bir ölçüyle takdir etmiştir.

O'nun dışında, hiçbir şeyi yaratmayan, üstelik kendileri yaratılmış olan, kendi nefislerine bile ne zarar, ne yarar sağlayamayan, öldürmeye, yaşatmaya ve yeniden diriltip-yaymaya güçleri yetmeyen bir takım ilahlar edindiler. (Furkan Suresi, 2-3)

HİYERARŞİK SINIFLAMA HAKKINDAKİ EVRİMCİ YANILGILAR

Bazı evrimciler canlıların; familya, takım ve alem kategorilerinde hiyerarşik bir sistemle sınıflanabilir olmalarını hayali evrimsel sürecin kanıtı olarak öne sürmektedirler.

Ancak hiyerarşik sınıflamanın bir evrim kanıtı olarak savunulması geçersizdir. Çünkü öncelikle yaşam formlarının hiyerarşik olarak sınıflanabilir olması evrimcilerce ortaya atılıp sonradan doğrulanmış bir öngörü değildir. Modern sınıflama sisteminin babası olan İsveçli bilim adamı Carl Linnaeus, yoktan yaratılışa inanmış bir bilim adamıdır ve bu sınıflamanın yaratılış ürünü olduğunu kabul etmiştir.

Hiyerarşik olarak sınıflanabilir olma özelliği, tasarım ürünlerinin iyi bilinen bir özelliğidir. Örneğin taşıtlar, kara, hava ve deniz taşıtları olarak sınıflandırılabilir, bunlar daha alt kategorilere ve bu alt kategoriler de daha küçük alt kategorilere ayrılabilir. Ancak böyle bir sınıflama, söz konusu taşıtların tesadüfi bir evrim sürecinde ortaya çıktıklarını göstermez.

Nitekim Oxford Üniversitesi zooloğu Mark Ridley, New Scientist dergisinde yayınlanan bir makalesinde, bunu şöyle ifade etmektedir:

"Türlerin hiyerarşik olarak genuslara, ailelere, ve bu şekilde başka kategorilere sınıflandırılabilir olması evrim lehinde bir argüman değildir. Herhangi bir obje grubunu, varyasyonları evrimsel olsun ya da olmasın hiyerarşik olarak sınıflamak mümkündür."129

Sınıflamanın evrim kanıtı olarak kullanılamayacağını gösteren çok önemli bir gerçek daha vardır: Canlılar aleminde birbirinden morfolojik

(yapısal) olarak ayırt edilebilir 'türler' bulunması evrim teorisi adına bir çelişkidir.

Nitekim Charles Darwin bu durumun teorisi için oluşturduğu açmazı şu sözlerle ifade etmiştir:

Eğer türler başka türlerden kalıtım yoluyla ve fark edilmeyecek derecede küçük kademelerle ortaya çıkmışsa, neden, her yerde sayısız geçiş formu görmüyoruz?

Neden doğanın bir karmaşa halinde olmadığını, bunun yerine, türlerin belirgin olarak birbirlerinden ayrılabilir olduğunu görüyoruz?130

Türlerin birbirinden ayırt edilebilir olduğu ve biyolojik olarak daha üst hiyerarşiler altında sınıflanabilir olduğu bir canlılar alemi, evrim teorisinin varsayımlarını desteklememektedir. Darwinizm'in, canlılardaki benzerliklerin sebebi olarak öne sürdüğü mekanizmaların, türleri evrimleştirici hiçbir gücünün bulunmayışı dikkate alındığında şu gerçek ortaya çıkmaktadır:

Canlılar arası ilişkilerde Carl Linneaus haklı çıkmış, Charles Darwin yanılmıştır.

Canlılar birbirlerinden tesadüfi olarak evrimleşmemiş, onları Yüce Allah yaratmıştır.

O, gökleri dayanak olmaksızın yaratmıştır, bunu görmektesiniz. Arzda da, sizi sarsıntıya uğratır diye sarsılmaz dağlar bıraktı ve orada her canlıdan türetip yayıverdi. Biz gökten su indirdik, böylelikle orada her güzel olan çiftten bir bitki bitirdik. Bu, Allah'ın yaratmasıdır. Şu halde, O'nun dışında olanların yarattıklarını Bana gösterin. Hayır, zulmedenler, açıkça bir sapıklık içindedirler. (Lokman Suresi, 10-11)

ÇARESİZ DARWINİSTLERİN SANAL GİRİŞİMİ: BİLGİSAYAR SİMÜLASYONLARI

Darwinistler, bugüne kadar doğada, fosil kayıtlarında veya laboratuvarda canlılardaki kompleks özelliklerin aşama aşama kazanılmış olduğu iddiasını ispatlayabilecek hiçbir bilimsel kanıt gösterebilmiş değillerdir. Bu sebeple senaryolarını sanal alem üzerine geliştirirler. Geliştirdikleri yazılım platformlarında dijital organizmalar kurgulamakta, programı çalıştırmakta ve sonra da heyecanla bunların doğal seleksiyon ve mutasyonlarla nasıl evrimleştiğine dair masallar anlatmaktadırlar. Ancak bilgisayar ortamında (in silico) yapılan bu tip deneyler, bilgisayarların verilen komutları yerine getirebildiğini kanıtlamaktan başka bir iş başarmamaktadır.

Bu deneyler, evrim teorisinin varsaydığı amaçsız, tesadüfi bir süreç değil, bir hedefe doğru bilinçli şekilde yönlendirilen bir süreçtir. Örneğin bu deneylerdeki dijital organizmalar, matematiksel yeteneklerine göre 'ödüllendirilen' küçük bilgisayar programlarıdır. Başarılı işlemler yapan bir dijital organizmanın çoğalarak daha fazla başarı elde edebileceği bilgisayar zamanı kazanmasına izin verilmektedir.

Daha da önemlisi, bir 'dijital' organizma, bir 'biyolojik' organizma için asla bir yedek olamaz. Tek bir ökaryot hücreyi ele alalım ve Darwinistlere soralım: Acaba kurguladıkları atari oyununda, hücrede bulunan şu kompleks yapı, işlev ve/veya süreçlerden hangisinin 'silikon' karşılıkları mevcuttur?

Çekirdek? Hücre zarı? Sitoplazma? Enzim? Protein? Kromozomlar? Ribozom? DNA kopyalaması? RNA tercümesi? DNA ve RNA'daki hataların düzeltilmesi sistemi? Mitoz bölünme? Mayoz bölünme?...

Biz cevap verelim: Hiçbirinin.

Nitekim Nature dergisinin 9 Ocak 2003 tarihli sayısında kimyacı Steven A. Benner tarafından yayınlanan bir makalede 'sentetik biyoloji'yle ilgili bazı yorumlar yapılmış ve simülasyonların gerçeğe uzaklığını açığa çıkaran şu ifadelere yer verilmiştir:

"Replikasyonu ve evrimi in silico olarak simüle eden bilgisayar modelleri nispeten daha kolaycıdır. Bir bilgisayar programı mutasyona uğrayabilir ama çalışmaya devam edebilir. Ancak gerçek moleküller, yapılarında çok küçük bir değişiklik olsa bile, genellikle dramatik ölçüde değişime uğrarlar."131

Bir bilgisayar uzmanı olan Kevin Kelly'nin şu sözleri ise daha çarpıcıdır:

"Çok kapsamlı incelememize rağmen, kayıtlı tarihte yeni türlerin doğada ortaya çıktığına şahit olmadık. Aynı zamanda ve çok ilginç bir şekilde, hayvan ıslahı çalışmalarında da yeni türlerin ortaya çıktığını görmedik. Buna, meyve sineği çalışmalarında yüz milyonlarca nesilde hiç yeni tür ortaya çıkmaması da dahildir ki bunlarda türleşmeyi ortaya çıkarmak için sinek popülasyonlarına hafif ve yoğun baskılar kasıtlı olarak uygulanmıştır. Ve henüz "tür" teriminin bir anlam taşımadığı bilgisayar yaşamında, bir başlangıç sıçramasının ötesinde fışkıran, tamamen yeni tür çeşitlilik artışı görmeyiz.

Doğada, ıslah çalışmalarında ve yapay yaşamda varyasyonun ortaya çıktığını görürüz. Ancak daha büyük ölçekli değişimlerin yokluğunda, varyasyonun sınırlarının dar ve genellikle tür içinde sınırlı olduğunu da görürüz... Henüz hiç kimse, fosil kayıtlarında, gerçek yaşamda veya bilgisayar yaşamında, doğal seleksiyonun, kompleksliği bir sonraki

seviyeye pompalamasından kaynaklanan geçiş anlarına şahit olmamıştır. Türlerin etrafında bir yerlerde bu kritik değişime engel olan veya onu gözümüzden kaçırmamıza yol açan şüpheli bir bariyer vardır.132

Darwinistleri, sanal dünyada sözde ispatlanan hayallerini terk edip, gerçek dünyayı görmeye ve doğanın gerçeklerinin evrim teorisini yalanladığını kabullenmeye davet ediyoruz.

REKONSTRÜKSİYON (HAYALİ ÇİZİMLER)

ALDATMACASI

Evrimciler, teorilerini destekleyecek bilimsel deliller bulma konusundaki başarısızlıklarını çeşitli propaganda yöntemleri ile kamufle etmeyi amaçlarlar. Bu propagandanın en önemli unsuru "rekonstrüksiyon"dur. Rekonstrüksiyon, "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası, hatta tek bir dişi bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğünüz "maymun adam"ların her biri birer hayali çizim yani rekonstrüksiyondur.

Özellikle insanın evrimi konusunda evrimciler, ellerindeki fosil örnekleri üzerinde tamamen hayal gücüne dayanarak tahmin yürütürler. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanır. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, "benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş teori, daima gerçek verilere baskın çıkar", derken bu gerçeği vurgular.133

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olan yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin, fosil kayıtlarında delil vermemiş olan bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnest A. Hooton bu durumu şöyle açıklar:

Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların, altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.134

Kısacası rekonstrüksiyonlar evrim teorisi için hiçbir bilimsel destek sağlamamaktadır. Bunlar tam aksine, teorilerine kanıt bulamayan evrimcilerin çaresizliklerini yansıtır. Çünkü bilimsel kanıtlar gösterme konusundaki acizliklerini, hayalgücü ve sanatkarlardan aldıkları yardımla örtbas etmeye ve toplumu yanıltmaya çalışmaktadırlar. Bunu da daha çok müzelerde sergiledikleri rekonstrüksiyonlarla gerçekleştirirler. Bunun ne denli aldatıcı, bilim dışı bir çaba olduğunu göstermek için, evrimcilerin rekonstrüksiyon hileleriyle ilgili bazı örnekleri sergilemekte fayda vardır:

Evrimci Hileleri Sergisi: Rekonstrüksiyonlardan Bir Derleme

1. Bazı Göz Boyayıcı Çizim Örnekleri

Evrimciler, rekonstrüksiyonlarda burun ve dudakların yapısı, saçların şekli, kaş biçimi ve kıllar gibi fosil izi bırakması oldukça zor olan özellikleri kasıtlı olarak evrimi destekleyici nitelikte şekillendirirler. Ortaya çıkardıkları hayali varlıkları, aileleriyle yürürken, avlanırken veya günlük hayatın başka bir kesitinde gösteren ayrıntılı resimler hazırlarlar. Oysa bu çizimler tamamen birer hayal ürünüdür ve hiçbir fosil karşılıkları yoktur.

2. Bir Kafatasına Üç Farklı Çizim!

Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. Australopithecus robustus (Zinjanthropus) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon (altta), bunun ünlü bir örneğidir.

3. Java Adamına Birbirinden Farklı İki Çizim!

Java adamının birbirinden tamamen farklı olan bu iki çizimi, fosillerin evrimciler tarafından nasıl hayali biçimde yorumlandığının iyi bir örneği...

4. Evrimcilerin Sınırsız Hayal Gücünün Bir Ürünü Daha!

Yukarıda sağda yer alan rekonstrüksiyon çizim, Akşam gazetesinde yayınlanmıştır. (Akşam, "3 Milyon Yıl Önce En Güzel Kadındı", 16 Ocak 2003). Bu çizimlerin kaynağı olan kemikler ise solda görülmektedir. Bu rekonstrüksiyon, hileli Darwinizm propagandasının klasik bir örneğidir. Rekonstrüksiyonda maymunla insan arası özellikler kasıtlı olarak oluşturulmuştur. Bu çizim, kıllarla kaplı bir vücut, kahverengi deriyle kaplı bir yüz, basık bir burun ve öne çıkık bir çeneye sahip olduğu halde ona insansı özellik veren anlamlı gözlerle donatılmıştır. Bu yetersiz ve dağınık kemiklerden böyle bir yüz çıkarmakla amaçlanan, bilimsel delillerden yola çıkıp gerçekçi bir sonuca ulaşmak değil, tamamen hayal gücü kullanılarak yapılan üretimleri, bilimsel sonuç gibi gösterme çabasıdır.

5. Sahtekarlık Ürünü Embriyo Çizimleri

19. yüzyılın sonlarında Ernst Haeckel isimli evrimci bilim adamı, embriyonik gelişimle ilgili evrimci bir görüş ortaya attı. Haeckel, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında, sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. (Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü iddia etti.) Bu iddiasını ise bizzat kendisine ait olan çizimlerle desteklemeye çalıştı. Ancak kısa bir süre sonra iddiasının geçersizliği anlaşıldı. Çizimleri de kasıtlı olarak çarpıttığı ortaya çıktı. Yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey değildi:

"Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor."135

Evrimciler için çizimlerin bilim dışı olması, sahtekarlık ürünü olması önemli değildi. Onlar için önemli olan sahte çizimler yoluyla da olsa evrimci düşüncenin yaygınlaştırılmasıydı. Nitekim sahte olduklarını bile bile Haeckel'in çizimlerini ders kitaplarına soktular. Bunları öğrencilere bir yüzyılı aşkın süre boyunca evrim kanıtı olarak sundular, onları aldattılar.

6. "Nebraska Adamı" Diye Tanıttıkları Diş, Bir Domuza Ait Çıktı!

Aşağıdaki resim, Illustrated London News gazetesinin 24 Haziran 1922 tarihli baskısında yayınlandı. Resimlerde bir maymun adam ve ailesi doğal ortamlarındaymış gibi detaylı olarak çizilmişti. Ancak bu detaylı senaryonun ve yapılan hayali çizimin dayanak noktası, "tek bir fosil azı dişiydi". Söz konusu fosil diş, ABD'de Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, ele geçirilen ve Plieocen Dönemi'ne ait olan bir fosildi. Evrimciler bu dişin, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşıdığını iddia ettiler. Nebraska Adamı (Hesperopithecus haroldcooki) olarak isimlendirdikleri bu hayali maymun adamı, rekonstrüksiyon çizimlerle birlikte topluma insanın evrimi senaryosunun kanıtı olarak sundular.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, Prosthennops cinsinden yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir türüne ait

olduğu anlaşıldı. Sonuçta Hesperopithecus haroldcooki literatürden sessizce çıkarıldı. Ama yıllarca varlığını sürdürmüş olan bu yanılgıyı gidermek, hayali maymun adam çiziminin zihinlerde kalan izlerini gidermek için hiçbir çaba ortaya konmadı.

7. Archaeoraptor Rekonstrüksiyonları: "Tutkallanmış" Ara Form!

National Geographic dergisi, 1999 Kasım sayısında, aşağıdaki dino-kuş rekonstrüksiyonlarını yayınladı. Bunlar, kanatlanıp uçmak üzere oldukları izlenimi vermek maksatlı üretilmiş tüylü dinozorların resim ve maketleriydi. Dergi, bu göz boyayıcı resimlerin eşliğinde kuşların dinozorlardan sözde evriminin kanıtlarının bulunduğunu tüm dünyaya sansasyonel bir şekilde ilan etti. Çizimlerin kaynağı, Çin'de ele geçirilen bir fosildi. Ancak iki yıl sonra fosille ilgili çarpıcı bir gerçek ortaya çıktı. Bu çizimlere ilham kaynağı olan Archaeoraptor isimli fosil büyük bir bilim sahtekarlığı ürünüydü. Fosil, kuş ve dinozor fosillerinin "tutkallanmasıyla" oluşturulmuştu.

ABD'deki ünlü Smitsonian Enstitüsü'nün kuşlarla ilgili bölüm başkanı olan Dr. Storrs L. Olson, bu fosilin sahte olduğuna dair daha önceden National Geographic'i uyardığını, ancak dergi yönetiminin bunu tamamen gözardı ettiğini açıkladı.136 Olson, USA Today gazetesine yaptığı açıklamada ise, "Problem şu ki, fosilin sahte olduğu belli bir aşamada National Geographic tarafından da anlaşılmıştı, ama bu bilgi açıklanmadı" diyordu.137 Yani National Geographic, tüm dünyaya büyük evrim delili olarak gösterdiği fosilin sahte olduğunu anlamasına rağmen, aldatmacayı sürdürmüştü.

Sonuç: Rekonstrüksiyonlar Evrim Teorisinin Bir Aldatmaca Olduğunun Delillerindendir

Evrim teorisini desteklemek uğruna yapılan tüm bu bilimsel sahtekarlıklar ya da ön yargılı değerlendirmeler, bu teorinin bilimsel bir açıklamadan ziyade, bir tür ideoloji olduğunu açıkça göstermektedir. Bu ideolojinin fanatik taraftarları, evrimi her ne pahasına olursa olsun ispatlama çabası içindedirler. Ya da teoriye o denli dogmatik bir biçimde bağlanmışlardır ki, ellerine geçen her bulguyu, evrimle hiçbir ilgisi olmasa da, teorinin büyük bir kanıtı olarak algılamaktadırlar. Bu kuşkusuz bilim adına düşündürücü bir tablodur; çünkü bilim dünyasının temelsiz bir dogma uğruna yanlış yönlendirildiğini gösterir.

Oysa bilimin gösterdiği önemli bir gerçek vardır. Canlılar yaratılmışlardır. Yeryüzünde, en mükemmel yapıları, özellikleri ve davranışlarıyla birlikte bir anda, Yüce Allah'ın "Ol" emri ile var olmuşlardır. Bilim adamlarının canlılar üzerinde tespit ettikleri her incelik, her güzellik, bu önemli gerçeği açıkça sergilemektedir. Bu gerçek, evrimcilerin sahtekarlıkları ile, yalan ve hile üzerine kurulu delilleriyle, kesin olarak örtbas edilemez. Evrimci sahtekarlıklar eninde sonunda ortaya çıkacak ve evrim savunucuları için birer utanç vesilesi olmaya devam edecektir.

Andolsun, daha önce onlar fitne aramışlardı. Ve sana karşı birtakım işler çevirmişlerdi. Sonunda onlar, istemedikleri halde hak geldi ve Allah'ın emri ortaya çıkıp-üstünlük sağladı. (Tevbe Suresi, 48)

PRİMATLARDAKİ ORTAK YAPILAR EVRİM KANITI DEĞİLDİR

Primatlar anatomik özellikleri açısından ağaçta yaşamalarını mümkün kılan yapılara göre gruplanırlar. Evrimciler ise bu gruplamaları kendi ön yargılarına göre evrim çağrıştıracak terimlerle etiketlerler. Şempanze, goril ve orangutan gibi iri maymunların evrimcilerce 'gelişmiş' primatlar; daha küçük olanların örneğin lemurun ise 'aşağı' primatlar grubuna dahil edilmesinin mantığı budur. Primatlarla ilgili, 'öncül', 'aşağı', 'gelişmiş' yorumları sadece evrimci ön yargıların bir ürünüdür. Evrimciler bu tip evrim çağrıştırmayı amaçlayan kelimeler kullanarak primat grupları

arasında bir soy bağı bulunduğu izlenimi vermekle de bir aldatmaca ortaya koyarlar. Oysa evrimcilerin elinde böyle bir soy bağının bulunduğuna dair hiçbir bilimsel kanıt bulunmamaktadır.

Bu durum sadece evrimcilerin "gelişmiş primatlar" olarak nitelendirdikleri canlıların değil, genel olarak tüm primatların kökeniyle ilgili olarak böyledir. Evrimciler primatların kökeni konusunda tam anlamıyla karanlıktadırlar. Fiziksel antropoloji profesörü A. J. Kelso'nun şu sözleri bu durumun açık göstergelerindendir:

"Böcekçilden primata geçiş, fosillerle belgelendirilmemiştir. Geçişle ilgili bilginin temeli, yaşayan formlara bakılarak yapılan çıkarımlardır."138

Evrimci paleoantropolog Elwyn Simons bu konuda şöyle der:

"Son bulgulara rağmen, primatların kökeninin yeri ve zamanı sır içinde gizli kalmaya devam etmektedir."139

Bu yüzden evrimci yayınlarda primatların anatomik özelliklerine bakılarak bunların 'öncül', 'gelişmiş', 'aşağı' gibi ifadelerle yorumlanması, ön yargıların bir sonucudur ve yanıltıcıdır.

Primatlarla ilgili olarak bazı evrimcilerce ortaya konan bir başka yanıltıcı yorum daha vardır. Bu kişiler primatların kendi içlerinde ağaca tırmanmayı mümkün kılan anatomik özelliklere göre, hiyerarşik olarak gruplanabilir olmalarını evrim iddialarına bir dayanak olarak öne sürmektedirler. Burada açıkça görülen bir mantık bozukluğu söz konusudur. Bilindiği gibi deniz, kara ve hava taşıtları da kendi içlerinde, belli teknik özellikler açısından daha alt gruplara ayrılabilir. Ancak bu durum onların birbirlerinden evrimleştiğini göstermez.

Nitekim önde gelen bir evrimci ve Oxford Üniversitesi zooloğu Matt Ridley, New Scientist dergisinde yayınlanan bir makalesinde bu yorumun evrim lehinde bir iddia olarak kullanılamayacağını kabul etmiştir:

"Türlerin hiyerarşik olarak genuslara, ailelere ve bu şekilde başka kategorilere sınıflandırılabilir olması evrim lehinde bir argüman değildir. Herhangi bir obje grubunu, varyasyonları evrimsel olsun ya da olmasın hiyerarşik olarak sınıflamak mümkündür."140

Kısacası primatlarla ilgili olarak yapılan evrimci yorumlar, hiçbir fosil kaydına dayanmayan, tümüyle hayali yorumlardan ibarettir.

Farklı türlere ait canlı varlıkların ortak özelliklere sahip olmaları, bir yaratılış harikasıdır. Her birinde göze çarpan ortak ve mükemmel yaratılışı gösterir. Primatları, sahip oldukları tüm anatomik özelliklerle birlikte yaratan, tüm varlıkların Yaratıcısı olan Yüce Allah'tır. Bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

De ki: "Göklerin ve yerin Rabbi kimdir?" De ki: "Allah'tır." De ki: "Öyleyse, O'nu bırakıp kendilerine bile yarar da, zarar da sağlamaya güç yetiremeyen birtakım veliler mi (tanrılar) edindiniz?" De ki: "Hiç görmeyen (a'ma) ile gören (basiret sahibi) eşit olabilir mi? Veya karanlıklarla nur eşit olabilir mi?" Yoksa Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratan ortaklar buldular da, bu yaratma, kendilerince birbirine mi benzeşti? De ki: "Allah, herşeyin Yaratıcısıdır ve O, tektir, kahredici olandır." (Rad Suresi, 16)

Aegyptopithecus ve Eosimias Hakkında Zorlama Yorumlar

Primatların sözde evrimsel kökenleri fosil kayıtlarında açıkça yalanlanmaktadır. Memelilerin tüm gruplarında olduğu gibi, primatlar da fosil tabakalarında aniden ve kusursuz yapılarıyla ortaya çıkarlar. Evrimcilerin, içinde bulundukları bu çaresiz durumda, gelişmiş primatların kökeni alanında özellikle Aegyptopithecus ile Eosimias fosillerine sarıldıkları ve bunları spekülasyon malzemesi yaptıkları görülmektedir. Bu fosiller aşağıda sırasıyla ele alınmakta ve bunlar üzerindeki evrimci yorumların ne denli zorlama olduğu gösterilmektedir.

Aegyptopithecus Hakkındaki Zorlama Yorumlar

33 milyon yıl önce yaşamış, uzun kuyruklu ve kedi ebatlarında, ağaçlarda yaşayan bir canlıya ait olduğu belirlenen fosil, 1965 yılında Mısır'ın Fayum bölgesinde ele geçirilmiştir. Kimi evrimciler bu bulgunun, gelişmiş primatların Afrika'da evrimleşmiş olduğu tezini pekiştirdiğini öne sürmektedir.

Fayum'da ortaya çıkarılan fosillerin gelişmiş primatların atası oldukları fikri, tam anlamıyla dayanaksızdır ve evrimciler arasında bu konuda bir fikir birliği bile yoktur. Tanınmış evrimci paleoantropolog David Pilbeam, Aegyptopithecus ile günümüz gelişmiş maymunları arasında benzerlik kurulamayacağını şu sözlerle ifade etmiştir:

"Aegyptopithecus 'la ilgili durum şu ki, bu o kadar [sözde evrimsel olarak] ilkel bir hayvan ki bununla, günümüzde yaşamakta olan maymunlar veya kuyruksuz maymunlar arasında benzerlikler kurulması gerçekçi olmayan bir yaklaşımdır".141 (vurgu bize ait)

Aynı gerçek, "Fiziksel Antropoloji Kavramları Sözlüğü" isimli kitapta şöyle açıklanmaktadır:

"[Aegyptopithecus ile ilgili] tartışmalar devam etti, ama daha sonraki keşifler birçok araştırmacıyı, propliopithecid ailesinin [Aegyptopithecus 'un dahil olduğu aile], günümüzde varlığını koruyan hominoidlerle [insanları, hominidleri, maymunları ve kuyruksuz maymunları içine alan kategori] arasında bir bağlantı kurulamayacak kadar ilkel olduğuna ikna etti."142

Aegyptopithecus, diğer tüm canlılar gibi kusursuz bir yaratılış ortaya koyar. Koyu bir Darwinist olan felsefe profesörü Daniel Dennet'ın da itiraf ettiği gibi, bir hücre dahi mühendislerin üretme kapasitesinin çok ötesinde mekanizmalara sahiptir.143 Yukarıdaki iki alıntıda geçen 'ilkellik' kavramı da, evrimcilerin kendi ön yargılarına göre geliştirdikleri yorumlama şeklinden ibarettir. Aegyptopithecus, gelişmiş primatların atası olarak 'yorumlanabilecek' karakteristiklere sahip değildir. Evrimciler bu durumu itiraf etmekle beraber, canlıların basitten komplekse doğru aşamalarla evrimleştiği dogmasına bağlı kalmakta; primatların evrimi hikayesinde atasal konuma yerleştiremedikleri bu canlının anatomisini 'ilkel' olarak nitelendirmektedirler. Oysa bu yapı evrim teorisiyle kesinlikle açıklanamayacak olağanüstü komplekslikler barındırmaktadır. Kısacası burada Aegyptopithecus'un biyolojisiyle ilgili bir gerçek değil, evrimci bakış açısına göre yapılan bir yorum söz konusudur.

Aegyptopithecus, insanın evrimi senaryosuna hiçbir destek oluşturmamaktadır. Kenneth F. Weaver imzasıyla National Geographic dergisinde yayınlanan bir makalede, Aegyptopithecus'un "insanın atası" denilebilecek bir konuma yerleştirilmesinin mümkün olmadığı şöyle itiraf edilmiştir:

"33 milyon yıllık Aegyptopithecus ile dört milyon yıllık Australopithecus'u(*) büyük bir gizem körfezi ayırıyor. Aradaki formlar için adaylar arasında, Kenya'da ele geçirilen ve Proconsul ve Kenyapithecus olarak bilinen fosiller ile Pakistan, Çin ve Kenya'da ele geçirilen Ramapithecus ve Sivapithecus, ve Avrupa'da ele geçirilen Rudapithecus ve Dryopithecus yer alıyor. Bu maymunumsu canlılar 8 ila 20 milyon yıl önceki dönem içinde çeşitli zamanlarda yaşadılar.

Yoğun tartışmalar ve spekülasyona rağmen, bu primatların hiçbiri bir türlü insanın atası olarak kabul görmedi. Miyosen olarak bilinen uzun jeolojik dönem (24 ila 5 milyon yıl önce), daha fazla fosil -ve daha eksiksiz örnekler- bulunmadıkça hominid evriminde büyük ölçüde karanlıkta kalan bir bölüm olmayı sürdürecek."144 (vurgu bize ait)

Açıkça anlaşıldığı gibi, Aegyptopithecus başka fosillerle kurulmuş olan bir evrimsel seriye değil, evrimcilerin zihninde var olan senaryoya oturtulduğu için evrimci spekülasyonların konusu olmaktadır. Bilim dergisi

Nature'ın editörü Henry Gee, In Search of Deep Time isimli kitabında evrimcilerin sık sık ortaya koyduğu bu ön yargılı tutumu şu sözlerle itiraf etmektedir:

"Yeni fosil bulguları, önceden var olan hikayeye uydurulur. Sanki atalar-nesiller zinciri, bizim gerçekten düşünmemiz gereken bir amaçmış gibi biz bu yeni bulgulara 'kayıp halkalar' deriz; aslında gerçek farklıdır: bunlar insan ön yargılarıyla uyumlu olmaları için şekillendirilen, gerçeğin ardından yaratılan, tamamen insan icadı olan şeylerdir."145 "...Şu anda bize üstünlük sağlayan konumumuzdan bakarak, fosilleri kendimizde gördüklerimizin yavaş yavaş kazanıldığını yansıtan bir şekilde ayarlarız. Doğruyu aramayız, kendi önyargılarımıza uyması için, onu gerçeğin ardından yaratırız."146

Eosimias Hakkındaki Zorlama Yorumlar

"Gelişmiş primatlar" olarak adlandırılan canlıların coğrafi kökeniyle ilgili Asya'dan çıkış tezi, paleontolog Chris Beard'ın 45 milyon yıllık Eosimias bulgusu etrafında ele alınmaktadır. Eosimias şu bulgulara dayanılarak tanımlanmış bir türdür: 1993 yılında ele geçirilen bir alt çene kemiği ve üç diş; 1996 yılında ele geçirilen ve dişleri neredeyse eksiksiz olan bir çene ve 2000 yılında ele geçirilen ve pirinç tanesi ebadındaki bilek kemikleri.

Chris Beard Eosimias'ı, gelişmiş primatların Asya'da evrimleşmiş olduğu hikayesine dayanak olarak göstermektedir. Ancak yazıda da belirtildiği gibi, evrimciler arasında, bu fosilin gelişmiş bir primata (antropoide) ait olup olmadığı üzerinde dahi uzlaşma sağlanamamıştır. Science dergisinde 1999 yılında yayınlanan bir makalede Eosimias ile ilgili tartışmalı durum şu sözlerle ifade edilmiştir:

Eosimias'ın sistematik pozisyonu [hayali evrim ağacındaki konumu] tartışılmaktadır. Bazıları bunu antropoidlere uzanan hayali evrimsel soyun temelinde, bazıları ise tersierlerle ilintili olarak yorumlamaktadır. Bazıları ise bunun antropoid bile olmadığını yazmıştır.147 (vurgu bize ait)

Soldaki resimde, 2000 yılında tanımlanan ve Eosimias'a atfedilen ayak bileği kemikleri görünmektedir. Normalde bu kemiklerin Eosimias'a ait olduğunu gösterebilecek hiçbir objektif kriter bulunmamaktadır. Bu iki küçücük kemik, Eosimias'a ait diğer kemiklerin önceden ele geçirildiği bölgede ortaya çıkarılmış oldukları için, evrimcilerce Eosimias'a atfedilmektedir. Evrimciler, 45 milyon yıl önce orada başka canlıların da yaşamış olduğu gerçeğini göz ardı etmektedirler.

Beard, her ne kadar Eosimias'ı bilim dünyasına kabul ettirmek ve gelişmiş primatların Asya'da evrimleştiği tezine destek sağlamak için yoğun bir çaba harcıyor olsa da, savunduğu evrimci görüşün bilimsel olarak delillendirilemeyeceğinin de farkındadır.

Nitekim evrimci anatomist Lord Solly Zuckerman'ın bu konudaki şu sözleri de dikkat çekicidir:

"Belirttiğim gibi, fosil primat araştırmacılarının konularının mantıksal kısıtlamaları dahilinde çalışırken pek de dikkatli davranmış oldukları söylenemez. Fosil kaydı o kadar şaşırtıcıdır ki bu alanda bilimsel olan fazla birşeyin bulunup bulunmayacağını sormak yerinde bir davranış olacaktır."148

Sonuç:

Günümüzde yaşamakta olan primat türlerinin sayısı 240'ı bulmaktadır. Evrim teorisi, canlıların birbirlerinden küçük değişimlerle kademeli olarak evrimleştiğini ve bu hayali sürecin milyonlarca yıl sürdüğünü iddia eder. Buna göre, fosil kayıtlarının gelişmiş primatlara doğru evrimleşme gösteren çok sayıda ara form oluşturan canlının fosiliyle dolu olması gerekir. Ancak yukarıda ortaya konduğu gibi, fosil kayıtlarında böyle bir evrimin izlerinden eser bulunmamaktadır. İnançlarını fiziksel kanıtlarla delillendiremeyen evrimciler, evrimin iddialarına metafizik bir bağlılık göstermeyi sürdürmektedirler.

KÖRELMİŞ ORGAN PROPAGANDASININ GEÇERSİZLİĞİ

19. yüzyılda Darwin tarafından ortaya atılan, sonra onun teorisini savunanlar tarafından geliştirilen "körelmiş organlar" tezi, aslında çoktan çürümüştür. Başlangıçta bilim adamlarının, "işlevi yok" dedikleri organların işlevleri sonradan keşfedilmiş ve tüm bu "körelmiş organlar" hikayesinin evrim teorisi için kanıt oluşturmadığı bazı evrimciler tarafından bile itiraf edilmiştir.

Körelmiş organlar hikayesi, Darwin'le başladı. Darwin, Türlerin Kökeni adlı kitabında "fonksiyonlarını yitirmiş ve fonksiyonları azalmış" organlardan söz etti. "İlkel" kelimesiyle tanımladığı bu organları bir kelimenin içinde yazılan, ama okunmadığı için etkisi olmayan harflere benzetti.149

Ama bu Darwinizm'in diğer iddiaları gibi, o dönemin ilkel bilim düzeyinden güç bulan bir hurafeydi. Bilim ilerledikçe, Darwin'in ve onu izleyenlerin "körelmiş" saydıkları bu organların gerçekte önemli fonksiyonlara sahip oldukları yavaş yavaş ortaya çıktı. "Fonksiyonsuz" denen organlar, aslında "fonksiyonu henüz tespit edilememiş" organlardı. Fonksiyonları tespit edildikçe, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesi de giderek küçüldü. Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, appendiks, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. Bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip oldukları ortaya çıktı.

Nitekim bugün pek çok evrimci, "körelmiş organlar" hikayesinin cehaletten kaynaklanan bir argüman olduğunu kabul etmiş durumdadır. Evrimci biyolog S. R. Scadding Evolutionary Theory (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle ifade eder:

"(Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum."150

Bilim Karşısında Çökmüş Akıl Dışı Bir Teori

Körelmiş organlar iddiası herhangi bir bilimsel veriye dayanmadığı gibi mantık sınırları dahilinde de değerlendirilemez. Örneğin tırnaklarımızın varlığını sözde vahşi olduğumuz dönemlerden kalma 'ilkel yırtıcı bir özellik' diye tanımlayamayız. Böyle bir yaklaşım evrimcilerin insanı önyargı ile değerlendirmesinden kaynaklanmaktadır. Evrimcilere göre, vücudumuzdaki çoğu ayrıntı gereksizdir; saçlar, kulak memesi, kaşlar ve küçük parmaklar gibi uzuvlar olmamalıdır. Böyle bir listeyi 1000 maddeye kadar çıkarabilirsiniz. Ancak bu uzun liste bilimsel temellere dayanmadan, yalnızca kişinin kendi önyargıları ve bakış açısı ile şekillenecektir.

Ayrıca unutulmamalıdır ki bunlar evrim teorisine hiçbir şekilde destek sağlayamaz. Çünkü evrim her yönüyle, Allah'ın eşsiz yaratışına dair deliller karşısında zaten çökmüş bulunmaktadır. Sayısız iman delilinden birkaç örnek bile Allah'ın kusursuz yaratışını göstermek için yeterlidir:

* Aminoasitlerin tesadüfen doğru sıralamayla dizilerek proteinleri oluşturmaları, sonra da bir hücre meydana getirmeleri matematiksel

olarak imkansızdır. Tek bir proteinin bile tesadüfen oluşmasını açıklayamayan evrim teorisi, hücrenin ve daha kompleks yapıların nasıl meydana geldiğini asla açıklayamaz.

* Milimetrenin 100'de biri büyüklüğünde olan hücrelerimizin içindeki "mitokondri" isimli enerji santrali, bir petrol rafinerisinden ya da bir hidroelektrik santralinden daha komplekstir. Binlerce mühendisin, teknik uzmanın, işçinin, tasarımcının bir araya gelerek, en yüksek teknolojiyi kullanarak sağladıkları enerjiyi, belirli sayıda atomun kendi başlarına üretebilmeleri tesadüflerle açıklanamaz.

* İnsanın tek bir hücresinin çekirdeğdeki DNA molekülünde bir milyon ansiklopedi sayfasını dolduracak büyüklükte, hassas sıralaması ile anlam kazanan bir bilgi deposu bulunur. DNA kör tesadüflerin ürünü olamaz.

* Bazı genler diğerleri üzerinde kontrol yetkisine sahiptir. Genler arasındaki hiyerarşik düzen evrimin hayali tesadüf mantığı ile oluşamayacak kadar komplekstir.

* Bitki olsun, hayvan olsun, canlılardaki kusursuz ve olağanüstü yapılar, onların tesadüflerin eseri olmadıklarını, bir anda eksiksiz olarak yaratıldıklarını açıkça gösterir.

* Beyin yaklaşık 100 milyar sinir hücresinden oluşur. Bu hücreler arasındaki sinapsların sayısının ise 1 katrilyon olduğu tahmin edilmektedir. Tesadüflerin, hayranlık uyandıracak bir iletişim ağı kuracak şekilde sinir hücrelerini organize etmeleri kesinlikle imkansızdır.

* Bakteri kamçısı, bazı bakteriler tarafından sıvı bir ortamda hareket edebilmek için kullanılır ve yaklaşık 240 ayrı proteinin bir araya gelerek bir motor şeklinde çalışması ile fonksiyon görür. Bakteri kamçısının ve bunun gibi doğadaki sayısız indirgenemez komplekslikteki yapının ilk var olduğu andan itibaren eksiksiz olarak işlemesi gerekmektedir. Bu gerçek evrim teorisinin "kademe kademe gelişim" iddiasını tek başına çürütmeye yeterlidir.

* Savunma sistemi hücrelerinin yabancı antijenleri tanımaları ve onlara karşı "antikor" adı verilen maddeler üreterek onları yok etmeye çalışmaları evrimle açıklanamaz.

* Pıhtılaşma bir dizi enzimin sırayla kimyasal tepkimelere girerek bir diğerini aktive etmesi ile ortaya çıkan hayati bir olaydır. Bu atom yığınlarının böylesine bir şuur göstermesi ise kuşkusuz çok büyük bir mucizedir ve hiçbir şekilde rastlantılara dayalı bir sürecin ürünü olamaz.

Buraya kadar sayılan maddelerin her biri tek başına canlılıktaki üstün yaratılışı görmemiz için yeterlidir. İnsan hiçbir bilgisi olmasa da bu

hakikatlerden tek birini öğrenerek sonsuz kudret sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını görebilir.

Bunların yanı sıra, bir canlının varlığı ancak onu yaratan Allah'ın varlığını kanıtlar. Cansız ve şuursuz atomların, moleküllerin bir araya gelip de duyan, koklayan, dokunan ve gören insanı meydana getirmesi ancak Allah'ın kusursuz yaratışının delilidir. Çünkü koklamayı, duymayı veya görmeyi bilmeyen atomların hissetmeyi istemeleri ve bunun için bir araya gelmeleri mümkün olamaz. Madde yığınının aynanın karşısına geçip de kendisini görmesi ya da maddenin başka bir maddeyi tatması ve ona dokunması evrim mantığında bir yere oturtulamaz. Bu hisler ancak madde üstü bir yaratılış, yani Allah'ın varlığı ve kusursuz yaratışı ile açıklanabilir.

Bu gerçeklere rağmen evrim teorisinin hala gündeme getirilmeye çalışılmasının sebebi ancak bilgi eksikliği olabilir. Bu yüzden evrimin geçersizliği konusunda toplumu bilgilendirmek görevi büyük önem kazanmaktadır. Şimdi, bazı evrimcilerin zaman zaman yeniden canlandırmaya çalıştığı bu hurafenin içyüzünü, 'körelmiş" dedikleri organ ve dokuların işlevlerini ele alarak daha detaylı şekilde inceleyelim.

Apendiksin Önemli İşlevleri

Evrimciler, kalın bağırsağın başlangıcında bulunan apendiksi işlevsiz bir organ olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Nitekim bu doku, eskiden beri süregelen en ünlü "körelmiş organ" iddiasıdır. Oysa bu yargının sadece bilgisizlikten doğduğu anlaşılmış durumdadır. Apendiksin bazı insanlarda enfeksiyon kapıp tehlikeli hale gelebildiği doğrudur; ama bu dokunun sağlıklı insanların tümünde önemli işlevleri vardır. Bu gerçek, bilimsel bir makalede, çeşitli temel anatomi kaynakları referans verilerek şöyle açıklanır:

"Apendiksin mikroskobik düzeyde incelenmesi, bunun oldukça önemli oranda lenf dokusu içerdiğini göstermektedir. Benzer lenf dokusu birikimleri (ki bunlara GALT, yani sindirim sistemiyle ilişkili lenf dokuları denir) bağırsak sisteminin diğer alanlarında da görülür. Bunlar, vücudun yutulan maddelerdeki yabancı antijenleri tanıma yeteneğiyle ilgilidirler. Benim kendi araştırmam, özellikle, bağırsağın bağışıklık fonksiyonları üzerine yoğunlaşmıştır.

Tavşanlarda yapılan deneyler yeni doğan bireylerde apendiksin ameliyat edilmesinin mukozal bağışıklık gelişimine zarar verdiğini göstermiştir. Tavşan apendiksi üzerine yapılan morfolojik ve fonksiyonel çalışmalar ise, apendiksin, memelilerdeki hava keseciklerine denk

olduğunu göstermektedir. Bu kesecikler, kuşlardaki sıvısal bağışıklığın gelişiminde kritik bir rol oynamaktadır.

Tavşan ve insan apendiksinin mikroskobik ve mikrobağışıksal benzerlikleri, insandaki apendiksin tavşandakine benzer bir görevi olduğunu göstermektedir. İnsan apendiksi özellikle yaşamın erken dönemlerinde çok önemlidir, çünkü doğumdan kısa bir süre sonra büyük gelişim geçirmekte, sonra yaş ilerledikçe gerilemektedir, ta ki sindirim sistemi organlarına, ince bağırsaktaki Peyer plakları gibi diğer bazı kısımlarına benzeyene kadar. Bu yeni çalışmalar, insan apendiksinin, bir zamanlar iddia edildiği gibi zamanla küçülmüş ve faydasını kaybetmiş bir organ olmadığını göstermektedir."151

Tüm zamanların en ünlü "körelmiş organı" olarak lanse edilen apendiksin körelmiş sanılmasının nedeni, Darwin ve taraftarlarının dönemin ilkel bilim düzeyine dayanan dogmatizmleriydi. Dönemin ilkel mikroskopları altında apendiksin lenf dokusu gözükmüyordu; onlar da yapısını anlayamadıkları dokuyu kendi teorileri gereğince "fonksiyonsuz" saymışlar ve körelmiş organlar listesine dahil etmişlerdi. Aynı durum, diğer sözde körelmiş organlar için de geçerlidir.

20 Yaş Dişi

Evrimciler, 20 yaş dişi olarak da bilinen üçüncü azı dişlerini "körelmiş organ" sayarak, klasikleşmiş bir evrimci yanılgıyı daha tekrar etmektedirler.

Bu yaygın bir yanılgıdır. 20 yaş dişinin işlevsiz olduğu yönündeki evrimci telkinden etkilenen birçok hekim, günlük pratikleri içinde diğer dişlerin oluşturduğu problemlere daha ılımlı yaklaşım göstererek, bu dişleri korumaya çalışırken, 20 yaş dişinin çekilmesini adeta rutin hale getirmişlerdir. Oysa son yıllar içinde yapılan bazı araştırmalar bu dişin çiğneme fonksiyonunu üstlenmede diğer dişlerden hiçbir farkının olmadığını göstermiştir.152 Bu dişin diğer dişlerin yerleşimini bozduğu yönündeki inanışın da temelsiz olduğunu gösteren çalışmalar yapılmıştır.153 20 yaş dişinde rastlanan ve ilaç uygulamalarıyla çözülebilecek problemlerde, bu dişin çıkarılması yoluna gidilmemesi konusunda da bilimsel eleştiriler yayınlanmıştır.154

Sonuçta, 20 yaş dişinin "yararsız" olduğu yönündeki inancın hiçbir bilimsel temele dayanmadığı ve bu dişin çiğneme fonksiyonunda diğer dişler gibi işlev gördüğü, bugün tıp dünyasının ortak görüşüdür.

Peki söz konusu dişin azımsanmayacak sayıda insanda rahatsızlık oluşturmasının sebebi nedir? Bu konuyu araştıran bilim adamları, 20 yaş

dişi sorunlarının çeşitli dönemlerde yaşamış insan topluluklarına göre farklılıklar gösterdiğini saptadılar. Özellikle sanayi öncesi toplumlarda bu probleme çok az rastlandığı anlaşıldı. Bunun nedeni olarak da özellikle son birkaç yüzyıllık dönem içinde sert besin maddeleri yerine daha yumuşak besin maddelerinin tercih edilmesinin çene gelişimini olumsuz etkilediği görüldü. Dolayısıyla 20 yaş dişi problemlerinin de çoğunlukla, beslenme alışkanlıklardan doğan çene gelişimi sorunlarıyla ilgili olarak ortaya çıktığı tespit edildi.

Toplumların besin tercihlerindeki benzeri değişikliklerin diğer dişler üzerinde de olumsuz etkisi bilinmektedir. Örneğin son yüzyıl içinde şekerli ve asitli yiyeceklerin tercih edilir olması, diğer dişlerdeki çürüme oran ve hızını artırmıştır. Ancak elbette bu durum dişlerimizin yararsız ve körelmiş organlar olduğu gibi bir sonucu akıllara getirmez. Aynı durum 20 yaş dişi için de geçerlidir. Bu dişle ilgili sorunlar, herhangi bir evrimsel "körelme"den değil, günümüz insanlarının beslenme alışkanlıklarından kaynaklanmaktadır.

"Üçüncü Göz Kapağı" ve Kulak Hakkındaki Yorumlar

"Üçüncü göz kapağı" isimli doku, insan gözünün burna yakın uçlarında bulunan kırmızı renkli göz pınarlarıdır. Bu doku Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak gösterilmiştir ve bu nedenle kimi zaman "gözdeki Darwin noktası" olarak da anılır.

Ancak bilimsel adı plica semilunaris olan bu "yarım ay" şeklindeki doku, Darwin'in sandığı gibi sürüngenlerden miras kalan işlevsiz bir parça değildir. Araştırmalar plica semilunaris'in gözü nemlendiren yağlı bir sıvı salgıladığını ve bunun gözün yabancı cisimlerden korunmasında önemli bir rol üstlendiğini göstermektedir.155

Dolayısıyla bu dokunun "Darwin noktası" olarak adlandırılması, ancak bu dokuyu körelmiş organ sanan Darwin'in ve onu körü körüne izleyen günümüz Darwinistlerinin bilgisizliğine ve bağnazlığına yönelik bir atıf olarak anlam taşıyabilir.

Evrimcilerin insan kulağının üst kısmındaki küçük çıkıntıyı ve kulakları hareket ettirmeyi sağlayan kasları "körelmiş organ" sayması da tümüyle spekülatif bir yorumdan ibarettir. Kulağın sahip olduğu şekil ve onun sahip olduğu parçalar, eksiksiz olarak, kulağın işitme görevini yerine getirebilmesi için gerekli olan parçalardır.

Kuyruk Sokumu

Evrimciler, omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumu kemiğinin de işlevsiz olduğunu ileri sürmüşlerdir. Bu da çoktan terk edilmiş bir yanılgıdır. Kuyruk sokumunun, leğen kemiğinin çevresindeki kemiklere destek sağladığı, bu nedenle, kuyruk sokumu kemiği olmadan rahatça oturabilmenin mümkün olmadığı bugün bilinmektedir. Ayrıca bu kemiğin pelvis bölgesindeki organların ve buradaki çeşitli kasların da tutunma noktası olduğu belirlenmiştir.

Beşinci Ayak Parmağı

Evrimcilerin yorumlarının ne kadar subjektif ve ciddiyetsiz olduğunun iyi bir örneği beşinci ayak parmağı konusunda yaptıkları yorumda ortaya çıkmaktadır. Maymunların ağaç dallarını kavramak ve yakalamak için tüm ayak parmaklarından yararlandıklarını, insanların ise iki ayakları üzerine dikildiği zaman dengelerini sağlamak için yalnızca büyük baş parmaklarına ihtiyaç duyduklarını iddia ederler.

Sonra bundan hareketle de beşinci parmağın "fazla" olduğunu söylemektedirler. Oysa maymunların tümü ağaç üzerinde yaşamaz. Kaldı ki sadece maymunların değil, karada yaşayan tüm omurgalı canlıların beş parmaklı (pentadactyl) ayak yapısı vardır. Dolayısıyla beş parmak yapısının ağaç dallarını kavramakla bir ilgisi yoktur. Bu, karadaki omurgalı canlıların hepsinde bulunan bir "ortak yapı"dır.

Vücut Tüyleri ve Erector Pili Kasları

Tüylerin tehlike anlarında gerilmesini sağlayan erector pili kaslarının ise, saçların sağlıklı bir şekilde kalmasında önemli bir rol oynadıkları keşfedilmiştir. Saç dökülmesi konusunda önemli bir uzman olan John P. Cole, saçları dökülen insanlarda erector pili kasının zayıflamasına rastlandığını gösteren çalışmalar yapmıştır.156 Yani bu kas, sağlıklı saçlar için gereklidir.

Plantaris Kası

Dizin ön kısmında bulunan bu kas, insanlarda aşil tendonuna bağlanır. Maymunlarda ise ayak parmaklarını kontrol eder ve maymunlar bu sayede ayaklarıyla cisimleri kavrayabilirler. Peki bundan çıkan sonuç nedir? Tek sonuç, insan ayağının bir cisim kavramak için düzenlenmiş olduğudur. Bu düzenin evrimle ortaya çıktığını ileri sürmek içinse hiçbir

kanıt yoktur. Aynı durum, evrimcilerin sözde körelmiş organlar arasında saydığı avuç içi kası için de geçerlidir.

Bu örneklerle evrimcilerin yaptığı şey, maymundan insana hayali bir anatomik geçiş varmış izlenimi vermeye çalışmak ve insana dönüşürken maymunların bazı özelliklerini kaybettikleri görünümü oluşturmaktır.

Kaburga, Boyun Kaburgası ve Köprücük Kası

Evrimcilerin bu kemikler ve kas hakkında yaptığı yorumlar da birer spekülasyondan ibarettir. Bu yapılar bazı insanlarda olur, bazılarında olmaz. Irklar arasında bu gibi küçük kemik ve kas farklılıkları bulunduğu bilinen bir şeydir. Önemli olan, bunların hiçbirisinin insanın bir başka canlıdan evrimleştiği tezine kanıt oluşturmamasıdır.

"Erkek Rahmi" ve "Dişi Meni Kanalı"

Evrimciler, kadın üreme sisteminde yumurtalıkların çevresinde bulunan uçları kapalı tüplerin sperm kanalı kalıntıları olduğunu öne sürmüşlerdir. Aynı şekilde erkeğin prostat bezinde gelişmemiş bir dişilik organı bulunduğunu iddia etmiş ve bu kalıntı dokuların, sözde evrim sürecinde işlevini yitirmiş organlara ait olduklarını iddia etmişlerdir. Oysa kastedilen dokuları incelediğimizde bunların, anne karnında embriyonun gelişimi esnasında hizmet görmüş ve artık görevleri bitmiş, kök dokulara ait kalıntılar olduklarını görürüz.

Yetişkin bir insanın organları embriyo iken sahip olduğu özel dokulardan oluşmaya başlar. Ve bu dokular fetal dönemin sonunda tamamen kaybolurken yerlerinde yalnızca bazı kanallar bırakırlar. Örneğin Wolf kanalı kalıntıları erkek cinsiyet bezlerine dönüşürken, Müller kanalı kadında rahmi meydana getirir.

Wolf kanalı önceleri Wolf cismi iken gebeliğin 5-6. haftalarında üreme bezlerinin geliştiği dokudur. Bu doku kitlesi böbreklerin olgunlaşması ile birlikte kaybolur. Bu dokudaki küçülme 6. ve 7. haftalarda başlar ve 5. ayın başında geriye yalnızca kanal ve tüpler kalır. Erkekte Wolf kanalları varlığını devam ettirir ve sperm kanalının farklı bölgelerini meydana getirir (epididim, duktus deferens ve ejakulatuar kanal). Kadında ise Wolf cisimciği küçülerek kaybolur ancak yumurtalıkların karında tutunduğu bağlantı dokusunda kör tüpler halinde kalıntıları kalır.157 Bebeğin anne karnındaki gelişimi sırasındaki hayati görevleri açıkça göstermektedir ki, bu tüpler kullanılmayarak işlevini yitirmiş bir erkek üreme sistemi kalıntısı değil, ancak embriyonik döneme ait bir kök doku kalıntısıdır.

Müller kanalları ise, yine benzer şekilde, embriyonun gelişimi esnasında kadın üreme organlarına kaynak teşkil eden özel bir dokunun kalıntılarıdır. Kadında rahim ve dölyolunun gelişip büyüdüğü doku fetal dönemde Müller doku kitlesidir. Erkekte ise Müller kanalları küçülerek kaybolur, kalıntılarına testislerin üzerinde kesecikler (Morgagni Kesecikleri) halinde rastlanıldığı gibi, idrar yolunun (üretra) prostat tabanındaki kısmı üzerinde bir kesecik olarak da karşımıza çıkar.158 Bu yüzden embriyonik Müller kök dokusu kalıntısını işlevini yitirmiş bir rahim diye tanımlamak dayanaksızdır. Bu keseciklerin, önceleri rahim iken sonra fonksiyonunu yitirmiş bir organ kalıntısı olarak iddia edilmesi, embriyoloji bilim dalına ait verilerden habersiz olunduğu anlamına gelir.

Pyramidalis Kası

Bu kas için bazı evrimciler "modern insanın yüzde 20'sinde bulunmaz, keseli hayvanlardan kaldığı düşünülüyor" demektedirler. Bu sadece Darwinizm'in ön kabulüne dayalı bir fikir yürütmeden ibarettir ve hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Bu kas ile ilgili iddialar, teorinin geneliyle de çelişmektedir. Evrim teorisine göre bile insanın keseli bir atasının olduğu öne sürülmez. Keseliler, memelilerin üç ana grubundan birini oluştururlar. Evrim teorisinin iddiasına göre bundan en az 50-60 milyon yıl önce, insanların da dahil edildiği plasentalılar grubundan ayrılarak gelişmişlerdir. Yani ortada insanın bu kası devralmış olabileceği bir sözde "keseli ata", evrim teorisine göre bile yer yoktur. Dolayısıyla evrimcilerin bu iddiası, geçersiz olmasının yanı sıra, kendi içinde de çelişkilidir.

Vomeronasal Organ

İnsanın bilinen beş duyusu vardır. Ancak bazı bulgular, koku alma duyusunun kendi içinde ikiye ayrıldığını göstermektedir. Birincisi, hepimizin bildiği koku algısıdır. Varlığı az bilinen ve fark edilen ikinci bir koku algısı ise, burnun içinde bulunan ve "vomeronasal organ" denen küçük doku tarafından algılanan "feromonlar"dır.

Bu konuda evrimcilerin iddiası ise, bazı hayvanların vomeronasal organlarının bizden çok daha güçlü bir algı düzeyinde olmasına dayanır. Yılanlar ve çeşitli sürüngenler vomeronasal algıyı dilleriyle duymaktadırlar ve çeşitli memelilerin de burunları bu konuda güçlüdür. Evrimciler de bizim düşük vomeronasal algı düzeyimizin, "körelmiş"likten kaynaklandığını ileri sürerler.

Oysa eğer daha zayıf değil de daha güçlü bir vomeronasal hassasiyete sahip olsaydık, o zaman da "çok iyi evrimleşmişiz" diyeceklerdi. Canlılar arasında bu gibi karşılaştırmalar yapıp, çeşitli senaryolar üretmek bilimsellikten uzak bir yaklaşımdır. Kartalların gözleri de bizim gözlerimizden çok daha keskindir; ama bu durum bizim kartallardan evrimleşip de bu evrim sırasında görüşümüzün "köreldiği" gibi bir anlama gelmez.

Gerçekte her canlıyı Allah, yaşadığı ortamda ihtiyaç duyacağı en ideal duyularla donatmıştır. Son derece kompleks yapıya sahip duyu organları ise, evrimin değil, yaratılışın kanıtlarıdır.

Sonuç

Burada evrimcilerin ileri sürdüğü sözde "körelmiş organlar"ı kısaca inceledik. Bunların ve diğer sözde "körelmiş organlar"ın hepsinin aslında ya bulundukları halleriyle ya da embriyolojik gelişim sırasında belirli fonksiyonlar üstlendikleri bugün belirlenmiş durumdadır.

İlginç olan, evrimcilerin anatomik ve fizyolojik gerçeklere dayanmaksızın bu köhne iddiayı gündeme getirmeleridir. Evrim teorisi bilimin her dalında olduğu gibi tıp alanındaki gelişmeler karşısında da dayanaksız kalmış ve artık tamamen çökmüştür. İnsanın, evrimcilerin iddia ettiği gibi rastlantılarla evrimleşmiş bir varlık olmadığı açıktır. İnsanı da diğer tüm canlıları da Allah yaratmıştır. İnsanın yaratılışıyla ilgili olarak Allah ayetlerde şöyle buyurmaktadır:

Andolsun, Biz insanı, süzme bir çamurdan yarattık. Sonra onu bir su damlası olarak, savunması sağlam bir karar yerine yerleştirdik. Sonra o su damlasını bir alak (embriyo) olarak yarattık; ardından o alak'ı (hücre topluluğu) bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne Yücedir. (Müminun Suresi, 12-14)

BİLİM DIŞI DOGMA: İKİ AYAKLILIĞIN EVRİMİ

Charles Darwin, İnsanın Türeyişi isimli kitabında insanın maymunlarla ortak bir atadan evrimleştiğini öne sürdü. Teoriyi ideolojik olarak sahiplenen evrimciler, Darwin'in varsayımını benimsediler ve bunun doğruluğunu kanıtlayacakları düşüncesiyle veriler toplamaya başladılar. Ancak fosil kayıtları bu varsayımı tam anlamıyla test edebilecekleri miktarda veri sağlamadı. Fosiller yetersizdi ancak buna rağmen evrimciler bu fosiller üzerinde bilimsel yorum yapmaktan çekinmediler.

Evrimciler yaptıkları çalışmalarda, inançlarını fosillere yoğun bir şekilde uyguladılar. Bu süreçte insanın evrimle ortaya çıktığı varsayımı bir dogma olarak iyice yerleşti. Üzerinde en çok spekülasyon yapılan konulardan biri ise insana özgü dik yürüyüş oldu. Bunlar arasında en çok yaygınlaştırılanı, savanlık bir arazide yırtıcıları gözlemek için dört ayak üzerinde doğrulan hayali bir şempanzenin öyküsüydü.

Bu hayali şempanzenin zamanla iki ayak üzerinde doğrulduğu, bu süreçte alet yapımını öğrendiği ve giderek daha iri bir beyin hacmi kazandığı varsayıldı. Bir inanç olarak sahiplenilen bu varsayım, hemen her yerde; bilimsel dergilerde, ders kitaplarında, müzelerde, gazetelerde ve TV'de bir gerçek olarak anlatıldı. Ancak zaman geçtikçe senaryoya uydurulamayan kanıtlar kritik bir seviyeye erişti ve nihayet efsaneyi ayakta tutan varsayımlar birer birer çökmeye başladı.

İnsanın evrimi senaryosunda kendisine rol biçilen Australopithecus (ünlü Lucy fosilinin ait olduğu genus) maymunlarının, insana benzer şekilde yürüyemeyeceğini ortaya koyan çalışmalar yapıldı

1. Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen, Australopithecusların sadece sıradan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna vardı.159

2. Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da Australopithecus'un iskelet yapısının günümüz orangutanlarınınkine benzediği sonucuna vardı.160

3. 1994 yılında İngiltere'deki Liverpool Üniversitesi'nden Fred Spoor ve ekibi, Australopithecus'un iskeleti ile ilgili kesin bir sonuca varmak için kapsamlı bir araştırma yaptı. İskeletlerde, vücudun yere göre konumunu belirleyen "salyangoz" isimli bir organ üzerinde incelemeler yürütüldü. Spoor'un vardığı sonuç, Australopithecus'un insanlarınkine benzer bir yürüyüş şekline sahip olmadığıydı.161

4. 2000 yılında B. G. Richmond ve D. S. Strait isimli bilim adamlarının gerçekleştirdiği ve Nature dergisinde yayınlanan bir araştırmada Australopithecusların önkol kemikleri incelendi. Karşılaştırmalı anatomik incelemeler, bu türün günümüzde yaşayan ve dört ayak üzerinde yürüyen maymunlarla aynı önkol anatomisine sahip olduğunu gösterdi.162

Eğikle dik arası bir yürüyüşün biyomekanik olarak verimli olmadığı ortaya çıktı

İki ayaklılığın "aşama aşama" bir süreçte ortaya çıktığını ileri süren model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu gösterdi. Crompton'un vardığı sonuç şuydu: Bir canlı ya tam dik, ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir.163

Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlının var olması mümkün değildir.

İki ayak üzerinde yürüyen şempanzeler Darwin'in teorisini çiğnedi

Liverpool Üniversitesi'nden Dr. Robin Crompton, Uganda'nın Bwindi bölgesinde yaşayan şempanzelerin iki ayak üzerinde yürüme yeteneğine zaten sahip olduklarını keşfetti. Ormanlık bir arazide iki ayak üzerinde yürüyen şempanzeler, savanda doğrulan şempanzenin hikayesiyle açık bir tezat ortaya koyuyordu. İskoçya'nın The Scotsman gazetesinde 'İki Ayaklı Şempanzeler Darwin'in Teorisini Çiğnedi' başlığıyla duyurulan haberde, Crompton'un şu yorumuna yer verildi:

"Bu durum, genelde kabul edilen, dört ayağı üzerinde yürüyen şempanzelerden evrimleştiğimiz iddiasına aykırı".164

Savanda doğrulan şempanzenin hikayesi bir hayalden ibarettir

Discover dergisinde yayınlanan bir makalesinde, evrimci bilim yazarı Carl Zimmer, savanda doğrulan maymunun hikayesinin asılsız çıktığını şu sözlerle ifade etti:

"Atalarımızın iki ayaklılara nasıl evrildiği sorusunun cevabı, on yıllardır berrak bir şekilde ortada duruyordu. (Southern California Üniversitesi Antropoloji Kürsüsü profesörü) Craig Stanford, 'Uzunca zamandır kabul edilen görüş, ormanlardan çıkıp savanlara hareket ettiğimiz veya yüksek otların üstünden etrafa bakmak ya da izole ağaç gruplarına ulaşmak için iki ayaklı hale geldiğimiz şeklindeydi' diyor. Ama son yıllarda yeni kanıtlar bu senaryoyu kuşkulu hale getirmiş durumda. 'Uzun zamandır savunulan, zayıf bir hominidin ormanın güvencesini bırakarak tehlikeli savanlara gittiği ve burada yeni fikirlerle yaşayabilmek için ayağa kalktığı fikri güzel bir hikaye, ama büyük olasılıkla tamamen hayal ürünü' diyor Stanford. Araştırmacılar eski hominid bölgelerine daha yakından baktıklarında, çoğu, bu alanların aslında birer savan olmadığı, ama düşük veya yüksek yoğunlukta ormanlık araziler olduğu sonucuna varmış durumda."165

Evrimciler, "Nasıl?" sorusuna cevap veremediler

İki ayaklılığa geçiş senaryosu için, canlılara yeni genler kazandıran, yaşamlarını kesintiye uğratmadan onları geliştirebilen bir mekanizmanın varlığı kaçınılmaz önemdeydi. Böyle bir mekanizma önerilmeden ve bunun evrimleştirici gücü deneylerle kanıtlanmadan, iki ayaklılığa geçiş inancı, bir kurbağanın prense dönüşebileceği masalına inanmakla eşdeğerdi. Evrimciler bu amaçla rastlantısal mutasyonları, DNA'nın hassas diziliminde meydana gelen tesadüfi değişimleri önerdiler. Ancak sayısız deney, kademeli veya sıçramalı olsun, mutasyonlara dayalı bir gelişim senaryosunu destekleyici hiçbir sonuç sağlamadı.

Paris Üniversitesi profesörlerinden matematikçi ve doktor Marcel-Paul Schützenberger, iki ayaklılık da dahil olmak üzere insan ve şempanze arasındaki farklılıkların evrimle açıklanamadığını şu sözlerle itiraf etti:

"Kademeli gelişimciler ve sıçramalı evrimi savunanlar, insanı [sözde evrimle] gelişmiş primatlardan ayıran şu birkaç biyolojik sistemin bir ölçüde eş zamanlı şekilde ortaya çıkışını açıklamada tamamen yetersizdirler: Leğen kemiğinin değişiminin eşlik ettiği iki ayaklılık ve şüphesiz beyincik, parmak uçlarına özellikle hassas bir dokunma duyusu veren, çok daha becerikli eller; fonasyona (ses çıkarmaya) izin veren

yutaktaki değişimler; merkezi sinir sisteminin özellikle temporal lobu seviyesinde, özellikle lisanı tanımaya izin veren değişimler. Embriyo oluşumu açısından bu anatomik sistemler birbirlerinden tamamen farklıdırlar'.166

Karşılaştırmalı anatomi bulguları, söz konusu iddianın, evrimcilerin gerçek olmasını çok istedikleri bir 'illüzyon' olduğunu ortaya koydu

Washington Üniversitesi anatomisti Bernard Wood, insanın evrimi senaryosuna atfedilen fosiller üzerinde yıllarca çalışmış, bunları çeşitli anatomik kriterler açısından defalarca ölçüp karşılaştırmış bir uzmandır. Wood yıllarca süren çalışmalarında, herhangi bir anatomik kriter açısından, maymunsu bir canlıdan insana doğru direkt bir soyun delillendirilemediğini ve kademe kademe evrim modelinin geçersiz olduğunu gördü. Bu durum, modern toplumun her alanında yaygınlaştırılmaya çalışılan evrim düşüncesinin bir aldatmacadan ibaret olduğunu gösteriyordu. Wood, İngiliz bilim dergisi New Scientist'te yayınlanan bir yazısında, şunları yazdı:

"İnsan evriminin çok popüler bir imajı vardır -buna kahvaltıda yenen corn flakes paketlerinin arkasından tutun da çok pahalı bilimsel araçların reklamlarına kadar her yerde rastlayabilirsiniz. Bu resimlerin sol tarafında tıknaz, öne doğru çıkık çeneli, kambur yürüyen bir orangutan bulunur. Sağ tarafta ise zarif, yüksek alınlı, geleceğe doğru amaçlı adımlar atan bir insan vardır. Bu ikisinin arasında ise birbirini takip eden figürler bulunmaktadır- omuzları geriye doğru çekilmeye başlayarak, gövdesi giderek incelen, kolları kısalıp bacakları uzayan, kafatası büyüyüp çenesi gittikçe geriye çekilerek daha insanımsı bir görüntüye kavuşan figürler. Orangutandan insana doğru ilerleyişimiz çok düzgün ve düzenliymiş gibi görünür. Bu o kadar cezbedici bir imajdır ki, uzmanlar bile bundan vazgeçmeye gönüllü değildir. Ancak bu, bir illüzyondur."167

Sonuç:

İki ayaklılığın evrimi iddiası, böyle bir dönüşümü belgeleyebilecek fosil kaydından, evrimleştirici gücü olduğu iddia edilebilecek bir mekanizmadan ve bilimsel bir teori olabilmek için test edilebilir olma özelliğinden yoksundur. Bilimsel bulgular bu doğrultuda yapılan spekülasyonları da yalanlamaktadır.

Tüm bunlar, son derece ciddi, açık ve net göstergelerdir. Bilim ve mantık, iki ayaklılığın evrimi senaryosunun ayakta durabileceği bir zemin sağlamamakta, onu kesin olarak çürütmektedir. Evrimci bilim adamlarının bu iddiayı bir dogma olarak sürdürmeleri ise, evrim teorisini bir din olarak benimsediklerini kanıtlamaktadır. Darwinistler, kendi benimsedikleri dinleri içinde büyülenmişlerdir. İşte bu nedenle gerçekleri kabul etmekten uzaklaşmaktadırlar. Allah ayetlerinde şöyle buyurur:

De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Herşeyin melekutu (mülk ve yönetimi) kimin elindedir? Ki O, koruyup kolluyorken Kendisi korunmuyor." "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Öyleyse nasıl oluyor da böyle büyüleniyorsunuz?" Hayır, Biz onlara hakkı getirdik, ancak onlar gerçekten yalancıdırlar. (Müminun Suresi, 88-90)

EVRİM İŞ BAŞINDA YALANI

Zaman zaman basın-yayın organlarında yer alan, 'Evrim iş başında' ifadesi, gerçekte bir canlı popülasyonunun varyasyonlarının 'evrim' olarak çarpıtıldığı bir propagandadan ibarettir. Varyasyon, genetik biliminde kullanılan bir terimdir ve "çeşitlenme" demektir. Bu genetik olay, bir canlı türünün içindeki bireylerin ya da grupların birbirlerinden farklı özelliklere sahip olmasına neden olur. Örneğin yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler, ama bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde kimisi çekik gözlüdür, kimisi kızıl saçlıdır, kimisinin burnu uzun, kimisinin boyu kısadır.

Evrimciler ise, bir türün içindeki varyasyonları evrim teorisine delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime delil oluşturmaz, çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz.

Varyasyon her zaman genetik bilginin sınırları içinde olur. Genetik biliminde söz konusu sınıra "gen havuzu" denir. Bir popülasyonun bireyleri birbirleriyle ne kadar çok eşleştirilirse eşleştirilsinler, ortaya yeni canlılar çıkmaz. Bu, tarih boyunca yürütülen bitki ve hayvan ıslahı çalışmaları ile 20. yy'ın sayısız laboratuvar deneyinin ortaklaşa doğruladıkları bir gerçektir.

Biyolog Edward Deevey de, varyasyonun hep belirli genetik sınırlar içinde gerçekleştiğini şöyle açıklar:

Çaprazlama çiftleştirme yöntemiyle çok önemli sonuçlara varılmıştır... Ama sonuçta buğday hala buğdaydır, örneğin, üzüm değildir. Domuzlar üzerinde kanat oluşturmamız da, kuşların yumurtalarını silindir şeklinde üretmeleri kadar imkansızdır. Daha güncel bir örnek, son bir yüzyıl içinde dünyadaki erkek nüfusunda görülen boy ortalaması yükselişidir. Daha iyi beslenme ve bakım koşulları sayesinde erkekler son bir yüzyıl içinde rekor sayılabilecek bir boy ortalamasına ulaşmıştır, ama bu artış giderek durma noktasına gelmiştir. Çünkü varabileceğimiz genetik sınıra dayanmış durumdayız.168

Özellikle TV belgesellerinde doğal popülasyonlardaki varyasyon örnekleri evrimciler tarafından çarpıtılır. Örneğin bir adada yaşayan, zemin örtüsüne uygun görünümde kuşların daha iyi kamufle olması, bakterilerin antibiyotiklere veya böceklerin tarım ilaçlarına karşı bağışıklık kazanması gibi durumlar, 'evrimin iş başında olduğu' şeklinde maksatlı bir yorumla aktarılır. Böylece izleyenlere doğada anbean işleyen ve bilim

adamlarınca delillendirilebilen bir evrim sürecinin devam etmekte olduğu telkin edilir.

Oysa anlatılan örneklerde sadece kuşun tüy desenlerindeki varyasyonlardan zemin örtüsüne uygun olanının seçilmesi söz konusudur. Bu durumda zaman içinde buradaki popülasyon zemine uygun renklerdeki kuşlardan meydana gelebilir. Ancak evrimci biyologların "mikroevrim" adını verdikleri bu olay, sadece mevcut genetik bilgi dahilinde gerçekleşen bir değişimdir, bir türü başka bir türe değiştirmemektedir. Yukarıdaki örneklerin hiçbirinde, konu edilen canlıların DNA'sına yeni genetik bilgi eklenmemektedir. Varyasyonlardaki seçilim, 'zaten' var olan genetik bilgi arasında gerçekleşmektedir, dolayısıyla bir 'evrim' meydana geldiğini iddia etmek mümkün değildir.

Tüm bu örnekler, tür içi çeşitlenmelerle ilgilidir. Bu, birçok evrim biyoloğunun da kabul ettiği bir gerçektir.

Evrimci biyologlar, Gilbert, Opitz ve Raff, Developmental Biology dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde türlerin kökeninin, mikroevrim şeklinde adlandırdıkları varyasyonlarla açıklanamayacağını şöyle belirtirler:

Modern sentez (neo-Darwinist teori) önemli bir başarıdır. Ancak, 1970'lerden başlayarak, çok sayıda biyolog bunun açıklayıcı gücünü sorgulamaya başlamıştır. Genetik bilimi, mikroevrimi açıklamak için yeterli bir araç olabilir, ama genetik bilgi üzerindeki mikroevrimsel değişiklikler, bir sürüngeni bir memeliye çevirebilecek ya da bir balığı amfibiye dönüştürecek türden değildir. Mikroevrim, sadece uygunların hayatta kalması kavramına yardımcı olabilir, uygunların oluşumunu açıklayamaz. Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi, "türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir."169

Sonuç:

Zaman zaman gündeme getirilen 'Evrim iş başında' söylemi, evrimcilerin toplumu yanıltmak için sürdürmeye çalıştıkları bir aldatmacadan ibarettir. Fosil kayıtları, türlerin evrimle ortaya çıktığı iddiasını kesin olarak yalanlamaktadır. Doğa tarihinin milyonlarca yıllık kayıtları göstermektedir ki, tüm canlı grupları aniden ve kusursuz yapılarıyla var olmaktadır. Türler yeryüzündeki varlıkları boyunca değişikliğe uğramamakta, başka canlılara dönüşmeden soylarını sürdürmektedirler.

Bu durum gayet açık bir şekilde göstermektedir ki, iş başında olduğu savunulabilecek hiçbir evrimsel süreç yaşanmamıştır. Yeryüzü, kendine

has özellikler taşıyan ve her biri olağanüstü bir kompleksIik sergileyen, Allah'ın "Ol" emri ile yaratılmış canlılarla doludur. Bunlara evrimsel bir geçmiş uydurmaya çalışmak, hiçbir zaman bir sonuç vermeyecek, bilimsel gelişmeler sürekli olarak evrim aleyhinde gerçekler ortaya çıkaracaktır.

Bir ayette Rabbimiz olan Allah şöyle buyurmaktadır:

Onu istediğimizde herhangi bir şey için sözümüz, ona yalnızca "Ol" demekten ibarettir; o da hemen oluverir. (Nahl Suresi, 40)

“BİZİ BİZ YAPAN BEYİN BÖLGELERİ” ALDATMACASI

İnsan, diğer memelilerle benzer biyolojik yapılara sahip olmasına karşın, zihinsel faaliyetleri açısından canlılar aleminden derin bir ayrımla ayrılır. Bu durum, insanın en yakın akrabası olarak öne sürülen şempanze ile insan arasında da gözlenmektedir. Zihinsel güç açısından insanla şempanze arasındaki farklılık öylesine büyüktür ki, evrimciler bunun "alem seviyesinde" bir farklılığa denk geldiğini ifade etmektedirler. (Canlılar, küçükten büyüğe sistematik bir sıralama dahilinde; tür, cins, aile, takım, sınıf, filum ve alemlere ayrılırlar. Canlı sistematiğinin en büyük sınıfı, alem'dir.) Yani zihinsel faaliyetler açısından insanla şempanze, bitkiler alemiyle hayvanlar alemi kadar farklıdır.

Burada evrimciler adına bir çelişki söz konusudur. Evrimciler, insanın hem bedensel hem de zihinsel tüm özelliklerinin hayali evrim sürecinde ortaya çıktığını kabul ederler. Peki ama nasıl olur da insan, sözde en yakın akrabası olarak ilan edilen bir canlıyla böylesine derin bir ayırıma sahip olmuştur? Evrimciler bilincin maddeden kaynaklandığı dogmasına saplanıp kalmışlardır. Bu durumda, şempanzeyle aynı tipte beyin hücrelerine sahip olan insanın; üniversiteler, kütüphaneler, hastaneler kuran, uzaya mekik gönderen üstün akıl sahibi bir canlı olarak ortaya çıkmasını nasıl açıklayabilirler?

Açıktır ki, insanı insan yapan faktörleri beyin kimyasında ya da nöronların elektrokimyasal faaliyetlerinde aramak akıl dışı bir yaklaşımdır. Nöronlar ve değiş tokuş yaptıkları kimyasallar, nihayet atomlardan meydana gelmektedir. Atomların ise bilinç meydana getirici hiçbir özelliğinin bulunmadığı açıktır. Bir çekirdek ve onun etrafında dönen elektronlardan meydana gelen, oksijen, karbon, azot ve hidrojen gibi atomlar hissedemez, düşünemez ve konuşamazlar.

Darwinizm; cansız bir dünyadaki atomların, zaman içinde birleştiğini, en kaliteli televizyondan daha mükemmel görüntü sağlayıp kendilerini görmeye başladığını, en kaliteli müzik setinden daha net ses sağlar hale geldiklerini ve ardından onu duyma yeteneği kazandıklarını, yerin sertliğini hissetmeye başladıklarını nihayet profesörler, doçentler gibi düşünür ve konuşur olduklarını iddia etmektedir!

Darwinistler, bilim dünyasını ve toplumu bu akıl dışı, köhne inanca sürüklemeye çalışmaktadırlar. Bu doğrultuda çalışan primatbilimciler ve sinirbilimciler, insan aklıyla ilgili evrimcilerin içinde bulundukları çıkmazın kimi beyin bölgeleri üzerinde yapılan çalışmalarla giderilmekte olduğu izlenimini vermeye çalışmaktadırlar. Maymun ve insan beyni üzerinde görüntüleme çalışmaları yapmakta, beynin faaliyetleri üzerinde spekülasyonlar ortaya koymaktadırlar. Bu çalışmalar ise medyada "bizi insan yapan beyin bölgeleri belirlendi" türünden yanıltıcı başlıklarla haber verilmekte, insan beyninde bulunan bazı 'sihirli' nöronların insana akıl ve hislerini kazandırdığı telkin edilmektedir.

Ancak bu yöndeki propagandanın hiçbir gerçekliği bulunmamaktadır. Nitekim New Scientist dergisinde "Yaşamın Gizemleri" başlığı altında yayınlanan bir makalede, bu propagandayı yalanlayan şu sözler ortaya konmuştur:

"Bilinç, bilim için gerçekten zor bir sorudur çünkü tamamen subjektiftir. Bilinçle ilgili çalışmaların uzun süredir din ve felsefe alanlarına ait olmasının sebebi de budur. Ancak biyologlar, özellikle nörologlar, şimdi bu tartışmaya dahil oluyorlar. Bazıları beyin taramalarının ve elektriksel kayıtlandırmalarının 'bilincin nöral (sinirsel) karşılığını' ortaya çıkaracağını umuyorlar. İnsanlar bilinçliyken –bilinçsizken değil- beyinde neler olup bittiğini anlayabilmemiz gerektiğini varsayıyorlar.

Araştırmacılar bu konuda ilerlemeler kaydettiler. Ancak beyinle ilgili olarak bizi neyin bilinçli yaptığı hala açık değil. Bizler bilinçli olduğumuzda açık olan, bilinçsiz olduğumuzda ise kapalı olan tek bir beyin alanı kesinlikle yok. Ve üzerinde bilinçli olduğumuz, altında ise bilinçsiz

olduğumuz basit bir sinirsel faaliyet eşiği ya da bilince daima eşlik eden bir tip aktivite veya nörokimya da yok gibi görünüyor.

Ancak bilincin beyinden kaynaklanan birşey olduğunu kabul etseniz (ki bunu pek de herkes böyle kabul etmiyor) ve bilinçli tecrübeyle ilişki ortaya koyan bir beyin faaliyeti örneği bulsanız dahi, hala bir problemle karşı karşıyasınızdır. Bir nöron kitlesinin faaliyetleri neden herhangi bir his vermelidir ki? Neden parmağınıza bir şey batırmak acı hissi verir? Neden bir gül kırmızı görünür?

Buna bilincin 'zor problem'i adı verilmiştir…"170

Bu sözlerden de anlaşıldığı gibi insanda bilinç oluşturduğu bilinen hiçbir beyin bölgesi bulunmamaktadır. Bilincin kaynağı bir et parçası değil, Allah'ın insana verdiği ruhtur. Yüce Allah bir Kuran ayetinde şöyle bildirmektedir:

Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 9)

"İLKEL NEANDERTAL" TEZİ NEDEN GEÇERSİZDİR?

İsmini ilk bulunduğu bölgeden (Almanya'nın Dusseldorf kenti yakınlarındaki Neander vadisi, 1856) alan Neandertal insanı, yani Homo sapiens neanderthalensis, geriye doğru bir alna, belirgin olmayan bir çene ile iri bir burna sahiptir. Günümüzden yaklaşık 30.000 yıl önce

belirlenemeyen bir nedenden dolayı bu insan türünün ortadan kalktığı düşünülmektedir. Neandertallerin gerçek bir insan ırkı olduğu gerçeği artık birçok evrimci tarafından kabul edilse de bazıları hala Neandertalleri soyut düşünceden yoksun ilkel mağara adamları olarak gösterme eğilimindedirler. Oysa Neandertal anatomisi ve kültürü hakkında son yıllarda ele geçirilen çok sayıda bulgu, bu eğilimin hiçbir temeli olmadığını, bu insanların gerçek bir insan ırkı olduklarını ortaya koymuştur.

Öncelikle günümüzde yaşayan insanlar ile, Neandertaller arasında yapılan anatomik ve sanatsal karşılaştırmada ortaya çıkanlar evrimin iddialarını destekleyecek üstünlükler değildir. Nasıl ki günümüzde yaşayan Kuzey Batı Avrupalı insanların iri cüsselerinden yola çıkarak bu insanların, daha minyon olan Çinliler veya Pigmelere göre daha kaba ve ilkel olduklarını söylemek mümkün değilse, aynı şekilde Neandertallerin güçlü beden yapısına sahip olmaları veya alınlarının dar olması da onların ilkel bir tür olduklarını göstermez. Çünkü kemik ve iskelet yapısı, davranış şekli ve zeka seviyesinde belirleyici bir faktör değildir.

Üstelik, eğer anatomik özellikler kriter kabul edilecekse, evrim mantığında Neandertallerin günümüz insanından daha zeki olduğu kabul edilmelidir. Çünkü evrimciler insan zekasını beynin büyüklüğüne dayandırırlar; Neandertallerin beyin hacmi ise günümüz insanının beyin hacminden ortalama %13 daha büyüktür.

Neandertallerin yaşadıkları mağaralarda elde edilen bulgular bu canlıların insan gibi davrandıklarına dair önemli ipuçları vermiştir. Örneğin Neandertallerin hasta ve yaralılarını tedavi ettikleri ve ölülerini çiçeklerle birlikte gömdükleri bilinmektedir. Elbette bunlar Neandertallerin sevgi ve şefkat kavramlarına sahip sosyal insanlar olduklarını göstermektedir. Neandertallerin gerçek insanlar olduğuna dair kanıtların ortaya çıkarıldığı araştırmalar ve bunlara dayanarak Neandertaller hakkında uzmanlarca yapılan yorumlardan bazıları şunlardır:

* Uzun yıllar Neandertal anatomisini inceleyen Erik Trinkhaus isimli uzman, Neandertaller hakkında vardığı sonuçları şöyle açıklamaktadır:

"Neandertal kalıntıları ve modern insan kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertallerin anatomisinde ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde modern insanlardan aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur."171

* En ilgi çekici Neandertal bulgularından birisi ayı kemiğinden yapılmış bir flüttür. 1995 Temmuzu'nda Kuzey Yugoslavya'daki bir mağarada bulunan flütü analiz eden müzikolog Bob Fink, bu aletin, 4 nota çıkardığını ve flütte yarım tonlar ve tam tonların da olduğunu tespit etmiştir. Bu keşif, Neandertallerin Batı müziğinin temel formu olan yedi nota ölçüsünü kullandıklarını göstermektedir. Flütü inceleyen Fink, "eski flütün üzerindeki ikinci ve üçüncü delikler arasındaki mesafenin, üçüncü ve dördüncü delikler arasındaki mesafenin iki katı" olduğunu belirtmektedir. Bunun anlamı birinci mesafenin tam notayı, ona komşu olan mesafenin de yarım notayı temsil ettiğidir. "Bu üç nota inkar edilemez bir şekilde diatonik bir ölçekteki gibi ses çıkarır" diyen Fink, Neandertallerin müzik kulağı ve bilgisi olan insanlar olduğunu belirtmektedir.172

* Neandertal insanları tarafından kullanıldığı ve 30 bin yıllık olduğu tespit edilen kemikten yapılma dikiş iğnesi son derece düzgündür ve iplik geçirilmesi için açılmış bir deliğe sahiptir.173 Elbette dikiş iğnesine ihtiyaç duyacak bir giyim-kuşam kültürüne sahip olan insanlar "ilkel" sayılamaz.

* New Mexico Üniversitesi'nde antropoloji ve arkeoloji profesörü olan Steven L. Kuhn ve Mary C. Stiner İtalya'nın güneybatı sahilindeki Neandertal mağaralarında yıllarca araştırma yapmış ve Neandertallerin, günümüz insanı gibi kompleks bir düşünce yapısı gerektiren faaliyetlerde bulundukları sonucuna varmışlardır.174

Tüm bunlar Neandertallerin günümüzde yaşayan insanlardan farksız olduğunu gösteren bilimsel kanıtlardır. Bazı evrimci yayınlarda ısrarla ilkel Neandertal Adamı yanılgısının sürdürülmeye çalışılması, evrimcilerin fosilleri Darwinist bir bakış açısıyla yorumlama eğilimlerinin bir uzantısıdır. Neandertaller konusunda uzman olan Erik Trinkhaus bu eğilime şu cümlelerle işaret etmektedir:

"Fosiller maalesef kendi adlarına konuşmazlar. Onları hayata getiren bilim adamlarıdır ve bunu yaparken genellikle kendilerinin en iyi ya da en kötü karakteristiklerini fosillere atfederler. Her nesil, Neandertallere kendi korku, kültür ve hatta bazen kişisel geçmişlerini yansıtır. Bizim kendi doğamızı gösteren sessiz bir kaynaktırlar, buna rağmen kendimizin değil de onların doğasını aydınlattığımızı düşünerek gururlanıp avunuruz.

Bu durum özellikle Neandertallerin aldatıcı hikayesinin etkileyici yönlerinden biri ve bunların yorumlanması söz konusu olduğunda belirgindir: Yani üretilen canlı doku rekonstrüksiyonlarında..."175

Neandertaller konusundaki önyargıları dile getiren bir başka bilim adamı, Pennsylvannia Üniversitesi arkeologlarından Jan Simek'tir. Bir evrimci olan Simek, 1980'li yıllarda Güney Batı Fransa'da Jahn Phipriga ile birlikte bir Neandertal mağarasında kazılar gerçekleştirmiş, mağarada yakılan ateşin ve çok sayıda balığın kalıntılarına bakarak geniş tartışmalara yol açan bir tez ortaya koymuştu. Ateşte çok miktarda ot yakıldığını, bunun mağaradaki sinekleri kovma veya balıkları tütsüleme dışında bir amacı olamayacağını belirtmişti. O dönemde birçok evrimci, balıkları daha sonra kullanım amacıyla tütsülemenin geleceği planlama yeteneği gerektirdiğini belirterek, Neandertallerin böyle bir iş başarmış olmalarının mümkün olamayacağını ileri sürmüş ve bu teze karşı çıkmışlardı. Simek 26 Mart 2003'te National Geographic TV'de yayınlanan "Neandertal Bilmecesi" isimli belgeselde tezinin karşısındaki Darwinist önyargıları şöyle ifade etmiştir:

"Bazı antropologlar sadece farklılıkları alıyor. Kültürel ve biyolojik farklılıklar aranıp bulunuyor ve onların (Neandertallerin) günümüz insanından farklı bir tür, hatta farklı bir ırk oldukları söyleniyor. Bence bugünün [Neandertalin hayali evrim sürecinde elenmiş bir tür olduğu veya Homo sapiens'le karışarak günümüze genlerini taşıdığı tartışmalarının] suçlusu biziz. Arkeoloji ve antropolojinin içinde bu kadar bulunan insanlar olarak, verilere bu kadar önyargılı yaklaştığımız için suçluyuz."

Sonuç:

Günümüzde yaşayan insanlardan bedenen hiçbir farklarının olmadığına, düşünce ve yaşam biçimlerinin de son derece ileri olduğuna dair birçok somut bilimsel bulgu ortaya konmasına rağmen Neandertallerin hala ilkel insanlar gibi gösterilmeye çalışılmasının tek nedeni Darwinist önyargılardır. Evrimciler doğada sürekli bir çatışma olduğu ve yaşamın bir hayatta kalma mücadelesi olduğu yönündeki aldanışlarını devam ettirmektedirler. Bu aldanış onları Neandertaller hakkındaki asılsız senaryoları savunmaya ve onları Homo sapiens sapiens'le olan mücadelesinde elenen ilkel bir canlı olarak görmeye ve göstermeye yöneltmektedir. Ancak bu konudaki çabaları sonuçsuzdur, tüm deliller Neandartellerin bir insan soyu olduğunu ve insanı Allah'ın bir anda eksiksiz olarak yarattığını ortaya koymuştur.

HOMO ERECTUSLARLA İLGİLİ "İLKEL TÜR İDDİASI" SADECE ÖNYARGIDAN İBARETTİR

Homo erectus "dik yürüyen insan" anlamına gelir. Bu insanlar günümüz insanlarından farksız iskelete sahiptirler ve bizim gibi dik yürüyebilmektedirler. Evrimcilerin Homo erectus'u "ilkel" sayma nedenleri ise, kafatası hacimlerinin (900-1100 cc) günümüz insanının ortalamasından (1400 cc) küçük olması ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de dünyada Homo erectus'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır (Avusturalya yerlileri Aborijinler'de olduğu gibi). Homo erectus'un anatomik özelliklerinin günümüzde de görülmesi Homo erectus'un ilkel bir tür olmadığının kesin bir göstergesidir. Nitekim birçok evrimci artık Homo erectus'un gerçek bir insan olduğunu dile getirmektedir.

Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.176 Dolayısıyla Homo erectus'un küçük

beyin hacmine sahip olması onun zekadan ve beceriden yoksun ilkel bir canlı olduğunu göstermez.

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan Pekin Adamı ve Java Adamı fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. Pekin Adamı, sadece alçıdan yapılmış ve aslı kaybolmuş modellerden ibaretti, Java Adamı ise bir kafatası parçası ile, ondan metrelerce uzakta bulunmuş bir leğen kemiğinden oluşuyordu ve bunların aynı canlıya ait olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. Bu nedenle Afrika'da bulunan Homo erectus fosilleri giderek daha fazla önem kazandı.

Afrika'da bulunan Homo erectus örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan "Turkana Çocuğu" fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83cm boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patoloğun bu fosilin iskeletiyle, bir günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler.177

Nitekim evrimci paleoantropolog Richard Leakey bile Homo erectus'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.178

Prof. William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile Homo erectus'un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte Homo sapiens türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

Hepsi Homo sapiens türüne ait olan Eskimolar ve Avustralya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, Homo erectus'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (Homo sapiens'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.179

Laughlin'in bu görüşleri artık birçok evrimci tarafından açıkça kabul edilmektedir. Paleoantropoloji alanında dünyanın çeşitli ülkelerinden önde gelen isimlerin katıldığı Senckenberg Konferansı bu kabulün ön plana çıktığı konferans olmuştur:

"Senckenberg konferansındaki katılımcıların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşlarının başlattığı ve konusu Homo erectus'un taksonomik konumu olan hararetli bir tartışmaya daldılar. Bu kişiler Homo erectus'un bir tür olarak geçerliliğinin olmadığını ve bütünüyle elimine edilmesi gerektiğini ısrarlı bir şekilde ileri sürdüler. Homo türünün bütün üyeleri, doğal herhangi bir ara veya alt bölüm olmaksızın, yaklaşık 2 milyon yıl öncesinden bugüne, çok fazla değişkenlik gösteren, geniş bir alana yayılmış tek bir türe, Homo sapiens'e aitti. Homo erectus'un bir tür olarak mevcut olmadığı, konferansın ana konusu oldu."180

Sonuç:

Homo erectus'un "ilkel" kabul edilmesinin temelinde yatan neden, sahip olduğu anatomik özellikler değildir. Evrimciler bu türü, Australopithecus ve Homo habilis gibi sıradan maymunlar ile günümüz insanı arasında var olduğunu düşündükleri boşluğu dolduracak bir malzeme olarak benimsemekte ve kullanmaktadırlar. Kısacası Homo erectus'un Homo sapiens'ten ayrı bir tür olarak tutulması, 'az gelişmiş' bir insan olduğundan değil, evrimcilerin önyargılarından kaynaklanmaktadır.

BİR CANLI HAKKINDA EVRİM MASALI ANLATMAK, NEDEN EVRİM TEORİSİNE KANIT SAĞLAMAZ?

Evrim propagandasının en belirgin özelliklerinden biri hikaye anlatımına dayalı olmasıdır. Hikayeyi anlatan TV kanalı ya da gazete, çoğu zaman önyargıları, çoğu zaman da evrimi bir dogma olarak benimsemesi nedeniyle bilimsel bulguları yanlış yorumlayarak evrim senaryoları oluşturur. Daha sonra da bu senaryoyu sağlam bilimsel kanıtlara dayalı bir tez havasında insanlara empoze etmeye çalışır. Gerçekte ise, milyonlarca yıllık süreleri kapsayan hikayeler anlatan evrimcilerin elinde bazen yalnızca basit bir kafatası parçası, bazen de sadece tek bir diş vardır. Ne var ki evrimciler eldeki verilerin yetersizliğine karşın, hikayelerine birçok hayali unsur eklerler. Oysa bu, dünyaca tanınmış evrimcilerin bile eleştirdiği, tamamen önyargıya dayalı, bilimdışı bir propaganda yöntemidir.

National Geographic, Discovery Channel gibi TV kanalları ya da Scientific American, Focus gibi dergiler evrimi yaygınlaştırmak için topluma böyle hikayeler üreten fabrikalar gibidirler. Bu kurumların yayınlarında, gerçekte milyonlarca yıla varan yaş farkı bulunan kemik bulguları arasında zorlama evrimsel senaryolar oluşturularak bunlar gerçekten yaşanmış gibi anlatılır. Oysa bu sadece önyargıya dayalı bir tutumdur. Evrimci bir paleontolog olan Henry Gee bu konuda şu yorumları yapmaktadır:

"Yeni fosil bulguları, önceden varolan hikayeye uydurulur. Sanki atalar-nesiller zinciri, bizim gerçekten düşünmemiz gereken bir amaçmış gibi biz bu yeni bulgulara 'kayıp halkalar' deriz; aslında gerçek farklıdır: bunlar insan önyargılarıyla uyumlu olmaları için şekillendirilen, gerçeğin ardından yaratılan, tamamen insan icadı olan şeylerdir."181 "Şu anda bize üstünlük sağlayan konumumuzdan bakarak, fosilleri kendimizde gördüklerimizin yavaş yavaş kazanıldığını yansıtan bir şekilde ayarlarız. Doğruyu aramayız, kendi önyargılarımıza uyması için, onu gerçeğin ardından yaratırız."182

Bu önyargılı senaryoları eleştiren bir başka evrimci de Collin Patterson'dur. İngiliz Doğa Tarihi Müzesi Paleontoloji Başkanı olan Patterson 4 Mart 1982'de BBC televizyonuna verdiği bir ropörtajda açıkça şunları söylemiştir:

"Hikayeleri, zaman içindeki değişimlerin hikayelerini kastediyorum. Dinozorların nasıl ortadan kalktığı, memelilerin nasıl evrimleştiği, insanın nereden geldiği. Bunlar bana hikaye anlatımından fazla birşey ifade etmiyor... Bir [evrimsel] ağacın uçlarına erişimimiz var ama ağacın kendisi bir teori. Ağaç hakkında bilgili gibi gözüken ve ağaçla ilgili olup bitenleri, ince ve kalın dalların nasıl ortadan kalktığını açıklar gibi görünen insanlar, bana göre sadece hikaye anlatıyorlar."

Evrim masallarına sarılan sadece evrimci paleontologlar değildir. Evrim masallarına evrim biyologları da en az paleontologlar kadar sık başvururlar. Bu insanlar canlıların sahip olduğu yapıların sağladığı avantajlara bakarak evrim senaryoları oluştururlar. Popüler evrimci TV kanallarından gün boyu yayınlanan evrim masallarının ağırlıklı bölümü bu kategoriye dahildir. Bu belgesellerde fillerin sözde yerdeki yiyecekleri almak için hortum geliştirdikleri; böceklerin savunma amacıyla zehir ürettikleri gibi hikayeler anlatılır. Yarasaların çevrelerini algılamada kullandıkları sonarları, elektrikli yılan balıklarının 300 volt şiddetine varan elektrik akımları üretebilen organları ya da örümceğin muhteşem ağını üretmesini sağlayan mekanizmalarıyla ilgili evrimci masallar anlatılır durulur. Ancak bu masalların hiçbiri asıl sorulara, yani her biri son derece kompleks olan bu sistemlerin kör tesadüflerle nasıl olup evrimleşmeye başladıkları ve rastgele mutasyonlarla bunun bilgisinin DNA'ya nasıl eklenmiş olabileceği sorularına yanıt vermez. Evrimin hikayeleri en baştan doğru kabul edilir ve doğadaki her canlı bu genel öngörü çerçevesinde ele alınır. Gee bu konuda eleştiri oklarını evrimci biyologlara şöyle yöneltmektedir:

"Burnumuz gözlük taşımak için yapılmıştır, böylece gözlük kullanabiliriz." Evrimci biyologlar herhangi bir yapıyı, faydalı hale gelen bir adaptasyon olarak yorumladıklarında hala tamamen bu mantıkta hareket etmektedirler, ama bu faydanın bir yapının nasıl evrimleştiği, ya da gerçekte bir yapının evrimsel tarihinin bu yapının şekil ve özelliklerini nasıl etkilemiş olabileceği hakkında bize hiçbir şey söyleyemeyeceğini göremezler".183

Bu masalların en sık başvurulanları uyumsal ihtiyaçlarla ilgili olanlarıdır. Bunların ortak özelliği, canlıların içinde bulundukları ortam nedeniyle duydukları ihtiyaçları belirtmek sonra da, bu ihtiyaçlar nedeniyle şu veya bu organı "geliştirdiklerini" anlatmaktır. Oysaki ihtiyaçlar, yeni organlar, yeni sistemler meydana getirmez. Evrimcilerin bedensel yapılardaki dönüşümlere mekanizma olarak önerdikleri -ancak daima zararlı oldukları deneylerle sabit olan- rastgele mutasyonlar da

'ihtiyaçlara' göre ortaya çıkmazlar. Evrimci Douglas Futuyma bu konuda şunları ifade etmektedir:

"Türlerin uyumsal 'ihtiyaçları' uyumlandırıcı bir mutasyonun ortaya çıkacağı ihtimalini yükseltmez; mutasyonlar o anın uyumsal ihtiyaçlarına yönelmiş değildir. Mutasyonların sebepleri vardır, ancak türlerin uyum sağlama ihtiyaçları bunlardan biri değildir".184

Futuyma'nın sözleri popüler Darwinist televizyon kanallarındaki belgesellerde ısrarla anlatılan evrim masallarını topluca çürütmektedir. Bu TV kanallarının ortaya koyduğu senaryolar hiçbir bilimsel delile dayanmamakta, tamamen hayal ürünü olarak izleyiciye sunulmaktadır. Hiçbir yılan balığı ihtiyacı için elektrik üretecek organ; hiçbir böcek ihtiyaç duyduğu için doğru kimyasal formülde zehir üretecek bir organ; hiçbir fil yerden besin toplama ihtiyacı için hortum evrimleştiremez. Bunları iddia etmek "çöldeki susuzluk nedeniyle, arabalar hava soğutmalı motorlar geliştirdiler" demek gibi bir safsatadır. Bir arabada hava soğutmalı motor bulunması çöl şartlarını göz önüne alan bir mühendisin varlığının, canlılardaki sistemler de onları doğadaki yaşamlarına uygun özelliklerle donatan bir Yaratıcı'nın göstergesidir. Kör tesadüfler, bir otomobildeki hava soğutma sistemini de, bundan daha büyük komplekslik barındıran canlılardaki kompleks sistemleri de kuşkusuz ki açıklayamazlar. Yeryüzündeki muhteşem canlılığın tek bir Sahibi, tek bir Yaratıcısı vardır. Bu Yaratıcı, her varlığı yoktan var eden, alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir. (Haşr Suresi, 24)

Sonuç:

Yukarıda ifadelerini aktardığımız Gee, Patterson ve Futuyma birer evrimci olmalarına karşın evrim masalı anlatmanın bilimdışı olduğunu kabul etmektedirler. Popüler evrimci medya ise bunu tamamen gözardı edip bilimsel kanıtlarla destekleyemedikleri mantık dışı iddialarını topluma telkin edebilmek için evrim masallarını kullanmayı sürdürmektedirler.

Buradan tüm bu yayınlara halkın artık evrim teorisinin açmazları hakkında bilinçlendiğini hatırlatıyor, bu yöntemi terk etmeleri çağrısında bulunuyoruz.

AUSTRALOPİTHECUS'UN, İNSAN EVRİMİ İDDİALARINDA KULLANILMASI NİÇİN ANLAMSIZDIR?

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen Australopithecus ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. Australopithecus cinsleri içinde evrimciler sadece Australopithecus afarensis olarak nitelendirdikleri türü (1974 yılında bulunduğunda dünyaya insanın evriminin ispatı olarak sunulan 'Lucy'nin temsil ettiği tür) insanın doğrudan atasıymış gibi lanse ederler. Ancak Australopithecus

fosilleri üzerinde yapılan detaylı analizler bu canlıların sıradan maymun türleri olduğunu ortaya koymuştur.

Australopithecusların ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. Australopithecusların tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır. Hepsinin beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek Australopithecus dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı, birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konudaki evrimci iddia ise, Australopithecusların, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik yürüdükleri şeklindeki tezdir.

Oysa Australopithecus üzerinde yapılan birçok araştırmada bu türün insana benzer şekilde yürüyemediği ve iki ayaklı olmadığı sonucuna varılmıştır:

1. Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen, Australopithecuslar'ın sadece sıradan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna vardı.185

2. Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da Australopithecus'un iskelet yapılarının günümüz orangutanlarınınkine benzediği sonucuna vardı.186

3. 1994 yılında İngiltere'deki Liverpool Üniversitesi'nden Fred Spoor ve ekibi, Australopithecus'un iskeleti ile ilgili kesin bir sonuca varmak için kapsamlı bir araştırma yaptılar. İskeletlerde, vücudun yere göre konumunu belirleyen "salyangoz" isimli bir organ üzerinde incelemeler yürütüldü. Spoor'un vardığı sonuç, Australopithecus'un insanlarınkine benzer bir yürüyüş şekline sahip olmadığıydı.187

4. 2000 yılında B. G. Richmond ve D. S. Strait isimli bilim adamlarının gerçekleştirdiği ve Nature dergisinde yayınlanan bir araştırmada Australopithecusların önkol kemikleri incelendi. Karşılaştırmalı anatomik incelemeler, bu türün günümüzde yaşayan ve 4 ayak üzerinde yürüyen maymunlarla aynı önkol anatomisine sahip olduğunu gösterdi.188

Yorumlar:

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, son dönemde evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilmektedir. Fransız bilim dergisi Science et Vie, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. Australopithecus afarensis türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığını kullanarak Australopithecus türü maymunların insan soyunun kökeni olmadığı ve bunlarının soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır.189

Amerika'nın USA Today gazetesinde Tim Friend tarafından kaleme alınan bir makalede insanın doğrudan atası gösterilen Lucy (Australopithecus afarensis) hakkında şu yorumlara yer verilmiştir:

"Lucy'nin bilimsel adı Australopithecus afarensis. Günümüzde yaşayan bonobo şempanzelerine çok benziyor: Küçük bir beyin, öne çıkmış yüz ve iri azı dişleri. Ancak Homo'nun doğrudan atası kabul edilen Lucy'nin bu özelliği son on yılda gözden düştü. Birçok uzman, insanın kökenini Lucy gibi bir ataya doğrudan takip etmenin çok basit bir yaklaşım olduğunu kabul ediyor."

Bu yazıda Smithsonian Doğa Tarihi Müzesi İnsanın Kökeni Programı Başkanı Richard Potts'un da yorumlarına yer verilmektedir. Buna göre Potts ve daha birçok evrimci uzman, Lucy'nin artık insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini kabul etmektedir.190

Australopithecusların zaman içinde iki ayaklı hale geldikleri tezinin tutarsızlığını gösteren bulgulardan biri, Afrika ülkelerinden Uganda'nın Bwindi ormanlarında rastlanan şempanzelerdir. Liverpool Üniversitesi araştırmacılarından Robin Crompton'un keşfettiği şempanzelerin özelliği zaten iki ayak üzerinde yürüyor olmalarıdır. İskoçya'nın The Scotsman gazetesinde "İki Ayaklı Maymunlar Darwin'i Çiğnedi" başlığıyla verilen haberde Crompton şu yorumu yapmaktadır: "Bu durum, genelde kabul edilen, dört ayağı üzerinde yürüyen şempanzelerden evrimleştiğimiz iddiasına aykırı."191

Tüm bu deliller canlıların birbirlerinden evrimleşerek ortaya çıktıklarını savunan evrim teorisinin iddialarını çürütür niteliktedir. İnsan bugünkü özelliklerine sahip olarak bir anda yaratılmıştır. Allah insanı üstün özelliklere sahip olarak yaratmıştır. Kuran'da şöyle buyrulmaktadır:

..."Seni topraktan, sonra bir damla sudan yaratan, sonra da seni düzgün (eli ayağı tutan, gücü kuvveti yerinde) bir adam kılan (Allah)ı inkar mı ettin?" "Fakat, O Allah benim Rabbimdir ve ben Rabbime hiç kimseyi ortak koşmam." (Kehf Suresi, 37-38)

OBEZİTE ÜZERİNDEKİ GÖZ BOYAYICI DARWINİST YORUMLAR

Obezlik, bir memelinin, yağ olarak depolanan doğal enerji rezervlerinin normal seviyelerin ötesinde artış göstermesi ve sağlık sorunlarına yol açtığı durumdur. Belli bir miktarda beden yağı; enerji depolama, ısı yalıtımı, darbelerin emilmesi (etkisinin azaltılması) ve diğer bazı fonksiyonlar açısından gereklidir. Aşırı yeme ve hareketsizlik durumlarında, normalin üstünde miktarlarda yağ depolanmaya başlanmakta ve obezlik ortaya çıkmaktadır.

İnsanların, vakitlerinin çoğunu bilgisayar ve televizyon başında geçirdiği, kalori değeri yüksek besinlerin kolayca bulunduğu ve bu besinlerin tüketimlerinin reklamlarla teşvik edildiği toplumlarda, obezlik yaygın bir sorun olarak öne çıkmaktadır. Bir insanın, obez olup olmadığı, vücuttaki yağ miktarının beden ağırlığına oranına göre değerlendirilmektedir.

Her fizyolojik fonksiyon gibi, yağ depolama da genlerle kontrol edilen bir fonksiyondur ve uzmanlarca yaklaşık 20 ila 30 genin obezlikle bağlantılı olduğu tahmin edilmektedir.

Sürekli kalori alımı ve hareketsizlik, canlıyı aşırı kilolu hale getirebilir, çeşitli faktörlerden ötürü obezlik popülasyonda yaygınlık kazanabilir. Ancak bu durum canlıyı başka bir tür canlıya dönüştürmez yani bir evrimleşme meydana getirmez. Örneğin obez kediler, bir kedi popülasyonunda ne kadar yaygınlık kazanırsa kazansın, başka canlılara, örneğin tavşanlara dönüşmeyecektir.

Evrimcilerin obezite hakkındaki iddiası da son derece tutarsız bir senaryo üzerine kuruludur. Bununla ilgili olarak, insanın hayali evrim sürecinde kıtlıklarla mücadele ettiği, bu hayali süreçte bulabildiği her lezzetli şeyi yemek zorunda kalması nedeniyle de obezliğin ortaya çıktığı anlatılır. Lezzetli yiyecekleri yeme alışkanlığının bir 'içgüdü' olarak geliştiği öne sürülür. Biraz da bilimsel bir görünüm vermek amacıyla, obezlikle ilgili olduğu tahmin edilen genlerin evrimle ortaya çıktığı ve bu genlerin, eski çağlarda süren kıtlıkların bir kalıntısı olduğu gibi yorumlar yapılır.

Bu evrimci masal, Time, Newsweek, National Geographic TV gibi uluslararası yayınlarda bilim adamlarının obezite hakkındaki açıklaması olarak anlatılır ve bunların bilimsel olarak güçlü varsayımlar olduğu aldatmacası telkin edilir. Oysa şu ya da bu üniversitedeki bilim adamının

bu hikayeyi anlatması onu bilimsel kılan bir faktör değildir. Hatta bu insanlar, anlattıklarının bilim dışı hikayeler olduğunu bile bile bu propagandayı sürdürürler. Evrimi bir dogma olarak benimsedikleri, obezliğin evrimle ortaya çıktığına dair masallara kendilerini inandırdıkları için evrimci dünya görüşünü ayakta tutmak amacıyla bu duruma göz yumarlar.

Evrimci Stephen J. Gould, evrim biyologlarının bu hikayelerle ilgili bilim dışı tavrını şu sözlerle açıklamıştır:

"Evrim biyolojisi, anatomi ve ekolojiyi kayıtlandıran ve sonra hangi kemiğin neden o şekilde göründüğü ya da bu canlının neden orada yaşadığıyla ilgili tarihsel veya adaptasyonla ilgili açıklamalar üretmeye çalışan, spekülatif bir argüman şekliyle ciddi derecede engellenmiştir. Bilim adamları bu masalların hikaye olduğunu bilirler; maalesef bunlar profesyonel literatürde fazlasıyla ciddi ve gerçeksel alınırlar. Daha sonra bunlar [bilimsel] 'gerçekler' haline dönüşür, popüler literatüre girerler."192

Obezlik hakkındaki evrim hikayesine göz yuman evrim biyologlarının bilimsel olarak rahatsız edici hiçbir şey yokmuş gibi davranarak gösterdikleri kayıtsızlık gerçekten de düşündürücü boyutlardadır. Öyle ki evrimciler, içgüdülerin evrim teorisinin iddialarında oluşturduğu açmazı yok saymakta, hatta onu uydurdukları hayali evrim hikayelerine adapte etmede sakınca görmemektedirler.

Bizzat Charles Darwin'in kendisi, içgüdünün, teorisini yıkacak görünümde bir tehdit olduğunu kabul etmiştir.

Obezlik hikayesine 'gen' kavramıyla katılmak istenen bilimsellik motifi de evrimcilere bir destek sağlamamaktadır. Bir genin obezlikle ilgili olduğunu belirtmek, o genin evrimle nasıl ortaya çıkmış olabileceğine dair bir açıklama değildir. Nitekim evrim teorisyeni ve biyolog John Maynard Smith, bir özelliği devreye sokan bir geni bulmanın bunun nasıl evrimleşmiş olduğunu da anlamak anlamına gelmeyeceğini, aksini düşünmenin saçmalamak olduğunu belirtmiştir.193

Kısacası, obezlikle ilgili evrimci yorumlar, zihinlerde üretilen hayali senaryolardan ibarettir. Bu senaryolar, insan biyolojisini hayali hikayeler serisine çeviren evrimcilerin, çaresizliğinden başka birşey ispatlamamaktadır.

EVRİM: AKIL DIŞI BİR İNANÇ

Çoğu insan bir bilim adamından duyduğu her şeyi mutlak doğru sanır. Bu bilim adamının, birtakım felsefi ya da ideolojik önyargılara kapılmış olabileceğinden endişe etmez. Oysa bilim adamlarının bir bölümü, sahip oldukları bazı önyargıları ya da bağlı oldukları felsefi görüşleri, bilimsel bir görünüm altında topluma empoze ederler. Örneğin, tesadüflerin karmaşa ve düzensizlikten başka bir şey oluşturamadığını gözleriyle gördükleri halde, evrendeki ve canlılardaki plan ve düzenin tesadüfler sonucu ortaya çıktığını savunurlar.

Söz gelimi bu tür bir biyolog, canlılığın yapıtaşı olan bir protein molekülünde inanılmaz bir düzen olduğunu ve bu düzenin tesadüflerle oluşma olasılığının bulunmadığını rahatlıkla anlar. Ama buna rağmen, proteinin, milyarlarca yıl önce ilkel dünya şartlarında rastlantılar sonucu meydana geldiğini iddia eder. Bununla da kalmaz, yalnızca bir değil, milyonlarca proteinin tesadüflerle oluşup, sonra inanılmaz bir plan ve düzen içinde bir araya gelerek ilk canlı hücreyi oluşturduklarını da çekinmeden iddiasına ekler ve bunu ısrarla savunur. Bahsettiğimiz kişi "evrimci" bir bilim adamıdır.

Oysa aynı bilim adamı, boş bir arazide yürürken yerdeki tuğlalarla muntazam geometrik şekiller yapılmış olduğunu görse, muntazam şekilde üst üste dizilmiş üç tuğla görse, bunların tesadüfen meydana gelip, sonra yine tesadüfen üst üste dizildiklerine asla ihtimal vermez. Hatta böyle bir şey iddia eden kimsenin aklından kuşkulanır.

Peki, sıradan olayları normal değerlendirebilen bu insanlar, konu kendilerinin nasıl var olduğu sorusunu araştırmaya gelince, nasıl olup da bu denli akıl dışı bir tutum sergilerler?

Elbette, bu davranışın bilim adına olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü bilimsel düşünceye göre, eğer bir olayın iki muhtemel nedeni varsa, her iki ihtimal üzerinde de düşünmek gerekir.

Eğer iki ihtimalden birisi diğerinden çok daha düşükse, örneğin yüzde 1 ise, bu durumda akılcı ve bilimsel olan hiç kuşkusuz ki yüzde 99 olan diğer ihtimal üzerinde yoğunlaşmaktır.

Bu bilimsel ölçüyü akılda tutarak düşünelim. Canlıların bu dünya üzerinde nasıl ortaya çıktığı konusunda öne sürülen iki görüş vardır. Birincisi, tüm canlıları, şu an sahip oldukları kompleks yapılarıyla Allah'ın yarattığıdır. İkincisi ise, canlılığın bilinçsiz tesadüfler sonucunda meydana geldiğidir. Bu ikincisi, evrim teorisinin iddiasıdır.

Bilimsel verilere, örneğin moleküler biyolojiye baktığımızda, tek bir canlı hücrenin, hatta onda bulunan milyonlarca proteinden tek bir tanesinin bile, evrimin savunduğu şekilde tesadüfler sonucu oluşmasına ihtimal olmadığını görürüz. Olasılık hesapları bu gerçeği açık ve net olarak ortaya koymaktadır. Bu durumda, canlıların ortaya çıkışı hakkında öne sürülen evrimci görüşün doğru olma ihtimali "0" (sıfır)dır.

O halde, birinci görüşün doğru olma ihtimali "yüzde yüz"dür. Yani, canlılık bir düzen içinde var edilmiştir. Diğer bir deyişle "yaratılmış"tır. Zaten yeryüzündeki tüm varlıklar ve tüm eserler, bu gerçeği delillendirmektedir. Tüm canlı varlıklar, üstün bir güç, bilgi ve akıl sahibi olan Allah'ın yaratmasıyla var olmuşlardır. Bu gerçek yalnızca bir inanç biçimi değil, akıl ve bilimin vardığı ortak sonuçtur.

Elbette bu gerçek karşısında, evrimci bir bilim adamının bu iddiasından bütünüyle vazgeçmesi, açık ve ispatlanmış gerçeğe teslim olması gereklidir. Aksine bir davranış, kendisinin "bilim adamı" olmaktan çok, bilimi felsefesine, ideolojisine ve dogmatik inançlarına alet eden bir kişi olduğunu gösterecektir.

Oysa bütün bunlara rağmen söz konusu objektif davranamayan evrimci "bilim adamı"nın, gerçeklerle yüzleştiği her durumda, öfkesi ve önyargıları bir kat daha artar. Onun bu tutumu tek bir kelimeyle açıklanabilir: "İnanç" ... Ama körü körüne, batıl bir inanç. Zira, gerçeklerle karşı karşıya geldiği halde, bunlara gözünü kapayıp, hayalinde kurduğu akıl dışı bir senaryoya ömür boyu bağlanmanın başka bir açıklaması olamaz.

Körü Körüne Materyalizm

Söz edilen batıl inanç, maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve maddenin dışında hiçbir şeyin var olmadığını savunan materyalist felsefedir. Evrim teorisi, materyalist felsefenin sözde "bilimsel dayanağı"dır ve bu felsefeyi ayakta tutmak için ideolojik bağlılıkla savunulur. Bilim, evrimin iddialarını geçersiz kıldığında ise -ki 20. yüzyılın sonunda varılan nokta budur- materyalizmi yaşatabilmek uğruna çarpıtılmaya ve evrimi destekler hale getirilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye'nin bilinen evrimci biyologlarından birinin yazdığı bazı satırlar, bu doğmatik inancın doğurduğu yargı bozukluğunun etkisini görmemiz için çok ideal bir örnek oluşturur. Söz konusu bilim adamı, canlı organizmalarda bulunması zorunlu olan proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşabilmesi ihtimali konusunda şunları söylemektedir:

"Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denilecek kadar azdır... Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekiyor."194

Söz konusu "bilim adamı", yaratılışı kabul etmektense, kendince "sıfır denecek kadar az" olan ama bilimsel olarak "sıfır" olasılığı "bilimsel" saymayı tercih edebilmektedir. Oysa bilimin kurallarına göre, az önce de bahsettiğimiz gibi, bir konu hakkında iki alternatif açıklama varsa, bunların birinin gerçekleşme ihtimali "sıfır" ise ve bilimsel deliller diğer ihtimali destekliyorsa, o halde doğru olan diğer ihtimaldir. Ancak, söz konusu dogmatik materyalist yaklaşım, maddeye hakim olan madde-üstü bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmeyi baştan yasaklamıştır. Bu yasak aynı materyalist dogmaya inanan pek çok bilim adamını ne yazık ki akla ve sağduyuya tamamen aykırı bir kabule götürmektedir.

Bu bilim adamlarına inanan ve güvenen sıradan insanlar da, bu kişilerin kitaplarını, yazılarını okuyarak, onların gözlerini kör eden "materyalist büyü"nün etkisine girmekte, aynı duyarsızlığa bürünmektedirler. Bilim dünyasında önde gelen isimlerin önemli bir bölümünün ateist olmasının nedeni, işte bu bahsettiğimiz dogmatik materyalist bakış açısıdır. Bu büyünün etkisinden kendilerini kurtaran ve açık bir yargı ile düşünen bilim adamları ise, Allah'ın apaçık varlığını kabul etmekte hiç tereddüt etmezler. Lehigh Üniversitesi'nden Amerikalı biyokimyacı Prof. Michael J. Behe, canlılardaki düzenin, yani yaratılışın varlığını kabul etmemekte direnen bilim adamlarını şöyle anlatır:

"Son kırk yıl içinde, modern biyokimya, hücrenin sırlarının önemli bir bölümünü ortaya çıkardı. Onbinlerce insan, bu sırları bulmak için yaşamlarını laboratuvarlardaki uzun çalışmalara adadılar... Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm bu çabalar, çok açık bir biçimde,

bağıra bağıra, tek bir sonucu veriyordu: 'Tasarım!' Bu sonuç o denli belirgindi ki, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi… Ama aksine, hücrede keşfedilen kompleks yapı karşısında, utangaç bir sessizlik hakim oldu... Peki neden? Neden bilim dünyası, keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor? Çünkü, bilinçli bir tasarımı kabul etmek, ister istemez Allah'ın varlığını kabul ettirmeyi çağrıştırıyor onlara."195

İşte dergilerde, televizyonlarda gördüğünüz, belki kitaplarını okuduğunuz ateist evrimci bilim adamlarının durumu budur. Bu insanların yaptıkları tüm bilimsel araştırmalar, kendilerine bir Yaratıcı'nın varlığını göstermektedir. Ancak onlar aldıkları dogmatik materyalist eğitim ile o denli körleşmişlerdir ki, her şeye rağmen bu gerçeği reddetmeyi sürdürürler.

Allah'ın varlığının açık delillerini sürekli görmezden gelen bu kişiler tümüyle duyarsızlaşırlar. Dahası, bu duyarsızlıklarından kaynaklanan cahilce bir kendine güven duygusuna kapılırlar. Hatta, "eğer bir Meryem Ana heykelinin sizlere el salladığını görseniz dahi, bir mucize ile karşı karşıya olduğunuzu sanmayın… Çok küçük bir olasılıktır, ama belki de heykelin sağ kolundaki atomların hepsi, tesadüfen, bir anda aynı yönde hareket etme eğilimi içine girmiş olabilirler"196 diyen tanınmış evrim savunucularından Richard Dawkins gibi, saçma olanı savunmanın bir erdem olduğunu sanmaya başlarlar. Kuran'da, insanlık tarihi boyunca inkarcıların sahip oldukları bu ortak psikoloji şöyle tarif edilmektedir:

Gerçek şu ki Biz onlara melekler indirseydik, onlarla ölüler konuşsaydı ve her şeyi karşılarına toplasaydık -Allah'ın dilediği dışında- yine onlar inanmayacaklardı. Ancak onların çoğu cahillik ediyorlar. (En'am Suresi, 111)

Kuran'daki bu ifadelerden anlaşılacağı gibi evrimcilerin sahip oldukları dogmatik zihniyet, kendilerine özgü, orijinal bir düşünce değildir. Evrimci bilim adamları, çağdaş bir bilimsel düşünceyi değil, en ilkel putperest toplumlardan bu yana ısrarla devam eden bir cehaleti korumaktadırlar. Başka ayetlerde aynı psikoloji şöyle belirtilir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Dipnot

1 C. Mann, "Genes and behavior," Science 264 ; 1687 (1994), s.1686 -1689

2 Anthony P. Monaco, "A recipe for the mind," Nature 427, 681 19 Şubat 2004

3 C. Mann, "Genes and behavior," Science 264 ; 1687 (1994), s.1686 -1689

4 Keay Davidson, "No Easy Link Between Genes, Behavior; DNA Studies Dash Quest for Easy Answers; Genome's link to behavior hard to prove", The San Fransisco Chronicle, 13 Şubat 2001, http://www.sfgate.com/cgi-bin/article.cgi?file=/chronicle/archive/2001/02/13/MN87077.DTL

5 Karen Schmidt, "It was my genes, guv", New Scientist, vol 156 issue 2107 - 8 Kasım 1997, s. 46

6 Stanton Peele, Morristown, NJ ve Richard DeGrandpre, "My Genes Made Me Do IT"- http://www.peele.net/lib/genes.html

7 Marvin Lubenow, Bones of Contention: A Creationist assessment of the human fossils, Baker Books, 1995, s. 19

8 Christian Schwabe, "On the Validity of Molecular Evolution", Trends in Biochemical Sciences, c. 11, Temmuz 1986

9 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985, s. 290-91

10 John Whitfield, "Physicists plunder life's tool chest", 24 Nisan 2003, http://www.nature.com/nsu/030421/030421-6.html

11 Bill Gates, Chairman and Chief Executive Officer, Microsoft Corporation, "The Road Ahead," [1995], Penguin: London, Revised, 1996, s. 228

12 Frank B. Salisbury, 'Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution', American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 336

13 William D. Stansfield, Professor of Biological Sciences, California Polytechnic State University, 'The Science of Evolution,' [1977], Macmillan: New York NY, 1983, Sekizinci baskı, s. 10-11

14 Michael Denton, Nature's Destiny, Free Press, 1998, s. 321

15 Werner Gitt, In the Beginning Was Information, CLV, Bielefeld, Germany, s. 107,

16 Dean L. Overman, A Case Against Accident and Self-Organization Rowman & Littlefield Publishers, 1997

17 Hubert Yockey, Calculating Evolution, Vol. 3 No. l, Cosmic Pursuit , 2003, s. 28

18 Emil Borel, Elements of the Theory of Probability, Prentice Hall, Eaglewood Cliffs, New Jersey, 1965

19 John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, cilt 264, Şubat 1991, s. 119

20 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78

21 'The Genesis Code by Numbers,' Nature , 367:111, Ocak 1994

22 Service, R.F., Vogel, G, Science, 16 Şubat 2001

23 R. Nowak, "Mining Treasures from 'junk DNA ", Science 263 (1994): 608

24 "DNA; Junk or Not", The New York Times, 4 Mart 2003

25 Hirotsune, S., Yoshida, N., Chen, A., Garrett, L., Sugiyama, F., Takahashi, S., Yagami, K., Wynshaw-Boris, A., and Yoshiki, A. 2003. An expressed pseudogene regulates the messenger - RNA stability of its homologous coding gene. Nature 423: 91-96

26 Lee, J. T. 2003. Molecular biology: Complicity of gene and pseudogene [News and Views] / 78 Emile Zuckerkandl, "Neutral and Nonneutral Mutations: The Creative Mix-Evolution of Complexity in Gene Interaction Systems,' Journal of Molecular Evolution 44 (1997): S2-S8, Nature 423: 26-28

27 Wojciech Makalowski, "Not Junk After All", Science, Volume 300, Number 5623, 23 Mayıs 2003

28 Fathers can be Influential too, 18 Mart 2003:
http://www.nature.com/nsu/990318/990318-5.html

29 Mitochondria can be inherited from both parents , 23 Ağustos 2002:
http://www.newscientist.com/news/news.jsp?id=ns99992716

30 Forster, P. M., Annals of Human Genetics, 67, 2-4, 2003

31 Error reports threaten to unravel databases of mitochondrial DNA, Carina Dennis:
http://www.nature.com/cgi-taf/DynaPage.taf?file=/nature/journal/v421/n6925/full/421773a_fs.html

32 Xing Xu, Zhonghe Zhou, Xiaolin Wang, Xuewen Kuang, Fucheng Zhang, Xiangke Du, "Four-winged dinosaurs from China", Nature, 421, 335 - 340

33 Alan Feduccia, The Origin and Evolution of Birds, Yale University Press, 1999, s. 81

34 Justin Costa Rica, "M. gui: Bird or Dinosaur? A look into the therapod dinosaur-bird evolution debate"

http://www.ndsu.nodak.edu/instruct/ashworth/webpages/g491/2003presentations/justin costarica/Seminar.htm

35 "En Son Delil: Devekuşu Araştırması Dino-Kuş Hikayesini Çürütüyor", http://www.harunyahya.org/Makaleler/devekusu.html; David Williamson, "Scientist Says Ostrich Study Confirms Bird 'Hands' Unlike Those Of Dinosaurs", EurekAlert, 14 Ağustos 2002, http://www.eurekalert.org/pub_releases/2002-08/uonc-sso081402.php

36 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 28

37 Christopher P. Sloan, "Lord of the Wings", National Geographic, Mayıs 2003

38 Kevin Padian, "Four-Winged Dinosaurs, Bird Precursors, or Neither?", BioScience,Vol: 53 No: 5 s: 450 - 452

39 Gee, H., "Fossil boosts trees-down start for flight", Nature Science Update; Perspective on Ref.1, 23 Ocak 2003.

40 John Ostrom, "Bird Flight: How Did It Begin?", American Scientist, Ocak-Şubat 1979, Sayı 67, s. 47

41 Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 361

42 R. Dduncker, "Development of the Avian Respiratory and Circulation Systems", J. Piper, Respiratory Function in Birds: Adult and Embriyonic, New York: Springer Verlag, 1978, s. 260-273

43 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London, Burnett Books Limited, 1985, s. 210

44 Ruben, J.A., T.D. Jones, N.R. Geist, and W.J Hillenius. "Lung Structure And Ventilation in Theropod Di nosaurs and Early Birds". Science 278: 1267

45 Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press. New York. 1998, s. 361

46 Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press. New York. 1998, s. 361-62

47 Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", Bilim ve Teknik, Ekim 1984, Sayı 203, s. 25

48 Stephen. J. Gould, "Not Necessarily a Wing", Natural History, Ekim 1985, s. 12-13

49 Walter j. Bock, "Explanatory History of the Origin of Feathers", American Zoology, 40: sf. 482, (2000)

50 Alan Feduccia, The Origin and Evolution of Birds, Yale University Press, 1999, s. 81

51 Jonathan D. Sarfati, Chapter 4; Dr. Jerry Bergman, "The Evolution of Feathers: A Major Problem for Darwinism" , Technical Journal 17(1), 2003, s. 33-41

52 Prum, R. O. And Williamson, S., "Theory of the Growth and Evolution of Feather Shape", Journal of Experimental Zoology (Molecular Developmental Evolution) 291: 30-57, 2001

53 Prum, R. O. And Williamson, S., "Theory of the Growth and Evolution of Feather Shape", Journal of Experimental Zoology (Molecular Developmental Evolution) 291: 30-57, 2001

54 A. Feduccia, The Origin and Evolution of Birds (New Haven, CT: Yale

University Press, 1996), p. 130

55 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Adler and Adler, Bethesda, s. 202,1986

56 Regal, P., "The Evolutionary origin of Feathers", The Quarterly Review of Biology, 50(1): 35-66, 1975:s. 35-36

57 Bock, W. J, "Explanatory History of the origin of Feathers", American Zoology, 40: 478-485

58 A. Feduccia, The Origin and Evolution of Birds (New Haven, CT: Yale

University Press, 1996), s. 130

59 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers," Journal of Evolutionary Biology,

9:131-142, 1996

60 Martin, L. And Czerkas, S. A., "The Fossil Record of Feather Evolution in the Mesozoic", American Zoology, 40: 687-694, 2000; s. 687

61 Bock, W. J, "Explanatory History of the origin of Feathers", American Zoology, 40: 480

62 "Flying High", An interview with Dr. Andy McIntosh,

http://www.answersingenesis.org/home/area/magazines/docs/v20n2_mcintosh.asp

63 Darwin, F., (Ed), Letter to Asa Gray, dated 3 April 1860, The Life and Letters of Charles Darwin, John Murray, London, Vol. 2, s. 296, 1887; 1911 Edition, D. Appleton and Company, New York and London, Vol. 2, s. 90-91.

64 Caroll, R. , Patterns and Processes of Vertebrate Evolution, Cambridge University Press, New York, 1997 s. 306

65 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları, s.79

66 "Book Review of Symbiosis in Cell Evolution", Biological Journal of Linnean Society, vol. 18, 1982, s. 77-7

67 D. Lloyd, The Mitochondria of Microorganisms, 1974, s. 476

68 Gray & Doolittle, "Has the Endosymbiont Hypothesis Been Proven?" Microbilological Review, vol. 30, 1982, s.46

69 Wallace-Sanders-Ferl, Biology: The Science of Life, 4th Edition, Harper Collins College Publishers s.94

70 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, TÜBİTAK 12.Basım, Mayıs 1998, s. 153

71 Whitfield, "Book Review of Symbiosis in Cell Evolution", Biological Journal of Linnean Society, 77-79 (1982) s. 18

72 L.R.Croft, How Life Began, Evangelical Press (1988) s. 93-94

73 Milani, Bradshaw, Biological Science, A Molecular Approach, D.C.Heath and Company, Toronto, s.158

74 David Attenborough, Life on Earth, Princeton University Press, Princeton, New Jersey, 1981, s.20

75 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları, 1984, s.8

76 Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 2, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s.60-61

77 http://www.tbi.univie.ac.at/Origin/origin_4.html#xtocid1864527

78 "Sex and gender scientists explore a revolution in evolution", 16 Şubat 2003, http://www.eurekalert.org/pub_releases/2003-02/su-sag021003.php

79 "Sex and gender scientists explore a revolution in evolution", 16 Şubat 2003, http://www.eurekalert.org/pub_releases/2003-02/su-sag021003.php

80 Darwin, F., (Ed), Asa Gray'a 3 Nisan 1860 tarihli mektup, The Life and Letters of Charles Darwin, John Murray, London, Vol. 2, sf. 296, 1887; 1911 Edition, D. Appleton and Company, New York and London, Vol. 2, s. 90-91.

81 Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s.103

82 S.J. Gould, "Evolution's Erratic Pace", Natural History, vol. 86, Mayıs 1977

83 Morris Jones, Bacterial Blasting Across Space, 4 Kasım 2002 - http://www.spacedaily.com/news/life-02zx.html

84 Gibson, E.K. Jr., D.S. McKay, K.L. Thomas-Keprta, et al. (2001), 'Life on Mars: Evaluation of the Evidence Within Martian Meteorites ALH84001, Nakhla, and Shergotty,' Precambrian Research, 106:15-24

85 Bradley, J.P., R.P. Harvey, and H.Y. McSween Jr. (1996), 'Magnetite Whiskers and Platelets in ALH84001 Martian Meteorite: Evidence of Vapor Phase Growth,' Geochimica et Cosmochimica Acta, 60:5149-5155

86 Buseck, P.R., R.E. Dunin-Borkowski, et al. (2001), 'Magnetite Morphology and Life on Mars,' Proceedings of the National Academy of Sciences, 98:13490-13495, 20 Kasım

87 Phillip E. Johnson, Darwin on Trial, InterVarsity Press,1993 (2nd edition), s. 110

88Hugh Ross, 'Water on Mars: What Does It Mean?' , Connections 2000 - Volume 2, Number 3, http://www.reasons.org/resources/connections/2000v2n3/index.shtml

89 Michael Brooks, "The Mysteries of Life", New Scientist, sayı 2473, 4 Eylül 2004, s.24

90 Dean Kenyon, Percival Davis, Of Pandas and People, s. 117

91 Michael Brooks, "The Mysteries of life", New Scientist vol 183 issue 2463 - 04 Eylül 2004, s. 24

92 Frank Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution," American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 338

93 Cornelius G. Hunter, Darwin'in Tanrısı, Gelenek Yayıncılık, İstanbul, 2003, s. 43

94 Denton M., Evolution: A Theory in Crisis,1985, Burnett Books, s. 178

95 Dawkins R., The Blind Watchmaker, 1991, s. 269

96 Casey Luskin, "Icons Still Standing: Jonathan Wells Comes Up Clean Despite Harsh Criticism", http://www.arn.org/docs/wells/cl_iconsstillstanding.htm

97 Paul Erbrich, "On the Probability of the Emergence of a Protein with a Particular Function," Acta Biotheoretica, Vol. 34 (1985), s. 53-80

98 Berlinski D., "Denying Darwin: David Berlinski and Critics," Commentary, Eylül 1996, s. 28,30

99 Phil. Trans. R. Soc. Lond. B 349 (1995): 215-218; and Richard Dawkins, "Reply to Lucy Sullivan," Phil. Trans. R. Soc. Lond. B. 349 (1995): 219-224

100 Lewontin R., "Billions and Billions of Demons", review of "The Demon-Haunted World: Science as a Candle in the Dark" by Carl Sagan, New York Review, Ocak 9, 1997, ss.28-32, s.30-31

101 Richard Dawkins, The Extended Phenotype, N.Y.; W. W. Norton, s. 1

102 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, Onur Yayınları , Beşinci Baskı , Ankara 1996, s. 186

103 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, Onur Yayınları , Beşinci Baskı , Ankara 1996, Türlerin Kökeni , s. 273

104 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, Onur Yayınları , Beşinci Baskı , Ankara 1996, Türlerin Kökeni , s. 275

105 Eli A. Stahl, et al, Dynamics of disease resistance polymorphism at the Rpm1 locus of Arabidopsis, Nature 400, 667 - 671, 12 Ağustos 1999

106 S. Milius, The mustard war wasn't so racy after all, Science News, 14 Ağustos 1999

107 Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Secker & Warburg, London, 1983, s. 14-15

108 Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, Secker & Warburg, London, 1983, s. 14-15

109 http://www.mercek.org/index.php/article/articleview/382/1/30/

110 http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/2178920.stm

111 "Crows Better at Tool Building Than Chimps, Study Says", John Pickrell, 23 Nisan 2003 : http://news.nationalgeographic.com/news/2003/04/0423_030423_crowtools.html

112 "A beeline for the data":
http://www.guardian.co.uk/online/science/story/0,12450,870853,00.html

113 http://www.harunyahya.org/html/bilim/hy_balarisi_mucizesi/arib.html

114 http://www.mercek.org/index.php/article/mailtofriend/449/1/38/

115 Colin McGinn,'Can We Solve the Mind-Body Problem? Mind, 98 (1989), s. 349; Gerald M. Edelman, Giulio Tononi, A Universe of Consciousness, Basic Books, USA, 2000.

116 C. Mann, "Genes and behavior," Science 264 ; 1687 (1994), s.1686 -1689

117 Swisher III, Roger Lewin,'Java Man', Abacus, London, 2002, s. 205

118 Derek Bickerton, "Babel's Cornerstone," New Scientist (vol. 156, October 4, 1997), s.42

119 Richard Dawkins, Unweaving the Rainbow (Boston, Houghton-Miflin Co., 1998), s.294

120 Wilkins, W.K. & Wakefield, J. (1995). Brain evolution and neurolinguistic preconditions, Behavioral and Brain Sciences 18 (1): 161-226

121 Noam Chomsky, Powers and Prospects, South End Press, Mayıs 1996, s.16

122 Biyocoğrafya alanındaki evrimci tezlerin incelemesi hakkında daha fazla bilgi için bkz. Walter J. Remine,. 'The Biotic Message: Evolution Versus Message Theory, Saint Paul Science; Birinci baskı, 1993, s. 538

123 G. Nelson, N. Platnick, Systematics and Biogeography:Cladistics and Vicariance, Columbia University Press, 1981, s. 223

124 Henry Gee, In Search of Deep Time Beyond the Fossil Record to a New Hıstory of Life The Free Press, A Division fo Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 5

125 Phillip E. Johnson, Reason in the Balance: The Case Against Naturalism in Science, Law & Education, Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1995, s. 62.

126 Robert Jastrow, "Evolution: Selection for Perfection," Science Digest, Aralık 1981, s.87

127 Colin McGinn, "Can We Solve the Mind-Body Problem?" Mind, 98 (1989), s. 349; Gerald M. Edelman, Giulio Tononi, "A Universe of Consciousness", Basic Books, USA, 2000

128 William A. Dembski, Converting Matter into Mind, 1998, www.arn.org

129 Mark Ridley, 'Who Doubts Evolution?' New Scientist, cilt. 90 (25 Haziran 1981), s.832

130 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, Onur Yayınları , Beşinci Baskı , Ankara 1996, s.185

131 "Synthetic biology: Act natural", STEVEN A. BENNER, Nature 421, 118 (9 Ocak 2003)

132 Kelly K., Out of Control: The New Biology of Machines, 1995, s. 475

133 David R. Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", Human Nature, June 1978, s. 45

134 Earnest A. Hooton, Up From The Ape, McMillan, New York, 1931, s. 332

135 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204

136 Storrs L. Olson "OPEN LETTER TO: Dr. Peter Raven, Secretary, Committee for Research and Exploration, National Geographic Society Washington, DC 20036", Smithsonian Institution, 1 Kasım 1999

137 Tim Friend, "Dinosaur-bird link smashed in fossil flap", USA Today, 25 Ocak 2000

138 A. J. Kelso (Professor of Physical Anthropology, University of Colorado), "Origin and evolution of the primates", Physical Anthropology, J. B. Lippincott, New York, ikinci baskı, 1974, s. 142

139 Elwyn L. Simons (Jeoloji ve Jeofizik bölümü, Yale Universitesi, ABD), 'The origin and radiation of the primates'. Annals New York Academy of Sciences, vol. 167, 1969, s.319

140 Mark Ridley,"Who Doubts Evolution?, New Scientist, vol. 90 (25 Haziran 1981), s. 832

141 Michael Brown, The Search For Eve, Harper and Row, 1990

142 Joan C. Stevenson, Dictionary of Concepts in Physical Anthropology, Greenwood Press, New York, 1991, s. 216

143 Masao Ito, Yasushi Miyashita, Edmund T. Rolls, Cognition, Computation and Consciousness, Oxford University Press, 1997, s 21.

144 Kenneth F. Weaver, "Stones, Bones, and Early Man: The Search for Our Ancestors," National Geographic 168, no. 5 (1985), s. 581-582; Stephan Caesar "No 'Missing Link' Between Animals and Humans", http://www.creationism.org/caesar/missing.htm

145 Henry Gee, In Search of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New Hıstory of Life, The Free Press, A Division fo Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 32

146 Henry Gee, In Search of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New Hıstory of Life, The Free Press, A Division fo Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 114

147 J.-J. Jaeger, 'A New Primate from the Middle Eocene of Myanmar and the Asian Early Origin of Anthropoids', Science , Vol 286, Issue 5439, s. 528-530, 15 Ekim 1999

148 Lord Solly Zuckerman, Beyond the Ivory Tower, Taplinger Pub. Co., New York, 1970, s.64

149 Charles Darwin, The Origin of Species, III. baskı, 13. bölüm: "Mutual Affinities of Organic Beings: Morphology: Embryology: Rudimentary Organs"

150 S. R. Scadding, Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?, Evolutionary Theory, Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173

151 www.geocities.com/CapeCanaveral/Lab/6562/evolution/designgonebad.html

152 Leonard M.S., 1992. Removing third molars: a review for the general practitioner. Journal of the American Dental Association, 123(2):77-82

153 M. Leff, 1993. Hold on to your wisdom teeth. Consumer reports on Health, 5(8):4-85

154 Daily.T 1996. Third molar prophylactic extraction: A review and analysis of the literature. General Dentistry, 44(4):310-320

155 "Evidence of Comparative Structure and Function", http://www.ibri.org/Books/Pun_Evolution/Chapter2/2.5.htm#6.

156 http://www.hairlosshelp.com/forums/messageview.cfm?catid=32&threadid=32851

157 Gray's Anatomy of the Human Body, 20th edition, 2000

158 Gray's Anatomy of the Human Body, 20th edition, 2000

159 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94

160 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, cilt 258, s. 389

161 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", Nature, cilt 369, 23 Haziran 1994, s. 645-648

162 Richmond, B.G. and Strait, D.S., Evidence that humans evolved from a knuckle-walking ancestor, Nature 404(6776):382, 2000

163 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", Focus, cilt 39, 1996, s. 178

164 The Scotsman.com: 'Chimps on two legs run through Darwin's theory' http://news.scotsman.com/index.cfm?id=1016102002

165 Carl Zimmer, "Great Mysteries of Human Evolution", Discover, Vol. 24, No. 9, Eylül 2003

166 Schutzenberger M-P., in "The Miracles of Darwinism: Marcel-Paul Schutzenberger ile Ropörtaj" Origins & Design , Vol. 17, No. 2, 1996, s. 10-15.

167 Bernard Wood, Who are we?, New Scientist, sayı 2366, 26 Ekim 2002, s. 44

168 Edward S., Jr., The Reply: Letter from Birnam Wood, Yale Review, vol. 61, 1967, s.631-640

169 Scott Gilbert, John Opitz, and Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", Developmental Biology, vol. 173, makale no. 0032, 1996, s.361

170 Michael Brooks, "The Mysteries of Life", New Scientist, sayı 2473, 4 Eylül 2004, s.24

171 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, cilt 87, Aralık 1978, s. 10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", American Journal of Physical Anthropology Supplement, Cilt 12, 1991, s. 94

172 The AAAS Science News Service, Neandertals Lived Harmoniously, 3 April 1997

173 D. Johanson, B. Edgar, From Lucy to Language, s. 99, 107

174 S. L. Kuhn, `Subsistence, Technology, and Adaptive Variation in Middle Paleolithic Italy, American Anthropologist, cilt 94, no 2, 1992, s. 309-310

175 Trinkaus, E. and Shipman, P. The Neandertals, Alfred A. Knopf, New York, 399, 1992

176 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 83

177 Boyce Rensberger, The Washington Post, 19 November 1984

178. Richard Leakey, The Making of Mankind, London: Sphere Books, 1981, s. 62.

179 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992. s. 136

180. Pat Shipman, Doubting Dmanisi, American Scientist, Kasım- Aralık 2000 s. 491

181 Henry Gee, In Search of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New History of Life, The Free Press, A Division fo Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 5

182 Henry Gee, In Search of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New History of Life, The Free Press, A Division fo Simon & Schuster, Inc. , 1999, s. 32

183 Henry Gee, In Search of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New History of Life, The Free Press, A Division fo Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 103

184 Douglas J. Futuyma, (1983), Science on Trial, New York: Pantheon, 1983, s. 137,138

185 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94

186 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, cilt 258, s. 389

187 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", Nature, cilt 369, 23 Haziran 1994, s. 645-648

188 Richmond, B.G. and Strait, D.S., Evidence that humans evolved from a knuckle-walking ancestor, Nature, 404(6776):382, 2000.

189 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", Science et Vie, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62

190 Tim Friend, "Discovery rocks human-origin theories", 21 Mart 2003: http://www.usatoday.com/news/science/2001-03-21-skull.htm

191 The Scotsman.com: "Chimps on two legs run through Darwin's theory"

http://news.scotsman.com/index.cfm?id=1016102002

192 Stephen Jay Gould, "Introduction," in Björn Kurtén, Dance of the Tiger: A Novel of the Ice Age, New York: Random House, 1980, s. xvii-xviii

193 'Games and theories', New Scientist, sayı 2399, 14 Haziran 2003, s. 48

194 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61

195 Michael J. Behe, Darwin's Black Box, New York: Free Press, 1996, s. 232-233

196 Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, London: W. W. Norton, 1986, s.

Bu kitapta okuyacaklarınız, evrim aldatmacasının temelini oluşturan kavramların geçersizliğini, çürüklüğünü, bilimsel değerden yoksunluğunu ve sahteliğini vurgulamak için yazılmıştır. Kitap boyunca, tüm bilimsel verilerin evrim teorisini yalanladığı ortaya konulmaktadır. Evrimcilerin, bir buçuk yüzyıldır gerçekleştirmeye çalıştıkları kitle aldatmacasının artık son bulduğu kanıtlanmakta, yeryüzündeki kusursuz, akıllı ve görkemli canlılığın, tüm övgülerin sahibi, Yüce ve Büyük olan Allah'a ait olduğu açıkça sergilenmektedir.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen

yaklaşık 250 eseri,

dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.